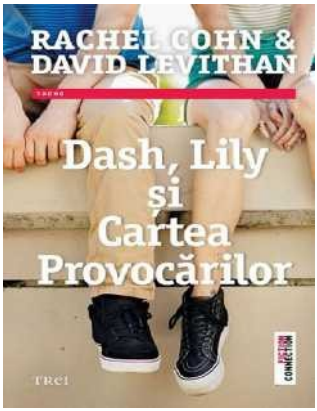
RACHEL COHN &
DAVID LEVITHAN
Dash, Lily
și
Cartea
Provocărilor
TREI
FICTION
CONNECTION

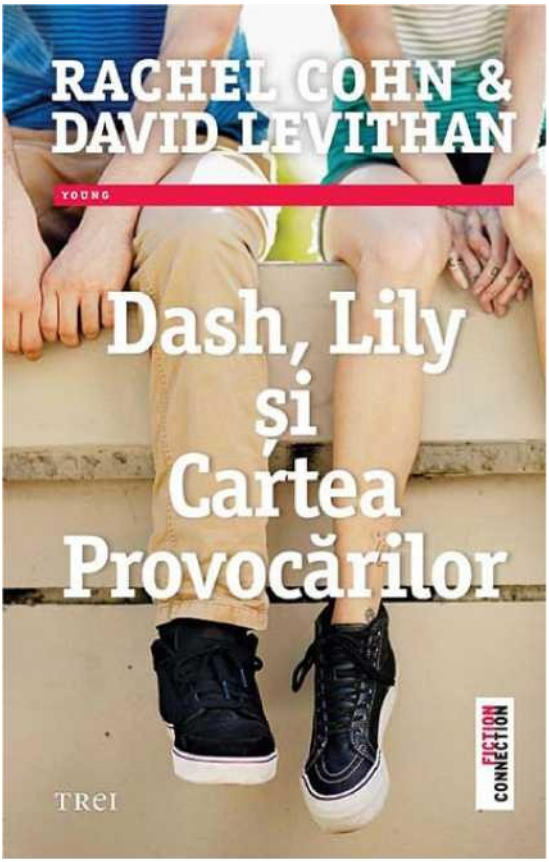
RACHEL COHN &
DAVID LEVITHAN
YOUNG
Dash, Lily
și
Cartea
Provocărilor
FICTION
CONNECTION
TREI

Rachel Cohn David Levithan

Dash, Lily şi Cartea Provocărilor

Traducere din engleză de Bogdan Perdivară

EDITURA TREI
2015
CM«
COLECŢIE COORDONATĂ DE Magdalena Mărculescu

A

TRei

Rachel Cohn & David Levithan

DASH&LILI'S BOOK OF DARES

Copyright © 2010

© Editura Trei, 2015 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.R 0490, București Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20 e-mail: comenzi@edituratrei.ro www.edituratrei.ro

ISBN ePUB: 978-606-719-592-7 ISBN PDF: 978-606-719-593-4 ISBN Prinţ: 978-

606-719-288-9

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu Director editorial: Magdalena Mărculescu Redactor: Alexandra Hânsa Coperta: Faber Studio Foto copertă: © Dean Pictures/Corbis Director producție: Cristian Claudiu Coban Dtp: Eugenia Ursu Corectură: Ana-Maria Tamaș, Sînziana Doman

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin Copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte

fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul Versiune digitală realizată de elefant.ro

O

eleFant

Pentru mama adevăratului Dash

1. Dash

21 decembrie

Imaginează-ţi astfel:

Eşti în librăria ta preferată şi-ţi treci privirea peste rafturi. Ajungi la secţiunea unde se află cărţile unui autor preferat, şi acolo, cuibărit confortabil între cotoarele unor volume incredibil de familiare, stă un caiet roşu.

Ce faci atunci?

Alegerea, cred eu, e evidentă:

Tragi din raft caietul roşu şi îl deschizi.

După care faci tot ce-ţi spune să faci.

Era vremea Crăciunului în oraşul New York, perioada cea mai detestabilă din an. Mulţimile ca nişte turme de vite, vizitele interminabile ale rudelor demne de milă, voioşia prefăcută, tristele încercări de înveselire – aversiunea mea

naturală faţă de contactul uman nu putea decât să se intensifice într-un asemenea context. Pe oriunde umblam, mă trezeam la capătul greşit al îmbulzelii. Nu eram dispus să ofer nicio „salvare” prin intermediul niciunei „armate”. Nu-mi păsa nici cât negru sub unghie de albul Crăciunului.

Eram un decembrist, un bolşevic, un criminal de carieră, un filatelist cuprins de o angoasă necunoscută – tot ce nu erau ceilalţi, eu eram dispus să fiu. Mergeam cât de nevăzut puteam printre hoardele pavloviene îmbătate de mania cheltuitului, printre distruşii aflaţi în vacanţa de iarnă, printre străinii care zburaseră peste jumătate de lume ca să vadă pomul încărcat de lumini, fără să-şi dea seama cât de păgân era un asemenea ritual.

Singura parte grozavă a acestui anotimp întunecat era că şcoala îşi trăsese obloanele (pentru ca toţi să poată face cumpărături până le vine greaţă şi să descopere că familia, ca şi arsenicul, funcţionează mai bine în doze mici... asta dacă nu preferi cumva să mori). Anul acesta, reuşisem să devin, în mod intenţionat, orfan de Crăciun, zicându-i mamei că urma să-l petrec cu tata, iar tatei că aveam de gând să-l petrec cu mama, aşa că ambii îşi cumpăraseră pachete de vacanţă nerambursabile cu iubiţii lor de după divorţ. Părinţii mei nu-şi mai vorbeau de opt ani, ceea ce-mi oferea libertate de acţiune în a stabili cum stau de fapt lucrurile şi, ca atare, aveam o groază de timp pentru mine însumi.

Mă vânturam între apartamentele lor în perioada când

erau plecaţi – însă cea mai mare parte a timpului mi-o petreceam în librăria Ştrand, acel bastion de incitantă erudiţie, nu atât o librărie, cât o coliziune a o sută de librării diferite, cu epave literare răsfirate pe mai bine de treizeci de kilometri de rafturi. Angajaţii hoinăreau absenţi pe-acolo, în blugii lor mulaţi şi în cămăşile lor conservatoare cumpărate de la second-hand, ca nişte fraţi mai mari, care în veci nu se vor sinchisi să-ţi adreseze vreun cuvânt, să le pese de tine sau chiar să ia seama de existenţa ta dacă le sunt prietenii prin preajmă... ceea ce se întâmplă de fiecare dată. Unele anticariate ar vrea să crezi că sunt un fel de centre comunitare, de parcă ar trebui să organizeze cursuri de copt prăjiturele pentru a ţi-l vinde pe Proust. însă la Ştrand eşti

complet de capul tău, prins între forţele vrăjmaşe ale organizării şi originalităţii, cu originalitatea câştigând de fiecare dată. Era, cu alte cuvinte, genul meu de cimitir.

Când mă duceam la Ştrand nu aveam, de cele mai multe ori, chef să caut ceva anume. în unele zile, decideam că după- amiaza se afla sub semnul unei litere oarecare şi vizitam absolut toate standurile, rând pe rând, căutând printre autorii al căror nume începea cu acea literă. în altele, hotărâm să abordez o singură secţiune sau investigam volumele recent descărcate, lăsate în coşuri care niciodată nu se conformau de-a binelea principiului alfabetic. Sau, pur şi simplu, mă uitam doar după cărţi cu coperţi verzi, fiindcă trecuse prea mult timp de când citisem o carte cu o copertă

verde.

Aş fi putut să-mi pierd vremea cu prietenii mei, dar cei mai mulţi stăteau cu familiile lor sau se jucau cu Wii-urile (*Wii- urile?Wii-le*? Care o *fi* pluralul?). Preferam să-mi petrec timpul cu cărţile moarte, pe moarte sau fără speranţă – *uzate* le spunem noi, aşa cum n-am numi niciodată o persoană, cu excepţia dăţilor când vrem să fim cruzi. („Ia uite la Clarisa... e o tipă aşa de *uzată.")*

Eram groaznic de studios şi cât pe ce să o strig în gura mare, lucru care, ştiam, nu era acceptabil din punct de vedere social, îmi plăcea îndeosebi adjectivul *studios,* pe care, din câte observasem, lumea îl folosea cam la fel de des ca pe *gagiu* sau *tovarăş,* sau *abstinent.*

în acea zi specială, am decis să iau la puricat vreo câţiva dintre autorii mei favoriţi, să văd dacă nu apăruse vreo ediţie neobişnuită, din vânzarea bibliotecii unei persoane recent decedată. Cercetam unul dintre preferaţii mei (ce făr'de nume va rămâne, fiindcă într-o bună zi s-ar putea să nu-mi mai placă defel), când am văzut un peticei de roşu. Era moleschin roşu, aducea a piele, fără să fie piele, dar totuşi preferat de tovarăşii mei când venea vorba de ţinut vreun jurnal, asta dacă vorbim de unul care nu era în format electronic. Poţi spune multe despre cineva după paginile pe care alege să-şi scrie jurnalul – eu unul mi-l scriam pe hârtie liniată, fiindcă n-aveam talent la ilustraţii şi scriam microscopic, făcând foaia de caiet studenţesc să arate

imensă. Paginile albe erau de obicei mai populare – aveam un singur prieten, Thibaud, care le prefera liniate. Sau cel puţin le-a preferat până ce consilierul vocaţional i-a confiscat jurnalele, pentru a dovedi că plănuia să-l ucidă pe profful nostru de istorie. (E o poveste adevărată.)

Pe cotorul acestui jurnal neobişnuit nu era însemnat nimic – a trebuit să-l iau de pe raft ca să-i văd coperta, pe care se afla un sticker cu întrebarea AI CURAJ? scrisă cu marker negru. Când am deschis volumul, am dat, pe prima pagină, peste o notă.

Ţi-am lăsat nişte indicii.
Dacă le vrei, dă pagina.
Dacă nu, pune, te rog, caietul înapoi în raft.

Scrisul de mână era al unei fete. Că doar poţi să-ţi dai seama. Literele acelea cursive încântătoare.

Oricum, aş fi fost tentat să dau pagina.

Deci iată-ne ajunşi aici.

1. Să începem cu Pianistică Franceză.
Nu prea ştiu ce carte e asta, dar presupun că nimeni n-ar lua-o de pe raft.
Charles Timbrell e omul tău.
88/7/2 88/4/8 Să nu dai pagina până ce nu completezi spaţiile goale (numai, rogu-te, să nu scrii în caiet).

Nu pot spune că am auzit vreodată de Pianistica Franceză, deşi dacă un om de pe stradă (purtând, evident,

pălărie) m-ar fi întrebat dacă sunt de părere că francezii sunt o naţie pricepută
la pian, sigur i-aş fi dat un răspuns afirmativ.

Fiindcă traseele printre rafturile de la Ştrand îmi erau mai familiare decât culoarele casei(-lor) familiei, ştiam exact de unde să încep – secţiunea de muzică. Ba chiar părea prea uşor că-mi dăduse numele autorului. Mă credea oare un om de rând, un neisprăvit, un *capsoman?* Voiam niţică recunoaştere, chiar înainte s-o fi meritat.

Cartea a fost relativ uşor de găsit – relativ uşor, adică, pentru cineva care are paisprezece minute de pierdut – şi s-a dovedit exact aşa cum îmi imaginam c-o să fie, genul de carte ce poate să zacă în rafturi cu anii. Editorul nici măcar

nu se obosise să-i pună o ilustraţie pe copertă. Doar cuvintele *Pianistică Franceză: Perspectivă Istorică, Charles Timbrell,* apoi (rând nou) *Prefaţă de Gaby Casadesus.*

M-am gândit că numerele din caietul îmbrăcat în moleschin erau date – 1988 trebuie să fi fost un an de referinţă pentru tehnica pianistică franceză –, dar nu găseam niciun corespondent la 1988... sau 1888... sau 1788... sau orice fel de ’88, de fapt. Eram fiert... până ce mi-am dat seama că tipa care- mi lăsase indiciile folosise mantra veche de când lumea a studioşilor – *pagină/rând/cuvânt.* Am dat la pagina 88 şi am verificat rândul 7, cuvântul 2, apoi rândul 4, cuvântul 8.

Ai cumva

Dacă am cumva ce? Trebuia să aflu. Am completat spaţiile goale (mental, respectând rândurile nescrise, cum îmi ceruse) şi am dat pagina jurnalului.

Bun. Fără şmecherii.

Ce te-a deranjat la coperta acestui volum (în afara lipsei ilustraţiilor)?

Gândeşte-te, apoi întoarce pagina.

Ehei, era uşor. Nu-mi plăcea că foloseau construcţia *Perspectivă Istorică,* atunci când era clar că ar fi trebuit să *utilizeze formula cu O, „O Perspectivă Istorică."*

Am dat pagina.

Dacă ai zis că e vorba de formularea „Perspectivă istorică", te rog să continui

Dacă nu, te rog să pui jurnalul înapoi în raft.

Am dat iarăşi pagina.

2. Umflata Destrăbălată, Regina Balului 64/4/9 119/3/8

De data asta, fără numele autorului. Nu mă prea ajuta.

Am luat cu mine *Pianistica Franceză* (mă ataşasem de ea, n- o puteam părăsi) şi m-am dus la pupitrul de informaţii, unde tipul care stătea acolo arăta ca şi cum cineva i-ar fi strecurat o pastilă antidepresivă în Coca-Cola Zero.

— *Caut Umflata Destrăbălată, Regina Balului, am declarat.*

N-a răspuns.

— E o carte, am zis. Nu o persoană.

Nimic. Nicio reacţie.

— Ai putea, cel puţin, să-mi spui cum îl cheamă pe autor?

S-a uitat la computer, ca şi cum acesta mi-ar fi putut vorbi
fără ca el să tasteze ceva.

— Porţi căşti şi nu le văd eu? am întrebat.

S-a scărpinat pe partea interioară a cotului.

— Mă ştii de undeva? am insistat. Te-am bătut măr la grădiniţă şi ai acum o plăcere sadică în a te răzbuna în felul ăsta meschin? Stephen Little, tu eşti? Eram mult mai tânăr

pe atunci, şi a fost prostesc din partea mea că aproape te-am înecat în ţâşnitoare. în apărarea mea pot spune că acţiunea ta anterioară de a-mi distruge referatul la cartea aia a însemnat
un act nejustificat de agresiune.

Un răspuns, în fine. Angajatul de la pupitrul de informaţii a clătinat din capu-i pletos.

— Nu? am zis.

— Nu îmi este permis să dezvălui unde se află *Umflata Destrăbălată, Regina Balului,* mi-a explicat. Nu numai ţie. Nimănui. Şi, chiar dacă nu sunt Stephen Little, ar trebui să-ţi fie ruşine pentru ce i-ai făcut. *Ruşine.*

Bun, deci avea să fie mai greu decât credeam. Am

încercat să încarc site-ul Amazon pe mobil, ca să dau o căutare rapidă – dar în magazin nu era semnal pe nicăieri. M-am gândit că existau prea puţine şanse ca *Umflata Destrăbălată, Regina Balului* să fie nonficţiune (cine a mai auzit de aşa ceva!), astfel că m-am dus la zona de beletristică şi am început să scanez rafturile. După ce căutarea s-a dovedit nefructuoasă, mi-am amintit de secţiunea de literatură pentru adolescenţi de la etaj şi m-am dus glonţ acolo. Am ignorat orice cotor care nu avea vreo picătură de roz. Toate instinctele îmi spuneau că *Umflata Destrăbălată, Regina Balului* ar fi trebuit să aibă măcar nişte dâre roz pe undeva. Şi ce să vezi – am ajuns la litera U şi iat-o acolo.

Am dat la paginile 64 şi 119 şi am găsit:

de gând

Am mai dat o pagină.

Foarte descurcăreţ.

Acum, dacă ai găsit asta în secţiunea pentru adolescenţi,
Trebuie să te întreb:
Eşti adolescent, băiat?
Dacă da, întoarce, te rog, pagina.
Dacă nu, pune, te rog, jurnalul unde l-ai găsit.

Aveam şaisprezece ani şi eram echipat cu organele genitale corespunzătoare, aşa că nu mi-a fost greu să trec hopul. Următoarea pagină.

3. Bucuria Sexului Gay,
(ediţia a treia!)
66/12/5
181/18/7

Ei, nu era nicio îndoială în privinţa zonei în care se afla *asta.* Se găsea la categoria Sex şi Sexualitate, acolo unde privirile aruncate erau, alternativ, furişate şi sfidătoare. Mie unul ideea de a cumpăra un manual de sex deja folosit (sau orice despre sexualitate) mi se părea cam dubioasă. Poate de aia şi erau patru exemplare din *Bucuria Sexului Gay* în raft. Am dat la pagina 66, am coborât la rândul 12, cuvântul 5 şi am dat peste:

răţoi

Am numărat iarăşi cuvintele, am verificat din nou.

Ai cumva de gând răţoi?

Poate, mi-am zis, *răţoi* era folosit ca verb (ca, de pildă, în propoziţia *Nu te mai răţoi la mine).*

M-am dus la pagina 181, nu fără un anume tremur interior.

Să faci dragoste fără zgomot e ca şi cum ai încerca să te joci pe clapele unui pian dezacordat – bun pentru repetiţie, însă te privezi de ascultatul neasemuitului rezultat.

N-aş fi crezut vreodată că o simplă propoziţie m-ar putea lecui definitiv atât de făcut dragoste, cât *şi* de cântat la pian, dar asta era faza.

Din fericire, textul nu era însoţit de nicio ilustraţie. Şi aveam al şaselea cuvânt:

joci

Ceea ce mă ducea, per ansamblu, la:

Ai cumva de gând răţoi joci

Nu părea în regulă. în principiu, ca chestie de gramatică, nu părea în regulă.

M-am uitat iarăşi la pagina din jurnal şi am rezistat impulsului de a o întoarce. Cercetând scrisul ăla de fată, mi-am dat seama că încurcasem un 5 cu un 6. Pagina 65 (nu versiunea scurtată a numărului satanic) era cea pe care o căutam.

să

Mult mai mult sens.

Ai cumva de gând să joci...

— Dash?

M-am întors şi-am văzut-o pe Priya, o fată de la şcoală, aflată undeva între prietenă şi cunoştinţă – o *prieştinţă,* ca să zic aşa. O prietenă de-a fostei mele, Sofia, care acum era în Spania. (Nu din cauza mea.) Priya nu avea trăsături de personalitate pe care să le pot discerne, deşi, sincer să fiu, nici nu căutasem cu tot dinadinsul să văd dacă le are.

— Bună, Priya, am zis.

S-a uitat la cărţile din mâna mea – un jurnal îmbrăcat în moleschin roşu, *Pianistică Franceză, Umflata Destrăbălată, Regina Balului* şi, deschisă la o ilustraţie destul de explicită

cu doi bărbaţi făcând o chestie de care nu avusesem habar până atunci, *Bucuria Sexului Gay* (ediţia a treia).

Evaluând situaţia, mi-am închipuit că era cazul să dau o explicaţie.

— E pentru o lucrare pe care-o fac, am zis cu vocea plină de afectare intelectuală prefăcută. Asupra tehnicii pianistice franţuzeşti şi a efectelor ei. Te-ai minuna să afli cât de vaste sunt efectele tehnicii franţuzeşti.

Priya, binecuvântată fie, părea să regrete acum că-mi rostise numele.

— Eşti prin zonă în timpul vacanţei?

Dacă recunoşteam că da, putea să bage la înaintare o invitaţie la vreo petrecere cu lichior de ouă sau vreo

excursie în grup la filmul de vacanţă *Pe bunica a călcat-o un ren,* în care un comediant negru joacă toate rolurile, cu excepţia unui Rudolf femelă, care ar fi, presupun, iubita lui. Deoarece o invitaţie concretă mi-ar fi tăiat cheful, credeam cu fermitate în ocolirea preventivă a adevărului – cu alte cuvinte să mint, de la bun început, pentru a mă putea eschiva mai târziu.

— Mâine plec în Suedia, am replicat.

— Suedia?

Nu aduceam (şi nu aduc) în vreun fel a suedez, aşa că o vacanţă în familie ieşea din discuţie. Ca motivaţie, am zis, pur şi simplu:

— îmi place mult Suedia în decembrie. Zilele sunt

scurte... nopţile lungi... şi peisajul e lipsit complet de ornamente.

Priya a încuviinţat.

— Pare distractiv.

Şi am rămas aşa. Ştiam că, potrivit regulilor conversaţiei, îmi venise rândul. Dar mai ştiam şi că refuzul de a mă conforma acestor reguli ar fi putut duce la plecarea Priyei, lucru pe care mi-l doream foarte mult.

După treizeci de secunde, n-a mai rezistat.

— Păi, trebuie să plec, a spus ea.

— Hanuka fericită, am zis.

Fiindcă îmi plăcea să numesc întotdeauna sărbătoarea greşită, numai ca să văd cum reacţionează cealaltă

persoană.

Priya nu m-a luat în seamă.

— Distracţie plăcută în Suedia, a zis şi a dispărut.

Mi-am aranjat din nou volumele, astfel că jurnalul roşu a ajuns iarăşi în vârful teancului.

Faptul că eşti dispus să stai aici în Ştrand, cu Bucuria Sexului Gay, e un semn bun pentru viitorul nostru.

Totuşi, dacă deţii cartea asta, ori o socoteşti de folos în viaţă, mă tem că timpul nostru împreună se apropie de final Eu, fata în cauză, sunt interesată doar de stilul băiat-fată aşa că, dacă eşti pe stilul băiat-băiat, susţin asta pe deplin, dar nu văd pe unde m-aş potrivi în peisa].

Şi acum, o ultimă carte.

4. Ce Fac Cei Vii, de Mărie

Howe 23/1/8 24/5/9/,
11,12,13,14,15

?

M-am îndreptat pe dată spre rafturile cu poezie, intrigat total. Cine era această stranie cititoare a lui Mărie Howe, care mă invocase? Părea cam prea de tot ca amândoi să ştim aceeaşi poetă. De fapt, cele mai multe persoane din cercul meu nu cunoşteau niciun poet. Am încercat să-mi amintesc dacă vorbisem cu cineva, oricine, despre Mărie Howe, dar fără niciun rezultat. Doar cu Sofia vorbisem, probabil, iar ăsta nu era scrisul de mână al Sofiei. (Nu mai spun că se afla în Spania.)

Am verificat la litera H. Nimic. Am trecut prin toată secţiunea de poezie. Nimic. Eram pe cale să ţip de frustrare când am văzut-o – pe raftul cel mai de sus, la cel puţin patru metri de podea. Un colţ ieşea puţin în afară – însă ştiam, după subţirime şi coperta de culoare mov-prună, că era cartea pe care o căutam. Am tras o scară şi am început primejdioasa căţărare. A fost o ascensiune prăfuită; culmile inabordabile, acoperite cu nori de dezinteres, făceau aerul greu de respirat, în cele din urmă, am pus mâna pe volum. Abia aşteptam – am dat rapid la paginile 23 şi 24 şi am găsit cele şapte cuvinte care- mi trebuiau.

pentru încântarea pură a unei dorinţe neşovăielnice

Am fost cât pe ce să cad de pe scară.

Ai cumva de gând să joci pentru încântarea pură a unei dorinţe neşovăielnice?

Eram, ca să mă exprim moderat, aţâţat de frazare.

Am coborât cu grijă. Când am simţit iarăşi podeaua sub picioare, am luat jurnalul roşu şi am dat pagina.

Deci am ajuns şi aici.

Acum depinde de tine ce-o să facem (sau n-o să facem).

Dacă te interesează să continuăm conversaţia, alege te rog o carte, orice carte, şi lasă în ea un bileţel cu adresa ta de e-mail.

Dă-i-o lui Mark, de la pupitrul de informaţii.

Dacă îi pui lui Mark vreo întrebare despre mine, nu-mi va transmite cartea.

Aşa că fără întrebări.
Odată ce i-ai dat cartea ta lui Mark, te rog să pui jurnalul înapoi în raft, unde l-ai găsit.
Dacă faci toate aceste lucruri, se prea poate să primeşti un semn de la mine.
Mulţumesc.
Lily

Brusc, pentru prima dată, de-abia aşteptam vacanţa de iarnă şi m-am simţit uşurat că, de fapt, nu trebuia să o pornesc spre Suedia în dimineaţa următoare.

Nu voiam să mă gândesc prea mult la cartea pe care să o las – dacă începeam să ezit între variante, asta m-ar fi făcut şi mai nehotărât şi n-aş mai fi ieşit niciodată din

Ştrand. Am ales, deci, o carte, mai degrabă impulsiv, şi în loc să-mi las adresa de e- mail, am decis să las altceva. Mi-am închipuit că-i va lua ceva timp lui Mark (noul meu prieten de la pupitrul de informaţii) până să-i dea cartea lui Lily, aşa că aveam un mic avans. I-am întins volumul fără o vorbă; a dat din cap şi l-a băgat într-un sertar.

Ştiam că următorul pas era să înapoiez jurnalul roşu, să dau şi altcuiva şansa de a-l găsi. însă l-am păstrat. Şi, pe lângă asta, m-am dus la casă pentru a cumpăra şi exemplarele din *Pianistică Franceză* şi *Umflata Desrăbălată, Regina Balului,* aflate în momentul acela în mâinile mele.

Doi, am decis eu, pot juca acest joc.

2. (Lilv)

21 decembrie

Iubesc Crăciunul.

Iubesc totul la el: luminile, veselia, marile reuniuni de familie, prăjiturelele, grămezile de cadouri din jurul bradului, *bunăvoinţa faţă de toţi.* Ştiu că, tehnic vorbind, textul exact e *bunăvoinţa faţă de toţi bărbaţii,* dar în mintea mea las deoparte *bărbaţii,* fiindcă dă senzaţia de segregaţionism/elitism/sexism şi alte *-isme* din categoria celor rele. *Bunăvoinţa* n-ar trebui să fie doar pentru bărbaţi. Ar trebui să se aplice, în acelaşi timp, femeilor şi copiilor, precum şi tuturor animalelor, chiar şi celor scârboase, ca

şobolanii din gurile de metrou. Aş extinde bunăvoinţa nu doar asupra fiinţelor vii, ci şi asupra celor dragi care nu mai sunt printre noi, iar dacă-i includem pe ei, am putea foarte bine să-i includem şi pe nemorţi, pe acele fiinţe aşa-zis mitologice, precum vampirii, iar dacă ei încap aici, atunci la fel şi elfii, zânele şi gnomii. Ce mai, dacă tot suntem aşa de generoşi cu marea noastră îmbrăţişare colectivă, de ce n-am lua în braţe şi obiectele presupus inanimate, gen păpuşi şi animale de pluş (o menţiune specială pentru sirena mea, Ariei, care tronează peste perna înflorată în stil shabby chic de pe patul meu – te iubesc, fată!). Sunt sigură că Moşul ar fi de acord. *Bunăvoinţă faţă de toţi.*

Aşa de mult iubesc Crăciunul, încât anul acesta am

organizat propriul grup de colindători. Doar fiindcă locuiesc în zona boemă din East Village, unde stă numai lume bună, nu înseamnă că mă consider prea mişto şi sofisticată pentru a merge la colindat. Din contră. Ţin aşa de mult la chestiunea asta, încât atunci când *membrii propriei mele familii* au ales să destrame, în acest an, grupul nostru de colindat, fiindcă toată lumea ba „e plecată”, ba „prea ocupată” ori „are o viaţă de trăit”, sau au venit cu pretexte de genul „credeam că ai mai crescut şi ai depăşit faza, Lily”, am rezolvat problema în manieră clasică. Mi-am făcut propriul afiş şi l-am pus prin cafenelele de pe strada mea.

Lume, lume!

Tu, ascuns colindător!

Vrei să vesteşti prin cântec sărbătorile?
Chiar aşa? Şi eu la fel! Hai să stăm de vorbă.*
Cu recunoştinţă, Lily

Dubioşii să nu se prezinte; bunicul meu ştie pe toată lumea de prin zonă şi mult vei avea de îndurat dacă nu vei fi sincer în răspunsu-ţi.*
Mersi din nou, cu mult drag, Lily

**** îmi pare rău că sunt cinică, dar trăim în New York.**

Cu ajutorul acestui afiş mi-am format trupa de colindători de anul ăsta. Suntem eu, Melvin (informatician), Roberta (profesoară de cor pensionară), Shee'nah (travestit, jumătate de normă coregraf şi jumătate chelner) cu iubiţelul

lui Antwon (asistent manager la Home Depot), Aryn cea furioasă (revoluţionară feministă şi vegană, studentă la film la NYU) şi Mark (vărul meu – fiindcă îi datorează ceva bunicului şi favoarea asta chiar el i-a cerut-o). Colindătorii îmi spun Lily- Strofa Trei, fiindcă sunt singura care-şi aminteşte textul dincolo de strofa a doua a oricărui cântec de Crăciun. în afară de Aryn (căreia nu-i pasă), mai sunt şi singura care încă nu a atins vârsta legală pentru a consuma alcool, prin urmare, după câtă ciocolată caldă cu lichior de mentă din termosul Robertei îşi trece din mână în mână trupa, nu-i nicio surpriză că sunt singura care ţine minte a treia strofă.

Ne-a arătat iubirea jertfitoare Cu

pace El a venit pe pământ Nu
vorfl robi, nici lanţurile-amare
Nici asprime-n al Său nume sfânt.
Cântări de mulţumire să-I
aducem Slăvitu-I Nume veşnic
să-L cinstim.
El este Domn, Hristos în veci e
rege Iubirea, slava Lui o
preamărim.
Aleluia, strofa a treia!

Cu toată sinceritatea vă spun, am analizat multe dintre dovezile ştiinţifice care resping existenţa lui Dumnezeu, prin urmare presupun că eu cred cu adevărat în El, cam la fel

cum cred şi în Moş Crăciun. Dar fără ezitare şi cu bucurie voi cânta *O noapte sfântă, binecuvântată* între Ziua Recunoştinţei şi Ajun, fiind de la sine înţeles că din ziua de Crăciun, odată ce cadourile sunt desfăcute, relaţia mea cu el se suspendă până ce îmi găsesc un loc bun de privit parada organizată de Macy's[1] anul următor.

Aş vrea să fiu persoana care stă în faţa magazinului Macy's pe durata sărbătorilor, îmbrăcată într-un drăgălaş costum roşu, sunând din clopoţel ca să adune donaţii pentru Armata Salvării, dar mama nu a fost de acord. A zis că este posibil ca urătorii ăia să fie nişte ciudaţi religioşi, iar noi suntem catolici doar de sărbători şi acceptăm homosexualitatea şi dreptul femeilor la liberă alegere. Nu

stăm în faţă la Macy’s cerşind bani. Nici măcar nu ne facem *cumpărăturile* acolo.

S-ar putea să mă duc şi să cerşesc mărunţiş, pur şi simplu, ca formă de protest. Pentru prima şi prima dată – adică, în toată viaţa mea de şaisprezece ani – familia mea petrece Crăciunul separat. Părinţii ne-au abandonat pe mine şi pe fratele meu ca să se ducă în Fiji, unde îşi sărbătoresc a douăzeci şi cincea aniversare a căsătoriei. Când s-au căsătorit, părinţii mei erau nişte absolvenţi de facultate săraci, care nu-şi puteau permite o lună de miere ca lumea, aşa că şi-au luat revanşa cu nunta de argint. După mine aniversările căsătoriei ar trebui sărbătorite împreună cu copiii, dar se pare că în privinţa asta opinia mea e

minoritară. Potrivit tuturor celorlalţi, dacă eu şi cu fratele meu i-am însoţi în vacanţa asta, n-ar mai fi la fel de „romantic”. Nu prea văd ce-i romantic în a petrece o săptămână într-un paradis tropical alături de consoarta pe care oricum ai văzut-o aproape în fiecare zi pe parcursul ultimului sfert de secol. Nu-mi pot imagina că cineva ar vrea să fie atât de mult timp singur cu mine.

Fratele meu, Fangston, zice:

— Fily, tu nu înţelegi, fiindcă n-ai fost niciodată îndrăgostită. Dacă ai avea un prieten, ai pricepe.

Fangston e într-o relaţie nouă, iar eu nu înţeleg din asta decât că-i vorba de o jalnică stare de co-dependenţă.

Şi nu-i pe deplin adevărat că nu am fost niciodată

îndrăgostită. Am avut un gerbil în clasa întâi, Spazzy, pe care l- am iubit cu pasiune. N-o să încetez niciodată să mă învinuiesc pentru că l-am dus pe Spazzy la o prezentare la şcoală, unde Edgar Thibaud i-a lăsat cuşca deschisă când nu eram atentă, iar Spazzy a dat nas în nas cu motanul tigrat al Jessicăi Rodriguez, restul e istorie. Bunăvoinţă şi pentru Spazzy, acolo sus în raiul gerbililor. îmi pare rău rău rău. Am încetat să mai mănânc carne din ziua masacrului, ca penitenţă pentru Spazzy. Sunt vegetariană de la vârsta de şase ani, numai din dragoste pentru un gerbil.

De la vârsta de opt ani, m-am îndrăgostit literar de personajul Sport din *Harriet Spioana.* Am ţinut şi propriul jurnal în maniera lui Harriet – caiete cu copertă de

moleschin roşu, pe care mi le cumpără bunicul de la Ştrand – de când am citit cartea aceea, doar că eu nu scriu în jurnalele mele, cum făcea uneori Harriet, observaţii răutăcioase despre oameni. Prefer mai degrabă să desenez şi să notez pasaje sau citate memorabile din cărţile pe care le-am citit, diferite reţete sau istorioare pe care le inventez când mă plictisesc. Vreau să-i arăt lui Sport că m-am străduit din răsputeri să nu fac un sport din a scrie bârfe şi răutăţi.

Langston a fost îndrăgostit. De două ori. Prima lui relaţie amoroasă s-a sfârşit atât de urât, că a trebuit să plece din Boston după primul an de facultate şi să se întoarcă acasă până i s-au potolit sfâşierile inimii, atât de rea a fost

despărţirea. Sper să nu iubesc niciodată aşa de mult pe cineva, încât să mă poată răni ca pe Langston, într-un asemenea hal, că nu putea decât să se vaite şi să bocească prin casă şi să mă roage să-i fac sandviciuri cu unt de arahide şi banană, cu marginea feliilor tăiată, apoi să joc Boggle cu el, lucru pe care îl făceam, evident, fiindcă, de obicei, fac tot ce vrea Langston. în cele din urmă, Langston şi-a revenit şi acum iar e îndrăgostit. Cred că noua lui iubire e în regulă. Prima lor întâlnire a fost la o simfonie. Cât de nasol poate fi un tip căruia-i place Mozart? Aşa sper, cel puţin.

Din păcate, acum că Langston are un nou iubit, m-a uitat cu totul. Trebuie să fie cu Benny *non-stop.* Pentru Langston,

faptul că părinţii noştri şi bunicul sunt plecaţi de Crăciun e de-a dreptul un cadou, şi nu un lucru revoltător, cum e pentru mine. Am protestat când Langston i-a oferit practic lui Benny o şedere permanentă la noi în casă pe perioada sărbătorilor de iarnă. I- am reamintit că dacă mami şi tati aveau să fie plecaţi de Crăciun, iar bunicul era la apartamentul lui de iarnă din Llorida, atunci cădea în atribuţiile lui Langston să-mi ţină tovărăşie. Că doar, până la urmă, i-am fost alături când a avut nevoie.

însă Langston mi-a repetat:

— Lily, pur şi simplu nu înţelegi. Ai nevoie de cineva care să te ţină ocupată. îţi trebuie un prieten.

Păi sigur, cui *nu* îi trebuie? Dar, realist vorbind, e greu să

dai peste asemenea creaturi exotice. Peste unele de calitate, cel puţin. Mă duc la o şcoală de fete şi nu vreau să arăt lipsă de respect faţă de surorile mele safice, dar nu mă interesează deloc să am o relaţie romantică acolo. Rarele creaturi-băieţi pe care le întâlnesc şi nu sunt înrudite cu mine sau gay par, de obicei, prea acaparate de consolele lor de jocuri pentru a mă remarca, sau idea lor despre cum ar trebui să arate şi să se poarte o adolescentă e desprinsă direct din paginile revistei *Maxim* sau din înfăţişarea provocatoare a vreunui personaj de jocuri video.

Mai e şi problema cu bunicul. Cu mult timp în urmă, a fost proprietarul unei prăvălii cu produse alimentare pe Avenue A, în East Village. Şi-a vândut afacerea, dar a

păstrat clădirea de pe colţ, unde s-a îngrijit de familia sa. Familia mea locuieşte acum în imobilul acela, împreună cu bunicul, în apartamentul „de lux” de la etajul patru, cum numeşte el spaţiul convertit, care a fost cândva un studio la mansardă. La parter, în locul prăvăliei, este acum un restaurant sushi. Bunicul a reprezentat autoritatea în cartier pe măsură ce acesta s-a transformat dintr- un adăpost pentru imigranţii cu venituri mici într-o enclavă de yuppie. Toată lumea îl ştie. în fiecare dimineaţă se vede cu amicii la patiseria italienească din apropiere, unde tipi din ăştia imenşi, mătăhăloşi îşi sorb cafeaua espresso din nişte ceşcuţe cât cojile de nucă. Parcă ar fi din *Clanul Soprano.* Şi fiindcă toată lumea îl priveşte cu afecţiune pe bunicul, toată

lumea are grijă de animăluţul de companie al acestuia – eu, copilaşul familiei, cea mai mică dintre cei zece nepoţi ai lui. Cei câţiva băieţi din cartier care şi-au arătat vreun interes în privinţa mea au fost cu toţii „convinşi” repede că sunt prea tânără să-mi dau întâlniri, potrivit lui Langston. E ca şi cum aş purta un văl invizibil de indisponibilitate pentru băieţii drăguţi atunci când mă plimb prin zonă. E o problemă.

Aşa că Langston a decis să-şi facă un plan personal din (1) a- mi da mie un proiect care să mă ţină ocupată, ca să-l poată avea pe Benny numai pentru el pe toată perioada Crăciunului, şi (2) din a muta proiectul la vest de First Avenue, dincolo de scutul protector al bunicului. Langston a luat ultimul jurnal roşu pe care mi l-a cumpărat bunicul şi,

împreună cu Benny, a trecut acolo o serie de indicii, astfel încât să găsească un tovarăş numai bun pentru mine. Sau aşa au zis. însă indiciile nu reflectau nici pe departe cum sunt eu de fapt. Păi cum adică *Pianistică Franceză?* Sună cam obrăznicuţ. *Bucuria Sexului Gay?* Roşesc numai când mă gândesc la asta. Cu adevărat indecent. *Umflata Destrăbălată, Regina Balului?* Vă rog frumos. Aş include *destrăbălată* printre cele mai lipsite de bunăvoinţă cuvinte injurioase. N-o să mă auziţi niciodată rostind această vorbă, cu atât mai puţin să citesc o carte în care cuvântul ăsta apare în titlu.

Credeam că povestea cu acest caiet era cea mai proastă idee pe care a avut-o Langston vreodată, asta până când a

menţionat şi *unde* avea de gând să-l lase – la Ştrand, librăria la care aveau părinţii noştri obiceiul să ne ducă duminicile şi să ne lase să hălăduim printre rafturi, ca şi cum ar fi fost terenul nostru personal de joacă. Mai mult, îl plasase lângă volumul meu de suflet, *Franny şi Zooey.* „Dacă există pe undeva vreun tip perfect pentru tine”, a zis Langston, „o să-l găsim la vânătoare de ediţii vechi din Salinger. De aici vom porni”.

Să fi fost un sezon obişnuit de Crăciun, cu ai mei prin preajmă şi cu tradiţiile obişnuite, n-aş fi fost de acord cu ideea asta a lui Langston, legată de caietul roşu. Dar îmi părea pustie perspectiva unei zile de Crăciun fără să deschid cadouri şi alte forme de exprimare a voioşiei mai puţin

importante. Sinceră să fiu, nu-s tocmai un magnet de popularitate la şcoală, aşa că nu prea aveam alternative care să-mi ţină companie pe parcursul vacanţei. îmi trebuia ceva pe care să-l aştept cu nerăbdare.

însă nu m-aş fi gândit că cineva – şi îndeosebi vreun exemplar din acea specie atât de dorită, dar atât de bine ascunsă, a Adolescentului Care Chiar Citeşte şi Umblă Pe La Ştrand – avea să găsească acel caiet şi să răspundă provocărilor trecute acolo. Şi, întocmai cum nu m-aş fi gândit că proaspătul meu grup de colindători mă va abandona după numai două nopţi de urat pe străzi şi se va apuca de cântat melodii irlandeze de pahar la un pub de pe Avenue B, nu m-aş fi aşteptat ca vreun individ să

desluşească indiciile criptice ale lui Langston şi să răspundă.

Şi totuşi pe telefonul meu apărea acum un mesaj de la vărul Mark, ce-mi confirma existenţa unei asemenea persoane.

Mark: Lily, cineva ţi-a găsit caietul la Ştrand. Ţi-a lăsat ceva în schimb. Te aşteaptă aici, într-un plic maro.

Nu-mi venea să cred. I-am dat un SMS: CUM ARĂTA?!?!?

Mark a răspuns:

Arţăgos. Se dădea hipster.

Am încercat să mă imaginez alături de un şmecheraş care se dă hipster, şi n-am reuşit. Sunt o fată de treabă. Tăcută (în afară de chestia cu colindatul). Am note bune. Sunt căpitanul echipei de fotbal de la şcoală. îmi iubesc

familia. Habar nu am ce ar trebui să fie „marfă” pe la cluburile din centru. Sunt, de fapt, destul de plicticoasă şi tocilară, şi nu la modul hipster ironic. Gândeşte-te la Harriet Spioana, fata-minune băieţoasă de unsprezece ani, apoi închipuie-ţi-o câţiva ani după aceea, cu sâni pe care-i ascunde sub cămaşa albastră de uniformă, ce o poartă chiar şi în zilele când nu se duce la şcoală, împreună cu blugii rămaşi de la fratele ei, iar la imaginea asta ai adăuga nişte lănţişoare cu pandantive reprezentând animale, tenişi uzaţi şi ochelari de tocilar cu ramă neagră. Ei bine, asta sunt eu, Lily^. Crinul de Câmp, cum îmi spune bunicul câteodată, fiindcă toată lumea mă crede aşa de dulce şi delicată.

Uneori mă întreb cum ar fi să mă aventurez în partea mai

întunecată a spectrului cel alb-precum-crinul. Este o posibilitate.

Am dat fuga la Ştrand să colectez ce lăsase pentru mine misteriosul care găsise caietul. Mark nu era, dar mâzgălise pe plic un mesaj: *Serios, Lily, tipul se răţoieşte la greu.*

Am rupt plicul şi... ce? Arţăgosul îmi lăsase un exemplar din *Naşul,* împreună cu un meniu de comandă la domiciliu de la Two Boots Pizza. Meniul avea urme murdare pe el, indicând, poate, că fusese pe duşumelele de la Ştrand. Pentru a se potrivi cu această tematică lipsită de igienă, cartea nici măcar nu era un exemplar nou din *Naşul,* ci un volum zdrenţuit, care mirosea a fum de ţigară, avea pagini îndoite şi o legătură pe cale să-şi dea duhul.

L-am sunat pe Langston ca să-mi descifreze acest nonsens. Niciun răspuns.

Acum, că părinţii ne trimiseseră un mesaj în care ne anunţau că ajunseseră cu bine în paradisul din Fiji, Benny se mutase oficial la noi, uşa lui Langdon era încuiată şi telefonul închis.

N-aveam ce face decât să îmi iau de mâncare şi să chibzuiesc de una singură asupra caietului roşu. Ce altceva? Când ai îndoieli, ingerează carbohidraţi.

M-am dus la adresa pizzeriei de pe meniu, pe Avenue A, mai sus de Houston. Am întrebat persoana de la tejghea:

— Ştiţi cumva un băiat arţăgos căruia-i place *Naşul?*

— Aş *vrea* eu, mi-a zis persoana. Simplă sau cu ardei

iuţi?

— Calzone, vă rog.

Two Boots fac nişte pizze bizare, cu arome Cajun. Nu-s pentru mine şi sistemul meu digestiv sensibil.

M-am aşezat la o măsuţă pe colţ şi am început să răsfoiesc cartea pe care Arţăgosul mi-o lăsase, dar n-am descoperit niciun indiciu viabil. *Ei bine,* mi-am spus, *presupun că jocul s-a terminat înainte de a începe.* Eram prea imaculată ca să-mi dau seama.

Apoi însă, meniul care fusese vârât în carte a căzut pe jos, iar din el s-a ţipit un bileţel pe care nu-l observasem până atunci. L-am ridicat. Era cu siguranţă un scris de băiat: contorsionat, străin şi abia lizibil.

Aici a apărut partea înspăimântătoare. *Puteam* să descifrez mesajul ăsta. Conţinea un poem de Mărie Howe, o favorită de-a mamei mele. Mami e profesoară de engleză, specializată în literatura americană din secolul douăzeci, şi ne-a torturat sistematic, pe mine şi pe Langdon, cu pasaje din poeme, în loc să ne citească poveşti la culcare, când eram copii. Fratele meu şi cu mine suntem înfiorător de versaţi într-ale poeziei americane moderne.

Pe bilet era un fragment din poemul de Mărie Howe care-i plăcea mamei cel mai mult, şi unul care-mi plăcuse şi mie dintotdeauna, deoarece conţinea un pasaj despre cum poeta se vede pe ea însăşi în vitrina unui centru de închiriat casete video, lucru care nu contenea să mi se pară amuzant,

fiindcă-mi imaginam o poetă dementă hoinărind pe străzi şi surprinzându-şi imaginea în vitrina magazinului, reflectată alături de, posibil, postere cu Jackie Chan, ori Sandra Bullock sau altcineva foarte faimos şi probabil deloc poetic. Mi-a plăcut şi mai mult Băiatul cu Toane când am văzut că sublimase partea mea preferată din poem:

Trăiesc. îmi amintesc de tine.

Habar nu aveam în ce fel Mărie Howe, Pizza Two Boots şi *Naşul* ar fi putut avea vreo legătură între ele. Am încercat iarăşi să-l sun pe Langston. Tot fără niciun rezultat.

Am citit şi-am recitit pasajul. *Trăiesc. îmi amintesc de tine.* Nu prea înţeleg poezia, dar trebuia să-i recunosc poetei meritele: suna drăguţ.

în separeul alăturat stăteau două persoane, care-şi întinseseră pe masă nişte filme închiriate. Atunci mi-am dat seama de legătură: *văd vitrina centrului de închiriat casete de pe colţ.* Localul acela al pizzeriei Two Boots avea şi un astfel de magazin lipit de ea.

Am năvălit în secţiunea video ca şi cum aş fi dat buzna într- o toaletă după ce înghiţisem accidental nişte sos iute Louisiana aflat peste pizza mea calzone. M-am îndreptat imediat spre locul unde era *Naşul.* Nu l-am găsit. Am întrebat-o pe angajată unde pot să dau de el.

— E închiriat, a zis.

Am revenit oricum la raftul cu litera N şi am descoperit, pus greşit în raft, *Naşul III,* i-am deschis carcasa şi – *da!* –

am găsit un alt bileţel, cu scrisul Arţăgosului:

Nimeni nu închiriază vreodată Naşul III. Mai ales când nu e pus la locul lui. Mai vrei un indiciu? Dacă da, caută Liceenele din Beverly Hills. Tot pe raftul greşit, unde întristarea se întâlneşte cu mila.

Am revenit la pupitrul centrului de închirieri.

— Unde se întâlneşte întristarea cu mila? am întrebat, gata să capăt un răspuns existenţial.

Lemeia nici n-a ridicat ochii din benzile desenate pe care le citea sub pupitru:

— Documentare străine.

Oh!

M-am dus deci la secţiunea de documentare străine. Şi

da, lângă un film intitulat *întristarea şi Mila* era un exemplar din *Liceenele.* înăuntrul carcasei de la *Liceenele* se găsea un alt bileţel:

Nu m-am aşteptat să ajungi atât de departe. îţi plac şi ţie filmele franţuzeşti deprimante despre genociduri? Dacă da, deja te plac. Dacă nu, de ce să nu încercăm? Dispreţuieşti şi tu Ies films de Woody Allen? Dacă îţi vrei înapoi caietul roşu, îţi sugerez să laşi instrucţiuni Amandei, de la casă, într-un film la alegere. Te rog, fără filme de Crăciun.

M-am întors la pupitru.

— Eşti Amanda? am întrebat-o pe fată.

— Da, a zis înălţând privirea, cu o sprânceană ridicată.

— Pot să-ţi las ceva pentru cineva? am întrebat.

Am fost cât pe ce să adaug şi un *ştii tu cine,* dar nu am avut curajul să fiu atât de lipsită de subtilitate.

— Poţi, a zis.

— Ai cumva o copie a filmului *Miracolul de pe strada 34?*

[1] Paradă tradiţională de Ziua Recunoştinţei organizată de lanţul de magazine Mac/s încă din anul 1927. (*N. red.)*

***-Lily* înseamnă crin în limba engleză.**

3. Dash

22 decembrie

— E o glumă? am întrebat-o pe Amanda.

Şi din felul în care s-a uitat la mine, mi-am dat seama că eu eram gluma.

0, atâta impertinenţă! Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu-i cazul să aduc vorba despre filme de Crăciun. Clar, nicio invitaţie nu era prea măruntă pentru sarcasmul lui Lily. Şi biletul:

5. Caută, te rog, mănuşile călduroase de lână
cu ren pe ele.

Mai exista vreo îndoială asupra următoarei mele destinaţii?

Magazinul Macy’s.

Cu două zile înainte de Ajunul Crăciunului.

La fel de bine ar fi putut să-mi împacheteze faţa în folie şi să pompeze dioxid de carbon. Sau să mă atârne într-un ştreang făcut din chitanţe de card. Cu două zile înainte de Crăciun, un magazin e ca un oraş asediat – consumatori cu priviri sălbatice se războiesc printre rafturi pentru ultimul glob cu căluţ de mare pe care să-l ofere strămătuşilor.

Nu puteam.

Nu voiam.

N-aveam încotro.

Am încercat să-mi abat atenţia gândindu-mă la diferenţa dintre *lână* şi *lânos,* apoi am extins-o la distincţia dintre *lemn* şi *lemnos,* apoi la cea dintre *aur* şi *auriu.* Dar toată această distragere a durat doar cât mi-a luat să urc scările

de la metrou, fiindcă, atunci când am ieşit în Herald Square, m-am simţit aproape întors pe dos de hoarde şi de pungile lor de cumpărături. Clinchetul clopoţelului unui colindător de la Armata Salvării amplifica înverşunarea mea, şi n-aveam niciun dubiu că, dacă nu o ştergeam repede, vreun cor de copii avea să apară şi să mă colinde până la moarte.

Am intrat în Macy's şi m-am confruntat cu jalnicul spectacol al unui magazin plin de clienţi care nu cumpărau pentru ei înşişi. Fără satisfacţia imediată a unei achiziţii pentru propria persoană, toată lumea se plimba fără ţintă pe-acolo, cuprinsă de stupoarea tactică a celor obligaţi financiar. Toate soluţiile de urgenţă erau folosite în această perioadă atât de târzie a sezonului. Tati se alegea cu o

cravată, mami căpăta o eşarfă, iar copiii, fie că le plăcea sau nu, se pricopseau cu pulovere. Eu îmi terminasem de făcut toate cumpărăturile, online, în dimineaţa zilei de trei decembrie, între orele 2 şi 4; darurile se aflau acum la casele destinatarilor, gata să fie deschise în următorul an. Mama îmi lăsase cadouri acasă la ea, în vreme ce tata îmi pasase o bancnotă de o sută de dolari, zicându-mi să mă duc în oraş. Cuvintele lui fuseseră, de fapt, „Nu-i cheltui pe toţi pe băutură şi femei”, implicaţia fiind, desigur, că ar fi trebuit să cheltui măcar o *parte* pe pileală şi femei. Dacă ar fi putut să obţină vreun bon valoric pentru băutură şi femei, sunt sigur că şi-ar fi trimis fuguţa secretara să-mi aducă unul, în pauza ei de prânz.

Vânzătorii de la raioane erau atât de înnebuniţi de agitaţia vânzărilor, încât o întrebare precum „Unde găsesc nişte mănuşi călduroase de lână cu reni pe ele” nu li s-a părut defel ciudată. M-am trezit, în cele din urmă, în raionul de accesorii vestimentare exterioare, întrebându-mă ce anume, în afara unor căşti de băgat în urechi, s-ar fi calificat ca aceesoriu vestimentar interior.

Întotdeauna am avut impresia că mănuşile cu un deget echivalează cu câţiva paşi înapoi pe scara evoluţiei – de ce, mă întreb, am vrea să ne transformăm în nişte versiuni mai puţin agile ale unui homar? însă dispreţul meu pentru mănuşile de acest tip a căpătat o nouă dimensiune când am văzut oferta de sărbători de la Macy’s. Erau unele în formă

de omuleţi de turtă dulce şi altele decorate cu beteală. O pereche de mănuşi imitau degetul mare ridicat al unui autostopist; destinaţia era, se pare, Polul Nord. Chiar în faţa ochilor mei, o femeie între două vârste a luat o pereche din raft şi le-a aşezat în mormanul care-i crescuse în braţe.

— Serios? m-am trezit că spun cu voce tare.

— Pardon? a zis ea, iritată.

— Dacă lăsăm deoparte motivaţiile estetice şi utilitare, am zis, mănuşile acelea nu prea au mare sens. De ce aţi vrea să faceţi autostopul spre Polul Nord? Şmecheria asta a Crăciunului nu constă în faptul că există livrare la domiciliu? Ajungeţi acolo şi n-o să daţi decât peste o adunătură de elfi morocănoşi şi epuizaţi. Asta dacă

presupunem, evident, că acceptaţi mitologica prezenţă a unui atelier acolo, când, de fapt, ştim cu toţii că nici măcar nu-i vreun pol la Polul Nord şi că, dacă încălzirea globală continuă, n-o să mai fie nici gheaţă.

— Ce-ar fi să te duci naibii? a replicat femeia.

Apoi şi-a luat mănuşile şi a şters-o de acolo.

Acesta era miracolul anotimpului de iarnă, felul în care ne pune, cu atâta tărie, acest *du-te naibii* în inimi. Poţi să te răsteşti la străini, poţi să te răsteşti la cei apropiaţi. Poate fi un *du-te naibii* pentru un motiv neînsemnat – *Mi-ai ocupat locul de parcare* sau *Mi-ai pus la îndoială gustul în privinţa mănuşilor,* sau *Mi-a luat şaisprezece ore să găsesc crosa de golf pe care-o voiai, iar tu mi-ai dat în schimb un bon de*

cadouri McDonald's. Sau poate ieşi la iveală acel du-te naibii care a stat în aşteptare ani întregi. întotdeauna insişti să tai tu curcanul, deşi eu am stat atâtea ore să-l gătesc sau Nu mai pot să petrec iarăşi sărbătorile pretinzând că te iubesc ori Ai vrea să-ţi moştenesc iubirea de pileală şi de femei, în ordinea asta, dar eşti mai degrabă un model negativ pentru mine decât un tată.

De asta n-ar fi trebuit să mi se permită accesul în Macy's. Fiindcă, atunci când transformi o perioadă scurtă de timp într- un „sezon", creezi o cameră de rezonanţă pentru toate lucrurile asociate cu asta. Odată ce păşeşti înăuntru, e greu să mai evadezi.

Am început să dau mâna cu toate mănuşile cu reni,

convins că Lily pitise ceva într-una din ele. Şi cum să nu, la a cincea strânsoare am dat de-un ghemotoc. Am scos de-acolo peticul de hârtie.

6. Am lăsat sub pernă ceva pentru tine.

Următoarea oprire: raionul cu mobilier pentru dormitor. Personal, prefer *dormitor* doar în anumite circumstanţe. *Puteţi să-mi arătaţi raionul cu mobilier pentru dormitor?* nu se poate compara cu *Ce-ai zice să-ţi arăt un pic dormitorul? Serios, te fac un pui de somn?* Ştiam, într-adevăr, că frazele astea funcţionează mai bine la mine în cap decât oriunde altundeva – Sofia n-a înţeles niciodată de-a binelea ce tot spuneam, deşi preferam, de obicei, să pun asta pe seama faptului că nu era vorbitoare nativă. Chiar am încurajat-o să-

mi zică nişte jocuri de cuvinte obscure în spaniolă, dar nici în privinţa asta nu s-a prins despre ce vorbeam.

Cu toate astea era drăguţă. Ca o floare. Şi îmi lipsea.

Când am ajuns la raionul cu mobilier pentru dormitor, m-am întrebat dacă Lily conştientizase câte paturi trebuia să cercetez. Puteau găzdui acolo un orfelinat întreg, cu nişte paturi suplimentare, în care să se ţină de prostii şi călugăriţele. (*Trage- mă de văl! TRAGE-MĂ DE VĂLI)* Singurul fel în care puteam face asta era să împart etajul în sferturi şi să mă deplasez în sensul acelor de ceasornic, dinspre nord.

Primul pat avea imprimeuri colorate şi patru perne sprijinite pe el. Am băgat îndată mâna pe dedesubt, căutând următorul bilet.

— Domnule? Vă pot ajuta?

Am întors capul şi-am văzut un vânzător de paturi, cu o expresie pe jumătate amuzată şi pe jumătate alarmată.

Semăna binişor cu Barney Rubble, doar că avea în plus şi nişte rămăşiţe de spray autobronzant, care n-ar fi fost disponibil în epoca de piatră. Am empatizat cu el. Nu din cauza bronzului – n-aş fi făcut niciodată genul ăla de rahat –, ci fiindcă îmi închipuiam că a fi vânzător de paturi însemna o slujbă ce te băga într-un paradox nasol, de proporţii biblice. Adică era obligat să stea în picioare opt sau nouă ore pe zi, fiind în tot acest timp înconjurat de paturi. Şi nu doar asta, ci înconjurat şi de cumpărători care se uită la paturi şi nu se pot abţine să nu-şi zică: *Mamă, ce m-aş lungi pe patul ăsta o*

secundă. Aşadar, nu trebuie doar să se abţină de la a se întinde acolo, dar mai trebuie să-i şi oprească pe toţi ceilalţi s-o facă. Ştiu că, în locul lui, aş fi tânjit după tovărăşie umană. Aşa că am decis să-l iau de confident.

— Caut ceva, am zis şi am aruncat o privire spre verigheta de pe degetul lui.

Bingo.

— Sunteţi căsătorit, aşa e?

A dat din cap că da.

— Păi asta e chestia, am zis. Maică-mea? Se uita la mobilier şi-a scăpat lista de cumpărături sub o pernă. Acum e sus, la raionul de tacâmuri, supărată că nu mai ştie ce voia, iar tata e pe cale să turbeze de nervi, fiindcă-i place să

meargă la cumpărături cam cât îi place terorismul şi impozitul pe proprietate. Aşa că m-a trimis aici să găsesc lista, şi dacă n-o găsesc rapid, o să se producă o conflagraţie majoră la etajul cinci.

Superbronzatul Barney şi-a lipit, la propriu, degetul de tâmplă, ca să-l ajute la gândit.

— Parcă o ţin minte, a zis. Mă uit eu pe sub alea dacă te uiţi tu sub celelalte. Doar *te rog* să ai grijă, să pui pernele la loc şi să nu mototoleşti cearşafurile.

— Aşa o să fac, l-am asigurat.

Am decis că, dacă era să mă apuc vreodată de pileală şi femei, formula mea de agăţat avea să fie: Mă scuzaţi, doamnă, dar mi-ar plăcea mult să vă iau în pat şi să vă

mototolesc... Sunteţi cumva liberă în seara asta?

Acum, cu riscul de a spune ceva pentru care pot fi dat în judecată, trebuie să remarc: era uimitor câte lucruri am putut să găsesc sub pernele de la Macy's. Acadele supte pe jumătate. Jucărele moi pentru bebeluşi. Cărţi de vizită. Mai era o chestie ce aducea atât cu o meduză moartă, cât şi cu un prezervativ, dar mi-am retras degetele înainte să aflu cu siguranţă. Bietul Barney a slobozit un ţipăt slab când a descoperit un rozător descompus; abia după ce a dat fuga să execute o înmormântare pripită şi o dezinfecţie temeinică am găsit peticul de hârtie pe care-l căutam.

7. Te provoc să-l întrebi pe Moşul unde e următorul mesaj.

Nu. Să-mi bag picioarele, nu, nu şi nu.

Dacă nu i-aş fi apreciat sadismul, aş fi luat-o la sănătoasa instantaneu.

Dar, în loc de asta, am pornit-o spre Moş.

Ehei, dar nu era chiar aşa de uşor. Am coborât la parter, în Ţara lui Moş Crăciun, unde coada era lungă cât cel puţin zece săli de clasă. Copiii se bâţâiau şi se foiau, în vreme ce părinţii vorbeau la telefoanele mobile, îşi făceau de lucru pe lângă cărucioare sau se legănau ca nişte zombi.

Din fericire, mereu am o carte la mine, în caz că trebuie să aştept la rând la Moşul sau apare vreun alt inconvenient similar. Suficient de mulţi părinţi – mai ales taţii – mi-au aruncat priviri ciudate. îi vedeam calculând în minte – eram

prea în vârstă să cred în Moşul, dar prea tânăr ca să mă dau la copiii lor. Deci nepericulos, dar dubios.

A durat patruzeci şi cinci de minute până să ajung în faţă. Copiii fâlfâiau liste, agitau prăjiturele şi aparate foto digitale, în vreme ce eu nu aveam decât *Trupuri în ruină.* Mi-a venit, în fine, rândul. Am văzut că fata de dinaintea mea era pe final şi am dat să înaintez.

— O secundă, am auzit porunca unei voci aspre.

Am coborât privirea şi-am dat peste cel mai puţin satisfăcător clişeu din istoria Crăciunului: un elf înnebunit de putere.

— CÂŢI ANI AI? a lătrat.

— Treisprezece, am minţit.

Avea privirea la fel de ascuţită ca pălărioara verde şi stupidă de pe cap.

— îmi pare rău, a zis cu o voce lipsită de orice urmă de regret, dar limita este doisprezece.

— N-o să dureze mult, promit.

— DOISPREZECE ESTE LIMITA!

Fata îşi epuizase timpul alocat. Era rândul meu. După toate regulile, era rândul meu.

— Trebuie doar să-l întreb pe Moşul ceva, am zis. Atâta tot.

Elful mi s-a pus în cale.

— Ieşi imediat din rând, a cerut.

— Obligă-mă, am replicat.

Acum toată coada se uita la noi. Ochii copiilor se măriseră de teamă. Mare parte dintre taţi şi unele mame se pregăteau să
se arunce asupra mea dacă încercam vreo chestie.

— Să vină paza, a zis elful, dar nu mi-am dat seama cu cine vorbea.

Am păşit înainte, lovindu-l în umăr cu şoldul. Era cât pe ce să ajung la Moşul, când am simţit că mă prinde ceva de fund – elful mă apucase de turul pantalonilor şi încerca să mă tragă înapoi.

— Dă-mi. Drumul, am zis împingându-l cu piciorul.

— Eşti OBRAZNIC! a ţipat elful. Foarte OBRAZNIC!

Captasem atenţia Moşului. M-a măsurat scurt cu privirea

şi
a chicotit:

— Ho!ho!ho! Care-i necazul?

— M-a trimis Lily, am zis.

De undeva de după barbă, s-a prins cum stă treaba.

— Ho!ho!ho! Dă-i pace, Desmond!

Elful mi-a dat drumul.

— Chem paza, a insistat.

— Dacă faci asta, a şoptit Moşul, o să te întorci aşa de repede înapoi la împăturit prosoape, că nici n-o să mai apuci să-ţi scoţi zurgălăii de pe ciubote sau boaşele din pantalonaşii ăia de elf.

A fost un lucru bun că elful nu şi-a pus în traistă, în

momentul ăla, sculele de cioplit jucării, fiindcă ar fi fost o cu totul altă zi la Macy’s dacă o făcea.

— Ehei, a zis Moşul după ce elful s-a retras. Vino şi aşază-te în poala mea, băieţel.

Barba Moşului era reală, la fel şi părul. Omul era treabă serioasă.

— Nu sunt de fapt un băieţel, am subliniat.

— Atunci, aşază-te în poala *mea, flăcăule.*

M-am apropiat. Nu era cine ştie ce poală pe sub burdihan. Şi, cu toate că a încercat să ascundă asta, jur că, în timp ce mă duceam într-acolo, şi-a potrivit pantalonii între picioare.

— Ho!Ho!Ho! a chiuit.

M-am aşezat delicat pe genunchiul lui, ca şi cum ar fi fost o banchetă de la metrou cu gumă de mestecat pe ea.

— Ai fost băiat cuminte anul ăsta? a vrut să ştie.

Nu mi se părea că-s tocmai persoana potrivită pentru a-mi determina propriul grad de cuminţenie sau de obrăznicie, dar, ca să grăbesc lucrurile, am zis că da.

Asta l-a făcut să se cutremure, la propriu, de bucurie.

— Bine! Bine! în cazul ăsta, ce pot să-ţi aduc de Crăciun?

Mi se părea evident.

— Un mesaj de la Lily. Asta vreau de Crăciun. Dar îl vreau chiar acum.

— Câtă nerăbdare!

Moşul a coborât vocea şi mi-a şoptit la ureche.

— însă Moşul are ceva pentru tine, e drept – a zis şi s-a foit niţel în scaun – chiar sub manta. Dacă vrei cadoul, va trebui să-i freci Moşului burta.

— Ce? am întrebat.

A arătat din ochi spre stomacul lui.

— Hai, apucă-te de treabă.

M-am uitat cu atenţie şi am văzut, pe sub îmbrăcămintea lui de catifea roşie, conturul unui plic.

— Ştii că îl vrei, a şoptit.

Singurul fel în care puteam supravieţui acestei chestii era să mă gândesc la ea ca la o adevărată provocare.

Naiba să te ia, Lily. Nu mă poţi intimida.

Am băgat mâna sub haina Moşului. Am descoperit, spre groaza mea, că nu purta nimic pe dedesubt. Era fierbinte, asudat, cărnos, păros... iar burtoiul era un obstacol imens, care îmi bloca traseul spre plic. A trebuit să mă aplec şi să-mi sucesc braţul ca să-l apuc, în vreme ce Moşul scotea hohote de râs în urechea mea. L-am auzit pe elf ţipând: „Ce mama dracului!”, iar diverşi părinţi începeau să vocifereze. Mda, îl pipăiam pe Moşul. Şi acum colţul plicului era în mâna mea. A încercat să-l zgâlţâie, ca să-l îndepărteze, dar l-am apucat bine şi l-am smucit, trăgând afară, odată cu plicul, şi un smoc de păr alb de pe burtoi.

— Au-ho-ho, s-a văitat, în vreme ce îi săream din poală. Aveam scrisoarea, umedă, însă intactă.

— L-a atins pe Moşul, a scâncit un copilaş.

Am fugit. Am zvâcnit. Am şerpuit. M-am împins printre turişti, până ce am ajuns, în siguranţă, la raionul de îmbrăcăminte pentru bărbaţi, adăpostindu-mă într-o cabină de probă. Mi-am şters mâinile şi plicul de un trening mov de velur, pe care-l lăsase cineva acolo, apoi am deschis răvaşul, dezvăluind următoarele cuvinte ale lui Lily.

8. Ăsta e spiritul!
Acum, tot ce vreau eu de Crăciun
(sau de 22 decembrie) e cea mai
bună amintire de Crăciun a ta.
Mai vreau şi să-mi înapoiezi caietul
roşu, aşa că lasă-l, cu amintirea ta

inclusă, în ciorapul meu de la etajul al doilea.

Am deschis la prima pagină albă disponibilă din jurnalul îmbrăcat în moleschin şi m-am aşternut pe scris.

Cel mai bun Crăciun a fost când aveam opt ani. Părinţii mei tocmai se despărţiseră şi mi-au spus că sunt foarte norocos, fiindcă în anul acela urma să am parte de două Crăciunuri în loc de unul. Numeau chestia asta Crăciunul Australian, fiindcă aveam de primit cadouri la locuinţa mamei într-o seară şi la casa tatălui în dimineaţa următoare, iar asta ar fi fost în regulă, fiindcă în Australia mai era încă ziua de Crăciun. Mi s-a părut fantastic şi, sincer, m-am simţit norocos. Două Crăciunuri! Şi lucrurile s-

au derulat în felul ăsta. Cine festive, toate rudele ambelor părţi, la fiecare dintre Crăciunuri. Probabil că împărţiseră în două lista de cadouri, fiindcă am căpătat tot ce-mi doream, fără vreo dublură. Apoi tatăl meu, în a doua noapte, a făcut o mare greşeală. Era târziu, foarte târziu, nu dormeam încă, toţi se duseseră pe la casele lor. Bea ceva cafeniu-auriu – probabil coniac – şi m-a aşezat lângă el şi m-a întrebat dacă mi- a plăcut să am două Crăciunuri. I-am spus că da, şi mi-a zis iarăşi cât de norocos eram. Apoi m-a întrebat dacă îmi mai doream şi altceva.

I-am spus că mi-aş fi dorit să fie şi mami cu noi. Şi nici n-a clipit. A zis că o să vadă ce s-ar putea face în privinţa asta. Şi l- am crezut. Am crezut că sunt norocos, credeam chiar

că Moşul e real, pe atunci, şi că părinţii mei aveau puteri magice. De aceea a fost cel mai bun Crăciun pe care l-am avut vreodată. Pentru că a fost ultimul în care am mai crezut cu adevărat.

Pui întrebarea, capeţi răspunsul. M-am gândit că, dacă Lily nu înţelegea asta, nu mai aveam vreun motiv să continui.

Am găsit locul, la etajul al doilea, unde se vindeau ciorapi personalizaţi de Crăciun, după ce i-am ocolit cu grijă pe Moşul şi pe oamenii de la pază. După cum mă aşteptam, erau ciorapi trei sferturi cu numele LILY atârnaţi chiar între LINAS şi LIVINIA. Aş fi lăsat acolo caietul roşu...

... însă, mai întâi, trebuia să mă duc la casă şi să-i

cumpăr lui Lily un bilet, pentru a doua zi dimineaţă, ora zece, la filmul *Pe bunica a călcat-o un ren.*

4JLi!y).

23 decembrie

N-am mai fost la film de una singură. De obicei, când văd un film, îl văd cu bunicul, cu fratele meu, cu părinţii sau cu o puzderie de verişori. Cel mai fain e când mergem cu toţii laolaltă, ca o armată de zombi înrudiţi ai pop-cornului, care râd la fel şi chicotesc la fel şi nu sunt atât de obsedaţi de contaminări cu virusuri, încât să nu împartă o coca-cola mare cu un singur pai. La asta foloseşte familia.

Plănuiam să insist ca Langston şi Benny să mă

însoţească la filmul de la ora zece *Pe bunica a călcat-o un ren.* Am presupus că era responsabilitatea lor să mă ducă, de vreme ce ei au început toată povestea asta. I-am trezit cu promptitudine la opt dimineaţa, pentru a-i anunţa şi a le oferi suficient timp să-şi dea seama ce tricouri cu inscripţii ironice să poarte şi să-şi zbârlească frezele aranjate în stilul nu-îmi-pasă-dar-de-fapt-îmi- pasă-prea-mult, înainte de a o lua din loc.

Doar că Langston a aruncat cu perna în mine când am încercat să-l trezesc. Nici nu s-a mişcat din pat.

— Ieşi afară din camera mea, Lily! a mormăit. Du-te singură la film!

Benny s-a răsucit şi s-a uitat la ceasul de lângă patul lui

Langston.

— *Ay, mamacita, e cât, ora? Opt? Merde merde merde, şi în timpul vacanţei de Crăciun, când e literă de lege să dormim până la prânz? Ay, mamacita...* DU-TE ŞI TE CULCĂ LA LOC!

Apoi Benny s-a întins pe burtă şi şi-a pus o pernă peste cap, pregătit, am presupus, să viseze în spangleză.

Eram destul de obosită şi eu, de vreme ce mă trezisem la patru dimineaţa, ca să-i pregătesc misteriosului meu prieten Arţăgos un cadou special. Nu m-ar fi deranjat să trag un pui de somn pe duşumea, lângă Langston, ca atunci când eram mici, dar bănuiam că dacă sugeram aşa ceva în momentul de faţă, cu o asemenea companie, Langston ar fi repetat

refrenul:

— M-ai auzit, Lily? IEŞI ALARĂ DIN CAMERA MEA!

Chiar a zis asta. Nu-mi imaginam, doar, că ar fi putut s-o zică.

— Dar nu am voie să merg la film singură, i-am reamintit lui Langston.

Asta, cel puţin, fusese regula când aveam opt ani. Apoi mami şi tati n-au mai clarificat dacă regula se schimbase deoarece crescusem.

— Bineînţeles că ai voie să mergi singură la film. Şi chiar dacă n-ai avea, eu sunt şeful cât sunt plecaţi ai noştri, şi prin urmare te autorizez. Şi cu cât te cari mai repede din camera mea, cu atât ora ta de culcare o să se facă, din

unsprezece, douăsprezece noaptea.

— Ora mea de culcare e zece seara şi nu am voie să umblu singură pe afară noaptea târziu.

— Ştii ce? Noua ta oră de culcare e că nu ai nicio oră de culcare şi poţi sta afară cât de mult vrei, cu oricine vrei, sau singură, nu-mi pasă, atâta timp cât ai telefonul deschis, ca să te pot suna şi să mă asigur că eşti încă vie. Şi simte-te liberă să te îmbeţi turtă, să te giugiuleşti cu băieţi şi...

— LA LA LA LA LA, am zis, cu palmele peste urechi, pentru a opri vorbele murdare ale lui Langston.

M-am răsucit ca să ies din cameră, dar am revenit şi-am întrebat:

— Ce-o să pregătim pentru cina de dinaintea

Ajunului? Mă gândeam să coacem nişte castane şi...

— AFARĂ! au răcnit la unison Langston şi Benny.

Şi uite-aşa s-a dus ziua anterioară zilei de dinaintea Ajunului Crăciunului. Când eram mici, numărătoarea inversă începea cu o săptămână înainte şi întotdeauna debuta cu urările pe care eu sau Langston ni le făceam la micul dejun: „Bună dimineaţa! Şi o zi fericită înaintea zilei de dinaintea zilei de dinaintea zilei de Crăciun!" Şi o tot ţineam aşa până în ziua cu pricina.

M-am întrebat ce fel de monştri pândesc prin sălile de cinema, gata să-i vâneze pe cei veniţi singuri la film, din cauză că fraţii lor n-au vrut să se scoale din pat şi să-i însoţească. Mi- am zis că e bine să devin repede rea, ca să

fiu gata pentru orice scenariu periculos. M-am îmbrăcat, am împachetat cadoul meu special, apoi m-am aşezat în faţa oglinzii din baie, unde am repetat schimonoselile fioroase, menite să ţină la distanţă orice fel de monstru de cinema pus pe vânat persoane venite de capul lor.

În timp ce-mi concepeam cele mai urâcioase mutre – cu limba scoasă, nasul încreţit şi ochii licărind de ură – l-am văzut pe Benny în spatele meu, pe holul dinspre baie.

— De ce faci feţe de pisicuţă în oglindă? a întrebat căscând.

— *Sunt feţe răutăcioase!*

— Uite, a zis Benny, *ţoalele* pe care le porţi o să-l alunge pe *papi* mai rapid decât faţa ta de pisicuţă rea. *Cu ce*

te-ai îmbrăcat, Domnişoară *Quinceanera* Care A Luat-o Razna?

Mi-am privit îmbrăcămintea: cămaşă albastră de uniformă, băgată într-o fustă lungă până la genunchi, de culoarea lămâii crude, cu un ren brodat pe ea, şosete trei sferturi de culoarea acadelei şi tenişi uzaţi.

— Care-i problema cu îmbrăcămintea mea? am întrebat, uitându-mă la el încruntată. Cred că hainele mele sunt foarte festive pentru ziua de dinaintea zilei anterioare Crăciunului. Şi pentru un film în care-i vorba despre un ren. Şi, oricum, credeam că te-ai culcat din nou.

— Am ieşit până la baie.

Benny m-a inspectat din cap până în picioare.

— Nu, a zis, tenişii nu se potrivesc. Dacă tot vrei să mergi îmbrăcată aşa, măcar să te asortezi până la *capăt.* Haide.

M-a luat de mână şi m-a târât la dulapul din camera mea. A scormonit prin mormanele de tenişi Converse.

— Alte feluri de încălţăminte nu ai? a întrebat.

— Mai am, în cufărul cu haine de gală, am zis în glumă.

— Perfect.

Benny s-a repezit asupra bătrânului cufăr aflat într-un colţ al camerei mele, scoţând de-acolo fustiţe de balet din tul, tone de rochii lungi şi înflorate, şepci de baseball, caschete de pompieri, conduri de prinţesă, pantofi cu talpă

groasă şi un număr alarmant de sandale de plastic, până ce, într-un târziu, a pus mâna pe vechile botine de majoretă ale străbătuşii Ida, cu ţintele de fier încă prinse pe tocuri şi vârfuri.

— Astea îţi vin? a întrebat Benny.

Le-am probat.

— Mi-s un pic mari, dar cred că merg.

Botinele scoteau în evidenţă şosetele colorate. îmi plăcea.

— Minunat. O să se potrivească de minune cu fesul tău.

Accesoriul meu călduros preferat în timpul iernii e un fes vintage împletit, roşu, cu moţuri atârnând pe la urechi. E

„vintage” în sensul că reprezintă o căciulă făcută de mine pentru serbarea de Crăciun din clasa a patra, un spectacol intitulat *Colind de (Super) Crăciun,* un musical disco inspirat din Dickens, pentru care a trebuit să insist mult pe lângă directorul nostru de la şcoală, ca să permită punerea sa în scenă. Unii
oameni sunt de-o laicitate extrem de rigidă.

Cu vestimentaţia astfel completată, am pornit-o spre metrou. Am fost cât pe ce să mă întorc din drum, ca să-mi schimb botinele de majoretă cu bătrânii tenişi familiari, dar zgomotele tocurilor mele care loveau caldarâmul erau atât de liniştitor de festive, că n-am mai făcut-o, deşi botinele îmi erau prea mari şi aveam senzaţia că picioarele mi se

deplasează înăuntrul lor. (*Botinele asta-s făcute pentru... a trage picioarele din ele... la la la... ha ha ha.)*

Trebuia să recunosc că, în ciuda încântării de a descoperi urmele lăsate de ţâfnosul misterios, orice băiat care mi-ar fi oferit un bilet la *Pe bunica a călcat-o un ren* ar fi avut şanse minime să se dovedească demn de a fi păstrat. Titlul, pur şi simplu, mă ofensa. Langston zice că ar trebui să fiu mai amuzată de asemenea lucruri, dar nu văd ce-i aşa de amuzant în ideea că un ren galopează pe urmele unuia dintre prietenii noştri vârstnici. E un fapt cunoscut că renii sunt animale erbivore, care mănâncă plante şi evită carnea, aşa că mi-e greu să cred că ar năvăli să pape vreo bunică. Mă deranjează să mă gândesc că un ren ar putea s-o

rănească pe bunicuţa mea, fiindcă ştim cu toţii că dacă asta s-ar întâmpla în realitate şi nu într-un film, Serviciul de Control al Vieţii Sălbatice ar porni să vâneze renul acela şi l-ar lichida pe bietul cornut, când probabil ar fi vina bunicii, pentru că i-a stat în cale! Mereu uită să-şi pună ochelarii, iar osteoporoza o gârbovește şi-o încetineşte. E ca o ţintă ambulantă pentru dragul de Bambi!

Motivul pentru care mă oboseam să merg la film, îmi închipui, era că aş fi putut să-l zăresc pe băiatul misterios. însă provocările pe care mi le lăsase în şosetă, împreună cu jurnalul roşu, scrise pe o hârtiuţă adezivă lipită de biletul la film, spuneau următoarele:

SĂ NU citeşti ce am scris în caiet înainte să ajungi la cinema.

SĂ îţi scrii cea mai urâtă amintire de Crăciun în caiet.

SĂ NU laşi deoparte detaliile cele mai oribile.

SĂ îmi laşi iarăşi caietul, în spatele posteriorului Grăsanei.

Mulţumesc.

Cred în onoare. N-am citit cele scrise înainte de vreme, ar fi fost ca şi cum ai trage cu ochiul în dulapul părinţilor, ca să-ţi vezi cadourile de Crăciun, şi am jurat să mă abţin de la citit până după film.

Oricât de pregătită aş fi fost să nu-mi placă deloc *Pe bunica a călcat-o un ren,* am fost complet luată prin surprindere de ce am găsit la cinema. Lângă sala unde urma să se proiecteze filmul, am dat peste şiruri de cărucuioare

pentru copii aliniate lângă perete. Iar înăuntru era iadul pe pământ. Matineul de la ora 10 era în mod evident o vizionare de tip Mămica şi Eu, unde mamele îşi pot aduce sugarii şi copiii mici ca să urmărească filme cu un conţinut nepotrivit, în vreme ce micuţii gânguresc, râgâie şi ţipă după pofta inimii. în sală era un zumzet îngrozitor de „ua-ua”, de „mami, vreau...”, de „nu!” şi de „al meu!”. Abia dacă am apucat să fiu atentă la film din cauza biscuiţilor şi a drajeurilor aruncate în păr de pe rândurile din spate sau pentru că urmăream cum prin aer sunt azvârlite piese de Lego, ori eram ocupată să dezlipesc tocurile botinelor strămătuşii Ida din băltoacele lipicioase formate pe sub scaune.

Copiii mă sperie. îi apreciez, adică, la un nivel de drăgălăşenie estetică, dar sunt creaturi foarte solicitante, cu care nu te poţi înţelege şi care, adesea, miros aiurea. Nu pot să cred că am fost şi eu un asemenea copil. Greu de imaginat, dar sala de cinema era mai dezamăgitoare decât filmul în sine. N- am izbutit să îndur decât douăzeci de minute de privit la comicul negru care juca o grăsană în film, în vreme ce şiruri de mămici încercau să negocieze cu copilaşii lor, după care n-am mai putut.

M-am ridicat de pe scaun şi am ieşit din sală, ca să mă bucur de un pic de linişte şi pace în vestibul şi ca să pot citi, în fine, ce era scris în caiet. însă două mămici, care se întorceau de la toaleta unde-şi duseseră copiii, m-au acostat

înainte să apuc să parcurg rândurile.

— Ce-mi *plac* botinele tale! Sunt *adorabile!*

— *Unde le-ai găsit? Adorabilă!*

— NU SUNT ADORABILĂ! am ţipat. SUNT DOAR LILY!

Mămicile au dat înapoi.

— Lily, a zis una, să-i spui te rog lui mami a ta să te pună pe un tratament cu Adderall.

Cealaltă a ţâţâit nemulţumită. îndată şi-au şi mânat progeniturile înapoi în sală, departe de Lily cea Ţipătoare.

Am descoperit un ascunziş în spatele unei reclame imense de carton la *Pe bunica a călcat-o un ren.* M-am aşezat cu picioarele încrucişate sub decupajul acela şi am deschis caietul, în sfârşit.

Cuvintele lui m-au întristat foarte tare.

Dar m-am şi bucurat pentru că mă trezisem special la patru dimineaţa ca să-i fac fursecuri. Mami şi cu mine făcuserăm toată luna aluat şi-l depozitaserăm în frigider, aşa că nu a trebuit decât să-l amestec cu diverse arome, să bag aluatul în forme şi să-l coc. *Voilă!* Aveam o cutie de metal plină cu fursecuri, în toate aromele disponibile (şi o confirmare serioasă a faptului că-l socoteam pe Arţăgos demn de atâta strădanie): fulgi de ciocolată, rom, turtă dulce, lebkuchen, sărut-de-mentă şi dovleac. Decorasem fursecurile cu glazurile potrivite şi bombonelele necesare fiecărei arome, iar în jurul cutiei legasem o fundă.

Mi-am scos căştile şi am pus la iPod *Mesia* de Handel, ca

să mă pot concentra asupra scrisului. Am rezistat impulsului de a mă face că dirijez, cu pixul pe post de baghetă. În loc de asta, am răspuns cererii Băiatului Misterios.

Singurul meu Crăciun urât a fost în anul în care am împlinit şase ani.

În anul acela, gerbilul meu a murit într-un incident oribil la o prezentare tematică şcolară, cam cu o săptămână înainte de vacanţa de Crăciun.

Ştiu, ştiu că sună amuzant. Dar n-a fost. A fost, de fapt, un adevărat masacru.

Îmi pare rău, dar, în pofida solicitării tale, o să las deoparte detaliile oribile. Amintirea e încă vie şi tot mă mai tulbură.

Partea care m-a speriat cu adevărat – în afară de vinovăţie şi, desigur, de pierderea animalului meu domestic – e că m-am ales cu o poreclă după acel incident. Am ţipat ca naiba când s-a întâmplat tărăşenia, dar furia şi mâhnirea mea erau atât de mari, atât de reale, chiar pentru o fetiţă aşa de mică, încât nu mă mai puteam OPRI din ţipat. Când cineva de la şcoală încerca să mă atingă, ori fie şi să-mi vorbească, nu făceam decât să ţip. Era ca un instinct primar. Nu mă puteam abţine.

Şi în săptămâna aceea a început să mi se spună la şcoală Urlătoarea. Numele ăsta avea să rămână lipit de mine pe parcursul şcolii primare şi în gimnaziu, până ce, la liceu, părinţii m-au mutat la o şcoală privată.

însă Crăciunul acela a fost, pentru mine, prima săptămână în calitate de Urlătoare. în timpul acelei vacanţe, am jelit nu doar pierderea gerbilului meu, ci şi a acelui fel bizar de inocenţă pe care o au copiii, care cred că sunt potriviţi în orice loc.

Atunci am înţeles, în sfârşit, şoaptele de îngrijorare pe care le auzisem din partea membrilor familiei: că eram prea sensibilă, prea delicată. Diferită.

De Crăciunul acela mi-am dat seama că Urlătoarea era motivul pentru care nu eram invitată la zile de naştere sau cel pentru care eram aleasă ultima la jocurile în echipă.

De Crăciunul acela mi-am dat seama că eram o fată ciudată.

După ce am terminat de scris răspunsul, m-am ridicat în picioare. Mi-am dat seama că habar nu aveam ce voise Băiatul Misterios să spună cu lăsatul caietului în spatele posteriorului Grăsanei. Ar fi trebuit să-l las pe scenă, în faţa ecranului pe care se proiecta filmul?

Am aruncat o privire spre standul cu gustări, întrebându-mă dacă era cazul să cer ajutor. Floricelele, îndeosebi, păreau foarte îmbietoare, aşa că m-am dus să-mi iau o porţie, fiind cât pe ce să răstorn cutia de carton în graba de a-mi potoli brusca trebuinţă stomacală. Şi atunci l-am văzut: posteriorul Grăsanei. Deja eram în spatele lui. Decupajul-reclamă din carton era imaginea bărbatului de culoare care juca rolul Grăsanei, al cărei posterior era gigantic.

Am scris instrucţiuni noi în caiet şi l-am plasat în spatele posteriorului Grăsanei, unde erau puţine şanse să-l vadă cineva, dacă nu îl căuta în mod special. Am lăsat alături de jurnalul roşu şi cutia cu fursecuri, plus o ilustrată turistică, ce fusese lipită cu o bucată de gumă pe podeaua sălii de cinema. Ilustrata era de la muzeul Madame Tussauds, atracţia mea turistică preferată din Times Square.

Pe cartea poştală am scris:

Ce ţi-ai dori de Crăciun?

Nu, pe bune, n-o face pe deşteptul Ce ţi-ai supermegaultraextradori ?

Te rog să laşi informaţiile despre asta împreună cu acel caiet la doamna de la pază, care îl străjuieşte peAbe cel

*Onest**

Mulţumesc.

A ta, cu sinceritate,

Lily.

**P.S. Nu-ți face griji, promit că doamna de la pază n-o să încerce să te pipăie, cum se poate să fi făcut unchiul Sal de la magazin. Te asigur că n-a fost o chestie atât de sexuală, ci mai*

degrabă e genul căruia îi place cu adevărat să

îmbrăţişeze lumea. P.P.S. Cum te cheamă?

5. Dash

23 decembrie

Soneria a ţârâit în jurul prânzului, cam când ar fi trebuit să se termine *Pe bunica a călcat-o un ren.* Aşa că primul meu gând (iraţional, recunosc) a fost că Lily, cumva, reuşise să-mi dea de urmă. Unchiul ei de la CIA îmi verificase amprentele şi acum veniseră să mă aresteze, pentru că mă pretinsesem cineva demn de interesul lui Lily. Mi-am pregătit niţel mersul de infractor expus opiniei publice, cât m-am îndreptat spre vizorul de la uşă. M-am uitat, şi în loc de vreo fată sau de CIA, l-am văzut pe Bum mutându-se de pe un picior pe altul.

— Bum, am zis.

— Aici sunt! a răspuns.

Bum. Varianta scurtă pentru Bumerang. O poreclă care-i

fusese dată nu pentru înclinaţia de a reveni către locul de unde a fost aruncat, ci pentru asemănarea sa temperamentală cu un câine care urmăreşte până plesneşte bumerangul mai sus menţionat. întâmplător, e şi cel mai bătrân prieten al meu – în sensul perioadei de timp de când ne cunoaştem şi, cu siguranţă, nu în termeni de maturitate. Ţinem un ritual pre-Crăciun, care durează de când aveam amândoi şapte ani: ne ducem să vedem un film pe 23 decembrie. Gusturile lui Bum nu se schimbaseră mult de-atunci, aşa că eram sigur ce film avea să aleagă.

Şi, evident, de îndată ce-a năvălit pe uşă, a şi răcnit:

— Hei! Eşti gata să mergem să vedem *Lipeala*?

Lipeala fiind, cum altfel, noua animaţie de la Pixar,

despre un capsator care se îndrăgosteşte fără speranţă de o foaie de hârtie, făcând ca toţi prietenii săi, consumabile de birou, să se unească şi să o câştige pentru el. Oprah Winfrey era vocea rolei de bandă adezivă, iar o versiune animată a lui Will Ferrel era îngrijitorul, care se tot punea în calea tinerilor îndrăgostiţi.

— Uite, a zis Bum golindu-şi buzunarele, de săptămâni întregi am tot strâns figurine. Le am pe toate în afară de Lorna, drăgălaşa perforatoare cu trei găuri.

Şi mi-a pus, la propriu, jucărioarele de plastic în mână, ca să le pot cerceta.

— Nu-i asta perforatoarea? am întrebat.

S-a plesnit peste frunte.

— Omule, credeam că-i dosarul cu şină, Frederico!

Soarta voia ca filmul *Lipeala* să ruleze la acelaşi cinematograf unde o trimisesem pe Lily. Puteam deci să îmi fac programul de joacă cu Bum şi totodată să interceptez următorul mesaj de la ea înainte ca jurnalul să încapă pe mâinile vreunor ştrengari năzbâtioşi.

— Unde e maică-ta? a întrebat Bum.

— La cursul de dans, am minţit.

Dacă ar fi avut şi cea mai vagă bănuială că părinţii mei nu erau în oraş, ar fi sunat-o atât de fulgerător pe maică-sa, încât, garantat, m-aş fi pricopsit cu un Crăciun Bum pe cinste.

— Bani ţi-a lăsat? Dacă nu, probabil că pot eu să

plătesc.

— Griji să nu-ţi faci, prea-inocentul meu amic, am zis, lăsându-mi un braţ peste umărul lui înainte să apuce măcar să- şi dea jos paltonul. Astăzi fac eu cinste cu filmul.

N-avusesem de gând să-i spun lui Bum că mai am o treabă, dar n-am izbutit să scap de el când m-am ghemuit după poponeţul de carton al Grăsanei, ca să găsesc prada.

— Eşti în regulă? a întrebat. Ţi-ai pierdut lentilele de contact?

— Nu. Cineva mi-a lăsat ceva aici.

— Ooh!

Bum nu era un tip solid, dar avea tendinţa să ocupe mult spaţiu, fiindcă mereu se agita. Se tot uita peste umărul de

carton al Grăsanei, şi eram sigur că vom fi daţi afară în cel mai scurt timp de personalul angajat cu salariul minim de la standul cu pop-corn.

Jurnalul roşu era unde-l lăsasem. Lângă el se mai afla şi o cutie de tablă.

— Asta căutam, i-am zis lui Bum, ridicând jurnalul.

S-a repezit la cutie.

— Uau, a zis, desfăcând capacul şi uitându-se înăuntru. Trebuie că-i un loc de ascuns special. Ce ciudat, nu, că cineva ar lăsa fursecuri în acelaşi loc unde amicul tău ţi-a lăsat caietul?!

— Cred că tot de la ea sunt şi fursecurile.

(Lucru confirmat de biletul lipit pe coperta caietului, pe

care scria: *Fursecurile sunt pentru tine. Crăciun Fericit! Fily.)*

— Serios? a zis el şi a scos un fursec. De unde ştii?

— Zic şi eu la plesneală.

Bum a ezitat.

— N-ar trebui să fie numele tău pe ea? Dacă-i a ta, adică.

— Nu-mi ştie numele.

Pe loc, Bum a pus fursecul la loc în cutie şi a închis capacul.

— Nu poţi mânca fursecuri de la cineva care nu ştie cum te cheamă! a zis. Dacă sunt lame de ras în ele?

Copii şi părinţi intrau în cinematograf şuvoi, şi ştiam că o să ne alegem cu locuri în rândul întâi dacă nu ne mişcăm

puţin mai iute.

I-am arătat biletul.

— Vezi? Sunt de la Lily.

— Cine-i Lily?

— O fată.

— Uuu... o fată!

— Bum, nu mai eşti în clasa a treia. Nu mai poţi zice „uuu... o fată!”

— Ce? I-o tragi?

— OK, Bum, ai dreptate. Mi-a plăcut mult mai mult „uuu... o fată!” decât asta. Să rămânem la „uuu... o fată!”

— E de la şcoala ta?

— Nu cred.

— Nu crezi?

— Uite ce, mai bine să ne găsim un loc, sau n-or să mai rămână deloc.

— Îţi place de ea?

— Văd că cineva şi-a luat de dimineaţă pastila de încăpăţânare. Sigur, îmi place de ea. Doar că nu prea o cunosc, deocamdată.

— Nu iau droguri, Dash.

— Ştiu asta, Bum. E o expresie. Ca atunci când zici „îmi pun fesul de gândit”. Nu există un fes de gândit pe bune.

— Ba normal că da, a zis Bum. Nu mai ţii minte?

Şi da, mi-am *amintit* brusc. Aveam două căciuli de schi

vechi

— a lui albastră, a mea verde – pe care le folosiserăm pe post de fesuri de gândit în clasa întâi. Asta era chestia bizară cu Bum

— dacă-l întrebai de profesorii lui de la internat, din semestrul trecut, le uitase deja numele. Dar îşi amintea marca şi culoarea tuturor maşinuţelor cu care ne jucaserăm vreodată.

— Prost exemplu, am zis. Există cu siguranţă fesuri de gândit. îmi recunosc eroarea.

Odată ce ne-am aşezat pe locurile noastre (cam prea în faţă, dar cu o barieră convenabilă de paltoane între mine şi puştiul cu nasul plin de muci de alături), am dat iama în

cutia de tablă.

— Uau, am zis după ce am mâncat unul cu fulgi de ciocolată. Asta pune *dulcele* în *turtă dulce.*

Bum a muşcat din toate cele şase varietăţi, contemplându-le pe fiecare în parte şi chibzuind asupra ordinii în care să le mănânce.

— îmi place ăsta maro, cel maro-deschis şi cel aproape maro. De ăla cu mentă nu-s prea sigur, dar, de fapt, cred că acela cu lebkuchen e cel mai bun.

— Cu ce?

— Cel cu aroma lebkuchen, a zis şi mi l-a prezentat spre inspecţie. Ăsta.

— Inventezi. Ce-i aia Aroma Lebkuchen? Sună ca şi

cum ai pune alături un nume de spiriduş şi unul de stripper. *Bună, numele meu este Aroma Lebkuchen şi vreau să-ţi arăt fursecurile meleeee...*

— Nu fi nesimţit, a protestat Bum, de parcă fursecul s-ar fi putut simţi ofensat.

— Pardon, pardon.

începeau reclamele de dinaintea filmului, aşa că, în timp ce Bum urmărea ca vrăjit trailerele unor seriale poliţiste difuzate prin cablu, cu staruri care-şi atinseseră gloria (nu foarte ridicată) prin anii optzeci, aveam ocazia să citesc ce-mi scrisese Lily în jurnal. M-am gândit că până şi lui Bum i-ar fi plăcut povestea cu Urlătoarea, cu toate că i-ar fi părut foarte rău pentru ea, numai că eu ştiam care-i adevărul aici:

era mult mai ca lumea să fii tipa dubioasă. Intuiam în Lily un simţ pervers şi sucit al umorului, fie şi în acel clasic *supermegaultraextradori.* în mintea mea, ea era Aroma Lebkuchen – ironică, germanică, sexy şi neconvenţională. Şi, *mein Gott,* fata asta cocea o minunăţie de prăjiturele... că-mi venea să-i răspund la al ei *Ce ţi-ai dori de Crăciun?* cu un simplu *Mai multe fursecuri, te rog!*

Dar nu. Mă avertizase să n-o fac pe şmecherul şi, cu toate că răspunsul acela ar fi fost pe deplin sincer, mă temeam să nu creadă că glumesc sau, şi mai rău, că încerc să mă bag pe sub pielea ei.

Era o întrebare grea, mai ales dacă trebuia să-mi retez din sarcasm. Aveam pregătit răspunsul de concurs de

frumuseţe, ăla cu pacea lumii, deşi sintagma ar trebui redată mai degrabă în forma adecvată nivelului intelectual al unui concurs de frumuseţe *ceapa lumii*. Puteam s-o fac pe orfanul plângăcios şi să vreau ca familia mea să se reîntregească, dar era ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit, mai ales la această dată atât de târzie.

în curând, am fost acaparaţi de *Lipeala.* Unele bucăţi din el erau amuzante şi apreciam, desigur, ironia ca un film distribuit de Disney să se ia de cultura corporatistă. însă lipsea povestea de dragoste. După toate eroinele Disney vag feministe de la mijlocul anilor nouăzeci, eroina asta era, literalmente, goală ca o foaie. Fiindcă da, putea să se facă singură avion de hârtie, ca să-şi ia prietenul capsator la o

planare romantică în jurul unei săli de conferinţe magică, iar jocul ei final de „piatră-hârtie- foarfeci” cu omul de serviciu cel detestabil avea un pic de poleială... doar că nu puteam să mă îndrăgostesc de ea în felul în care se îndrăgostiseră Bum, capsatorul şi mare parte din părinţii şi copiii din sală.

M-am întrebat dacă ce-mi doream cu adevărat de Crăciun era să găsesc pe cineva care să fie pentru mine ceea ce era foaia de hârtie pentru capsator. Sau stai, ce, nu puteam fi *eu* foaia de hârtie? Poate că aşteptam un capsator. Sau biata mousepad, care era evident îndrăgostită de capsator, dar nu-l putea convinge nici măcar să o privească. Nu reuşisem să combin până acum decât nişte ascuţitori de creioane, cu excepţia Sofiei, care era mai

degrabă ca o radieră pufoasă.

Singura cale, pentru mine, de a-mi găsi propria dorinţă reală de Crăciun era să fac un drum până la Madame Tussauds. Ce barometru mai nimerit putea fi, dacă nu o hoardă de turişti făcând poze unor statui de ceară ale unor vedete?

Ştiam că Bum avea să fie dornic de o expediţie, aşa că, în vreme ce capsatorul şi hârtia se tăvăleau de extaz în siguranţă, iar pe ecran se desfăşura genericul (pe dulcile şi ascuţitele triluri ale lui Celine Dion din „Tu-Mi Dai Doza de Iubire"), l-am împins pe hol şi l-am târât până pe Strada 42.

— De ce-s aşa de mulţi oameni? a întrebat Bum, în vreme ce ne croiam drum printre ei.

— Cumpărăturile de Crăciun, am explicat.

— Deja? Nu-i prea devreme să returnezi chestii?

Nu aveam habar, mă jur, ce-i umblă prin minte.

Mai fusesem la muzeul figurilor de ceară o singură dată, anul trecut, când eu şi cu trei prieteni de-ai mei am încercat să depăşim recordul mondial la cele mai sugestive poze cu statui de ceară ale unor celebrităţi minore şi personaje istorice. Sincer să fiu, devenisem cam agitat să mă tot prefac că le-o iau la cioc atâtor chestii de ceară – mai ales lui Nicholas Cage, care-mi dădea fiori şi în varianta vie. însă amica mea Mona voia ca asta să facă parte din proiectul ei de ultimul an. Paznicii nu au dat semne că ar fi deranjaţi, atâta vreme cât nu exista contact fizic. Ceea ce mă făcuse

să dezvolt una dintre teoriile mele mai vechi, anume că Madam Tussauds fusese o matroană de bordel veritabilă şi că-şi începuse întreaga operaţiune cu ceară undeva într-o casă de curve de prin Paris, Texas. Monei îi plăcuse mult teoria, dar nu găsisem nicio dovadă în sprijinul acesteia, motiv pentru care nici nu se transformase în cunoaştere academică.

O copie din ceară a lui Morgan Freeman străjuia intrarea, şi m-am întrebat dacă asta era vreun soi de revanşă cosmică – ori de câte ori un actor cu o ţâră de talent îşi vindea sufletul ca să ajungă într-o superproducţie de Hollywood nedemnă ca valoare socială, mutra lui era întipărită în ceară şi amplasată afară, la intrarea în muzeu.

Sau poate ăştia de la Madame Tussauds se gândiseră că tuturor le place Morgan Freeman, aşa că cine n-ar vrea să facă o poză cu el, una mică înainte să păşească în incintă?

Bizar lucru, dar următoarele statui de ceară erau cele ale lui
Samuel L. Jackson şi Dwayne „The Rock" Johnson, confirmând teoria mea cu vândutul sufletului şi făcându-mă, de asemenea, să mă întreb dacă muzeul ţinea intenţionat în vestibul toate statuile de negri. Foarte ciudat. Bum nu părea să fi observat asta. Se purta, de fapt, ca şi cum chiar ne-am fi întâlnit cu vedete reale, exclamând extaziat ori de câte ori vedea pe cineva. „Uau, uite-o pe Halle Berry!"

Mi-a venit să strig că-i crimă cu premeditare când am

văzut ce preţ avea biletul – mi-am făcut o notă mentală să-i spun lui Lily ca, data viitoare când mai vrea să fac praf douăzeci şi cinci de dolari pentru a vedea o statuie de ceară a lui Abe cel Onest, să facă bine să-mi strecoare şi nişte bani în jurnal, pentru decontarea cheltuielilor.

Înăuntru era un spectacol complet dement. Când mă dusesem data trecută, locul fusese aproape pustiu. Dar se vedea bine că sărbătorile provocau un soi de disperare în privinţa petrecerii timpului în familie, aşa că apăruseră mulţimi neaşteptate în jurul unor statui. Chiar merita să te înghionteşti pentru Urna Thurman? Sau pentru Jon Bon Jovi?

Sincer să fiu, locul ăla mă cam deprima. Cu siguranţă figurile de ceară erau foarte asemănătoare cu cele vii. Dar

na, spui *ceară* şi eu mă gândesc la *topit.* O statuie adevărată are un aer de permanenţă. Aici nu. Şi nu doar din cauza cerii. N-aveai cum să nu-ţi dai seama că prin vreun ungher al acelei clădiri se găsea o debara cu statui scoase din uz, care ieşiseră din atenţia publicului. Precum membrii trupei *NSYNC, ale căror iniţiale nu erau JT; sau Backstreet Boys şi Spice Girls. Mai dădea lumea doi bani pe sculptura lui Seinfeld? Oare Keanu Reeves se mai oprea pe la propria-i statuie, doar aşa ca să-şi amintească de vremurile când oamenilor le păsa?

— Uite, Miley Cyrus! a ţipat Bum, şi cel puţin o duzină de fetişcane preadolescente au întors capul ca să caşte gura, pline de veneraţie, la fătuca aia îngheţată într-o

stânjenitoare (deşi
lucrativă) adolescenţă.

Nici măcar nu semăna cu Miley Cyrus – ceva nu era cum trebuie, aşa că arăta mai degrabă precum Riley, verişoara de la ţară a lui Miley, împopoţonată şi încercând să se dea Miley. în spatele ei, The Jonas Brothers erau încremeniţi în mijlocul unei cântări. Nu ştiau oare că Debaraua Statuilor Uitate avea să-i cheme într-o zi?

Sigur că, până să dau de Abe cel Onest, trebuia să mă hotărăsc ce-mi doresc de Crăciun.

Un ponei.

Un card de metrou cu călătorii nelimitate.

O promisiune că unchiul Sal al lui Lily n-o să mai fie lăsat

în preajma copiilor.

O canapea de mare stil, culoarea lămâii verzi.

Un nou fes de gândit.

Eram, se părea, incapabil să furnizez un răspuns serios. Cu adevărat, îmi doream de Crăciun ca întreg Crăciunul să dispară. Poate că Lily ar fi înţeles asta... dar poate că nu. Am văzut fete dintre cele mai dure cum se înmoaie când vine vorba de Moşul. N-o puteam învinui că încă mai crede, fiindcă îmi imaginam ce drăguţ trebuie să fie să-ţi păstrezi iluzia aceea intactă. Nu credinţa în Moş Crăciun, ci credinţa că o singură sărbătoare ar putea aduce bunăvoinţa între oameni.

— Dash?

Am ridicat privirea şi-am văzut-o pe Priya, însoţită de cel puţin doi fraţi mai mici.

— Hei, Priya.

— Ea este? a întrebat Bum, izbutind cumva să-şi abată îndeajuns de mult atenţia de la statuia lui Jackie Chan pentru a mă face să mă simt pus într-o situaţie stânjenitoare.

— Nu, ea este Priya, am zis. Priya, el este prietenul meu Bum.

— Credeam că te duci în Suedia, a zis Priya.

Nu-mi dădeam seama dacă iritarea ei se datora mie sau felului în care unul dintre fraţii ei o trăgea de mânecă.

— Ai fost în Suedia? a întrebat Bum.

— Nu, am zis. Excursia s-a contramandat în ultima clipă. Din cauza tulburărilor politice.

— în Suedia?

Priya părea sceptică.

— Mda – nu-i ciudat că nu zice nimic în *Times*? Jumătate din ţară e în grevă din cauza chestiei ăleia pe care a zis-o despre Pippi Şoseţica prinţul moştenitor. Ceea ce înseamnă că s-a terminat cu chiftelele de Crăciun, dacă-nţelegi ce vreau să spun.

— E aşa de trist! a zis Bum.

— Ei, dacă eşti prin zonă, a spus Priya, o să vină lume pe la mine în prima zi de Crăciun. O să fie şi Sofia.

— Sofia?

— Ştii că s-a întors în oraş, nu? Pentru sărbători.

Jur, Priya părea că se distrează. Până şi năpârstocii de frăţiori păreau să se distreze.

— Sigur că ştiu, am minţit. Doar că... na, am crezut că o să mă duc în Suedia. Ştii cum e.

— începe la şase. Poţi să-l iei şi pe prietenul tău.

Fraţii iarăşi trăgeau de ea.

— Sper că ne vedem atunci.

— Mda, am zis. Sigur. Sofia.

Ultimul cuvânt nu intenţionasem să-l zic tare. Nici măcar n- am fost sigur că l-a auzit Priya, atât de iute era târâtă de mâneci.

— îmi plăcea de Sofia, a zis Bum.

— Mda, şi mie.

Părea ciudat să dau de două ori nas în nas cu Priya în timp ce-o vânam pe Lily – dar trebuia să socotesc asta o pură coincidenţă. Nu vedeam cum ea sau Sofia s-ar fi potrivit în chestia pe care-o făcea Lily. Sigur, putea să fie o ditamai farsa aranjată, dar Sofia şi amicele ei, oricât de aranjate ar fi fost, nu erau defel genul farsor.

Fireşte, următorul gând a fost: o voiam pe Sofia de Crăciun? La pachet, cu fundiţă. Sub pom. Spunându-mi cât de al naibii de mişto am fost.

Nu. Nu tocmai.

îmi plăcuse de ea, bineînţeles. Fuseserăm un cuplu bun, în măsura în care prietenii noştri – mai degrabă ai ei decât ai

mei – aveau un model de cum ar trebui să fie un cuplu, iar noi ne potriveam numai bine. Eram al patrulea cuplu cooptat la o întâlnire cvadruplă. Eram buni la jocuri de societate. Ne puteam trimite mesaje text cu „somn uşor”. Sofia nu ajunsese decât de vreo trei ani în New York, aşa că îi puteam explica tot soiul de referinţe culturale pop, în vreme ce ea îmi povestea despre Spania. Ajunsesem aproape să-i bag balonul în poartă, dar ne blocaserăm acolo. Ca şi cum am fi ştiut că nu era de bine dacă mergeam până la capăt.

Mă simţisem uşurat (un pic) atunci când îmi spusese că trebuie să se mute înapoi în Spania. Ne făgăduiserăm că o să păstrăm legătura, chestie care mersese cam vreo lună.

Acum ne citeam mesajele de pe profilurile online şi cam atât.

Voiam să-mi doresc mai mult decât Sofia de Crăciun.

Şi asta era, oare, Lily? Nu-mi dădeam seama. Evident că ultimul lucru pe care i l-aş fi scris ar fi fost *Tot ce vreau de Crăciun eşti tu.*

— Ce vreau de Crăciun? am întrebat-o pe Angelina Jolie.

Buzele sale pline nu s-au deschis ca să-mi răspundă.

— Ce vreau de Crăciun? am întrebat-o pe Charlize Theron, ba chiar am şi adăugat: A, dar ce rochie frumoasă!, tot fără răspuns.

M-am aplecat peste decolteul ei şi am vrut să aflu:

— Sunt adevăraţi?

N-a schiţat niciun gest să mă plesnească.

într-un târziu, m-am întors spre Bum.

— Ce vreau de Crăciun?

A părut că stă să chibzuiască o clipă, apoi a zis:

— Pacea lumii?

— Nu m-ajuţi!

— Păi, bine, ce-i în cufărul tău amazonian cu dorinţe?

— în CE?

— Păi da, adică de pe Amazon. Cufărul tău cu speranţe.

— Vrei să zici lista cu lucruri pe care mi le doresc?

— Da, aia.

Şi în momentul ăla am şi ştiut ce vreau. Ceva ce-mi dorisem întotdeauna. Dar era atât de lipsit de realism, că nici măcar nu-l trecusem pe listă.

îmi trebuia o bancă să mă aşez, însă singura pe care o vedeam îi avea cocoţaţi pe ea pe Elizabeth Taylor, Hugh Jackman şi Clark Gabie, aşteptând un autobuz.

— îmi trebuie o secundă, i-am spus lui Bum, înainte să mă pitesc după Ozzy Osbourne şi întreaga lui familie (circa 2003) ca să scriu în jurnalul roşu.

Fără s-o fac pe şmecherul

Adevărul?

De Crăciun aş vrea să primesc un DEO. Complet

Doar în caz că nu eşti o tocilară obsedată de cuvinte, ca

mine:

D = Dicţionar

E = Englez

O = Oxford

Nu varianta prescurtată. Nu acela care e pus pe CD-uri. (Te rog!) Nu.

Douăzeci de volume.

22 000 de pagini.

600 000 de intrări.

Cam cea mai mare realizare în domeniul limbii engleze.

Nu e ieftin – costă aproape o mie de dolari, cred. Recunosc, e tare mult pentru o carte. Dar, măiculiţă, ce mai carte. E genealogia completă a oricărui cuvânt pe care îl

folosim. Niciun cuvânt nu e prea măreţ sau prea neînsemnat pentru a fi trecut cu vederea.

în străfundurile mele, vezi tu, tânjesc să fiu ocult, ezoteric. Mi-ar plăcea să pun oamenii în încurcătură cu propria lor limbă.

Uite o ghicitoare pentru tine:

Numele meu e un element de legătură între cuvinte.

Ştiu că-i o provocare copilărească – adevărul e că mi-ar plăcea ca misterul să persiste, fie şi numai un pic. Scot asta la iveală exclusiv pentru a accentua chestiunea – că deşi părinţii mei habar nu au avut (şi sunt sigur că tatăl meu arfi luat măsuri contrare), au lipit de mine un nume destinat să-mi transmită că, în vreme ce unii aveau să-şi găsească

alinarea în sport, medicamente sau cuceriri sexuale, mie îmi erau menite, în acest scop, cuvintele. De preferinţă citite sau scrise.

Nota bene: în caz că se nimereşte să fii o bogată moştenitoare, sperând să faci un pustiu de bine, cu ocazia Crăciunului, unui băiat singuratic, misterios şi demagog lingvistic – chiar nu vreau, pe bune, să capăt cadou DEO-ul, oricât mi-ar plăcea să-l am. Vreau să-l merit, ori măcar să fac banii (prin cuvinte, cumva) necesari ca să mi-l cumpăr. Atunci ar fi ceva cu totul special.

Cam până aici pot să o ţin fără să se strecoare şi nişte sarcasm pe undeva. Dar înainte să se strecoare, trebuie să spun, cu sinceritatea cea mai deplină, că fursecurile tale

sunt îndeajuns de bune ca să facă unele dintre statuile astea de ceară să revină la viaţă. Mersi frumos. Odată am făcut brioşe de porumb, pentru un proiect în clasa a patra despre Williamsburg, şi au ieşit ca mingile de baseball. Deci nu ştiu cum aş putea răspunde la gestul tău... dar crede-mă, găsesc eu ceva.

Mă temeam ca nu cumva să mă socotească un pămpălău tocilar... apoi însă mi-am zis că o fată care a lăsat un caiet roşu în rafturile de la Ştrand ar înţelege.

Acum venea partea grea. Următoarea misiune.

Am aruncat o privire spre alde Osbourne (erau, cel puţin în ceară, o familie surprinzător de scundă) şi l-am văzut pe Bum bătând palma cu preşedintele Obama.

înălţat ca un horn peste restul politicienilor, se iţea Abe cel Onest, arătând ca şi cum turiştii europeni care-l trăgeau în poză ar fi fost o companie mai proastă decât John Wilkes Booth[å]. Lângă Abe se vedea o siluetă pe care am socotit-o a fi Mary Todd... până ce s-a mişcat, făcându-mă să-mi dau seama că era doamna de la pază pe care trebuia să o găsesc. Aducea cu o versiune mai vârstnică şi mai puţin bărboasă a unchiului Sal cel dornic de pipăieli. Nu exista, se părea, nicio limită în numărul de rude pe care le putea utiliza Lily.

— Hei, Bum, am spus. Ce-ai zice să faci ceva pentru mine la FAO Schwarz?

— Magazinul de jucării? a întrebat.

— Nu, farmacia.

M-a privit cu ochi goi.

— Da, prăvălia de jucării.

— Ca lumea!

Trebuia doar să mă asigur că n-avea nimic de făcut în Ajunul Crăciunului...

- „Abe cel Onest” este porecla preşedintelui american Abraham Lincoln; John Wilkes Booth este actorul care l-a împuşcat pe Lincoln.

6. (Lilv)

24 decembrie

M-am trezit în dimineaţa zilei de Ajun şi primul meu instinct a fost de încântare pură: *Iuhu! în sfârşit, mai e o zi până la Crăciun – ziua de dinainte de ziua cea mai fainã din an! A* doua reacţie a fost de jalnică reamintire: *Uf şi n-am cu cine s-o petrec.* De ce fusesem de acord să le permit părinţilor mei să se ducă în luna aia de miere după o întârziere de douăzeci şi cinci de ani? Un asemenea tip de altruism nu era potrivit perioadei Crăciunului.

Motanul multicolor al bunicului, Mâr, părea să fie de acord cu mine în privinţa faptului că ziua nu debutase tocmai fericit. A început să mi se frece agresiv de gât, lăsându-şi capul pe umărul meu, apoi mi-a emis direct în ureche mârâitul său special, ca să-mi indice: „Scoală din

pat, persoană, şi dă-mi odată de mâncare!”

De vreme ce pe Langston îl pierdusem în favoarea lui Benny, petrecusem noaptea în „adăpostul special al lui Lily” din apartamentul bunicului. Adăpostul lui Lily e un fotoliu vechi, cu motive afgane, care e pus sub o lucarnă în apartamentul de la mansardă, pe care bunicul l-a transformat în locuinţa sa de pensionar, după ce şi-a vândut afacerea de la parter, iar familia mea s-a mutat în apartamentul de la etajul trei, unde bunicul şi bunica îi crescuseră pe mami şi pe unchii mei. Bunica a murit înainte să mă nasc eu, şi poate de aceea sunt fata preferată a bunicului. Am primit numele ei şi mi-am făcut apariţia în zonă chiar când bunicul se afla în faza de tranziţie spre etaj.

0 Lily, dar se alesese cu o alta. Bunicul zicea că se hotărâse să renoveze apartamentul de sus, transformându-l în reşedinţa sa de burlac tomnatic, fiindcă urcatul zilnic al scărilor îl făcea să se simtă mai tânăr.

Am grijă de motanul bunicului, Mâr, când acesta este plecat în Florida. Mâr e un motan morocănos, dar în ultima vreme îl plac mai mult decât pe Langston. Atâta timp cât îl hrănesc şi nu-

1 pup prea des căpăţâna blănoasă, Mâr nu ar fi în stare să mă azvârle deoparte pentru vreun băiat oarecare. Mâr e aproape al meu, atât cât mi se dă voie să am un animal de companie.

Când eram mică, am avut două pisici salvate de pe stradă, pe nume Holly şi Hobbie, care au dispărut dintr-odată. Au murit amândouă de leucemie felină, doar că eu n-am înţeles asta atunci. Mi-au spus că Holly şi Hobbie intraseră la „facultate” şi de aceea nu le mai vedeam prin preajmă. Holly şi Hobbie s-au dus la facultate cu doar doi ani după incidentul cu gerbilul, aşa că înţeleg de ce adevăratul motiv a fost ţinut ascuns. Dar ar fi fost scutiţi cu toţii de multe necazuri dacă ar fi fost cinstiţi la vremea aceea. Deoarece, pe când aveam opt ani, şi am fost cu bunicul să-l vizitez pe vărul Mark, care era boboc la Colegiul Williams, mi-am petrecut întreg weekendul alergând pe alei şi uitându-mă prin toate spaţiile goale din rafturile bibliotecii,

căutându-mi pisicile. Şi atunci a trebuit ca Mark să-mi comunice, chiar în sala de mese plină ochi, că făpturile acelea nu erau, de fapt, la facultatea lui Mark, sau la vreo facultate în afară de cea mare din ceruri. Şi a început incidentul Urlătoarea, faza a doua. Hai să zicem, doar, că cei de la Colegiul Williams n- ar fi foarte încântaţi dacă m-aş înscrie acolo la anul.

În anii ce au urmat am solicitat, în repetate rânduri, dreptul de a adopta o pisicuţă, o ţestoasă, un câine şi o şopârlă, cererile fiindu-mi de fiecare dată refuzate. Şi totuşi îmi lăsam părinţii să plece în vacanţă de Crăciun, lipsiţi de vinovăţie. Cine era partea nedreptăţită aici? întreb numai.

îmi place să mă socotesc pe mine însămi o persoană

optimistă, mai ales de sărbători, dar nu puteam să nu observ deprimarea rece şi dură în care alunecase Crăciunul ăsta. Ai mei erau departe, în Fiji, Langston nu-l slăbea pe Benny, bunicul plecase în Florida şi cea mai mare parte a verilor mei erau împrăştiaţi departe de Manhattan. 24 decembrie – care ar fi trebuit să fie Ziua de Dinaintea Celei Mai Fericite Zile din An

— părea, de fapt, un mare fâs.

Mi-ar fi prins bine în momentul ăsta să am nişte prietene cu care să-mi petrec timpul, dar mă simt bine în pielea mea de om invizibil la şcoală, în afară de terenul de fotbal, unde sunt o supervedetă. Ciudat că acele multe faze de gol pe care le-am apărat ca portar nu s-au transformat niciodată în

popularitate, în respect, da. în invitaţii la film şi socializare după şcoală, nu. (Tati e director adjunct la şcoală, lucru care nu ajută prea mult

— să te împrieteneşti cu mine, presupun, reprezintă un risc politic.) Abilităţile mele atletice combinate cu totala mea apatie socială au dus la alegerea mea drept căpitan al echipei de fotbal. Sunt singura care se înţelege cu toţi, pe baza faptului că nu e prietenă cu nimeni în mod special.

Am decis, în dimineaţa de Ajun, că ar trebui să mă străduiesc să-mi îndrept acest defect, ca un deziderat pentru noul an. Mai puţin Urlătoare şi mai mult Clevetitoare. Să fiu mai prietenoasă cu fetele, ca să am un plan de rezervă în eventualitatea în care familia mă mai

abandonează şi altă dată de sărbători importante.

Nu m-aş fi deranjat să am pe cineva special cu care să petrec Crăciunul.

Dar n-aveam decât un caiet cu scoarţă roşie.

Până şi el, Cel Fără Nume, cu toate că mă intriga într-o asemenea măsură încât îmi făcea corpul să se înfioare de fiecare dată când aflam că jurnalul fusese returnat Celei Care îşi *Spusese* Politicoasă Numele, reprezenta un motiv de îngrijorare. Când nu una, nu două, ci trei rubedenii (vărul Mark de la Ştrand, unchiul Sal de la Macy's şi strămătuşa Ida de la Madame Tussauds), independent una de cealaltă, foloseau acelaşi cuvânt – *arţăgos* – pentru a-l descrie pe misteriosul băiat, care se crede prea „ezoteric" şi „ocult" ca

să-mi spună ceva atât de simplu precum numele, trebuia să mă întreb de ce mă mai oboseam cu şarada asta. Niciunul dintre ei nu se sinchisise să menţioneze dacă era sau nu drăguţ.

E aşa de rău că tânjesc după un fel idealizat şi pur de iubire, ca în filmul ăla de animaţie *Lipeala?* O, ce n-aş da să fiu foaia de hârtie, purtându-l pe capsator în zbor prin sala de conferinţe, oferindu-i privelişti nemaipomenite ale zgârie-norilor şi ale rapoartelor anuale, cu grafice trandafirii estimând veniturile viitoare, evitând totodată interfonul cel mârşav de pe birou, Dante, cu vocea lui Christopher Walken, tâlharul corporatist ce plănuieşte o preluare în forţă a companiei. în secret, aş fi vrut să fiu răpită de Dante şi

salvată de un capsator eroic. Cred că voiam să fiu... capsată. (E o mojicie ce spun? Sau e antifeminist? Nu asta intenţionez.)

Arţăgosul nu este, probabil, capsatorul de vis, dar s-ar putea să-mi placă totuşi de el. Chiar dacă e prea fiţos ca să-mi spună cum îl cheamă.

îmi place că vrea un *DEO* de Crăciun. E-o chestie de tocilar. Mă întreb cum ar reacţiona dacă ar şti că, de fapt, cunosc o modalitate prin care să-i ofer ce-şi doreşte, şi gratis. Dar va trebui să se arate vrednic. Dacă nici numele nu mi-l poate spune, rămâne în suspensie.

Numele meu e o legătură între cuvinte.

Şi *asta* ce-o fi vrut să însemne? Nu-s vreun Einstein,

Arţăgosule. Sau Omul cu Trenul (legătură între Amtrak şi Metrou Nord), sau cine oi fi. Conductor? Aşa te cheamă?

în afară de DEO, singurul lucru pe care-l mai vreau de Crăciun e să-mi spui ce ai vrea tu, cu adevărat, de Crăciun. Dar nu un lucru. Mai degrabă o senzaţie. Ceva ce nu se poate cumpăra de la magazin, împachetat cu fundiţă într-o cutie drăguţă. Te rog să scrii despre asta în caiet, iar caietul să-l laşi la albinele lucrătoare de la departamentul Fă-ţi Propria Marionetă de la FAO Schwarz, la amiază, în ziua de Ajun. Succes! (Şi da, geniu al răului, ar trebui să socoteşti FAO Schwartz, în ziua de dinainte de Crăciun, drept plată pentru Macy's.)

Conductorul Arţăgos ar trebui să se considere norocos că

anul ăsta am avut parte de un Crăciun Nasol. Fiindcă, normal, într-o asemenea zi aş fi (1) ajutat-o pe mami să cureţe şi să taie legume pentru masa de Crăciun din seara următoare, ascultând colinde şi cântând odată cu ele, (2) l-aş fi ajutat pe tati la împachetarea şi aranjarea cadourilor în jurul bradului, (3) aş fi chibzuit dacă e cazul să pun un sedativ în sticla cu apă a lui Langston, astfel încât să adoarmă devreme şi să nu aibă o problemă în a se trezi a doua zi, la cinci dimineaţa, pentru a deschide cadouri alături de mine, (4) m-aş fi întrebat dacă bunicului avea să-i placă puloverul împletit de mine (nu-i prea grozav, dar îmi îmbunătăţesc tehnica an de an, şi el oricum le poartă, spre deosebire de Langston) şi (5) aş fi sperat din răsputeri că

aveam să primesc, în dimineaţa următoare o BICICLETĂ NOU-NOUŢĂ sau alt Cadou Major de o Extravaganţă Comparabilă.

Am început să tremur când am recitit ce scrisese Arţăgosul, că mă socotea un „geniu al răului”. Chiar dacă nu mă caracteriza deloc, complimentul era foarte personal. Ca şi cum s-ar fi gândit la mine. La mine, *eu,* nu doar la persoana din caiet.

După ce i-am dat lui Mâr de mâncare, am pornit-o spre uşa de sticlă dinspre terasa-grădină ce mărgineşte apartamentul bunicului, ca să ud plantele. Din locul meu cald, de dincolor de uşă, am cercetat oraşul rece, privind mai întâi înspre nord, către Empire State Building, care avea

să fie îmbrăcat în luminiţe verzi şi roşii de Crăciun, apoi către est, spre clădirea Chrysler din Midtown, mai apropiată de magazinul FAO Schwarz. Asta dacă decideam să accept provocarea. (Păi sigur că aveam de gând. Pe cine încercam să păcălesc? Urlătoarea care o făcea pe inabordabila, când exista o misiune pentru ea într-un caiet roşu ascuns la muzeul Madame Tussauds? Nu era genul meu.)

Am observat sacul de dormit cel vechi, în care eu şi cu Langston obişnuiam să ne înghesuim de Ajun, când eram foarte mici, pentru ca tata să poată, după cum zicea, „trage fermoarul peste toată nerăbdarea, până în dimineaţa de Crăciun”. I-am văzut pe Langston şi pe Benny cuibăriţi împreună în sac, acoperiţi cu plapuma albastră de pe patul

lui Langston.

Am ieşit afară. Tocmai se trezeau.

— Ajun fericit! am ciripit. Aţi dormit aici astă-noapte? Nu v- am auzit intrând. Cred că sunteţi îngheţaţi! Ce-aţi zice de un mic dejun consistent în dimineaţa asta? Ouă, pâine prăjită, clătite şi...

— Suc de portocale, a tuşit Langston. Rogu-te, Lily. Du-te până la magazinul din colţ şi adu-ne nişte suc proaspăt de portocale.

Benny a tuşit şi el.

— Şi nişte echinacea!

— Nu este o idee isteaţă să dormiţi afară în miezul iernii, nu-i aşa? am zis.

— Aseară, sub stele, părea romantic, a oftat Langston.

Apoi a strănutat. Şi din nou. Şi din nou, de data asta şi cu o
tuse zguduitoare din coşul pieptului.

— Fă-ne, te rog, nişte supă, te rog, te rog, te rog, Lily Ursuleţule!

Mie mi se părea că, permiţându-şi să se îmbolnăvească, frate-meu făcuse zob Crăciunul, definitiv şi irevocabil. Toate speranţele pentru un Crăciun decent erau spulberate. Mai eram de părere şi că, de vreme ce aseară făcuse alegerea de a dormi afară cu prietenul lui, în loc să joace Boggle cu Lily Ursuleţul, care îl rugase special, deoarece şi ea făcuse la

fel atunci când avusese el nevoie, Langston cel bolnav n-avea decât să se descurce de unul singur cu această criză.

— N-aveţi decât să vă faceţi singuri supă, le-am zis băieţilor. Şi luaţi-vă singuri sucul. Am nişte treabă prin Midtown.

Am dat să mă întorc în casă şi să-i las pe băieţi cu răceala lor nouă şi nasoală. Fraierii. Asta ca să se înveţe să nu mai iasă prin cluburi când ar putea să stea acasă cu mine şi să joace Boggle.

— O să-ţi pară rău la anul, când o să locuieşti în Fiji şi eu o să fiu tot în Manhattan, unde pot să comand acasă mâncare şi suc de la restaurantul din colţ şi să-i pun să mi le aducă la orice oră! a exclamat Langston.

M-am răsucit iute înapoi.

— Pardon? Ce-ai zis?

Langston şi-a tras plapuma peste cap.

— Nimic, nu contează, a zis de dedesubt.

Ceea ce însemna că era ceva, şi ceva serios.

— DESPRE CE VORBEŞTI, LANGSTON? am zis, simţind cum urcă în mine un val de panică Urlătoare.

Benny a băgat şi el capul sub plapumă. L-am auzit zicându-i lui Langston:

— Trebuie să-i spui. N-o poţi lăsa aşa, nelămurită, odată ce ţi-a scăpat porumbelul.

— CE PORUMBEL, LANGSTON?

Eram pe cale să plâng, dar decisesem să încerc, pentru

Anul Nou, să fiu mai puţin Urlătoare, şi cu toate că mai era încă o săptămână până atunci, simţeam că trebuie să încep de undeva. Şi acum era un moment la fel de potrivit. M-am ţinut tare, tremurând – dar n-am plâns.

Capul lui Langston s-a iţit iarăşi de sub pilotă.

— Mami şi tati sunt în Fiji pentru a doua lună de miere, dar şi ca să viziteze un liceu cu internat de acolo, că i-a oferit tatii un post de director pentru următorii doi ani.

— Mami şi tati n-ar vrea în veci să stea în Fiji! am spumegat. Paradis de vacanţă, poate. Dar lumea nu *locuieşte* acolo.

— O groază de lume locuieşte acolo, Lily. Şi şcoala se ocupă de puşti cum era tati, cu părinţi în serviciul diplomatic

prin Indonezia şi Micronezia...

— Termină cu aceşti *-ezial* am zis. De ce şi-ar trimite părinţii diplomaţi copiii la o şcoală idioată din Fiji?

— E o şcoală chiar foarte mişto, din câte am auzit. E pentru părinţi care nu vor să-şi dea la şcoală copiii în locurile unde au postul, dar nici nu vor să-i trimită tocmai în State sau în Marea Britanie. Pentru ei e o alternativă bună.

— Nu merg, am anunţat.

Langston a zis:

— Ar fi o ocazie bună şi pentru mami. Şi-ar putea lua un an liber, ca să lucreze la cercetarea şi la cartea ei.

— Nu merg, am repetat. îmi place să locuiesc aici, în Manhattan. O să stau cu bunicul.

Langston şi-a tras din nou plapuma peste cap.

Lucru care însemna că nu îmi spusese toată povestea.

— CE-I??!! am vrut să ştiu, simţindu-mă, de data asta, înspăimântată de-a binelea.

— Bunicul o cere de nevastă pe Buni. în Florida.

Buni, cum vrea să i se spună, e iubita din Florida a bunicului – şi motivul pentru care ne-a abandonat de Crăciun.

— Numele ei e Mabel! am zis. N-o să-i zic Buni în veci!

— Spune-i cum vrei. Dar o să fie, foarte curând, Madam
Bunicul. Când se-ntâmplă asta, bănuiala mea e că o să se

mute acolo permanent.

— Nu te cred.

Langston s-a ridicat în fund, ca să-i văd faţa. Chiar şi aşa bolnav, mutra îi era jalnic de sinceră.

— Crede-mă.

— Dar cum de nimeni nu mi-a spus?

— încercau să te protejeze. Să nu te preocupe asta până ce nu ştiau sigur că lucrurile or să se petreacă aşa.

Aşa se născuse Urlătoarea, din cauza unor oameni care încercaseră din greu să mă „protejeze”.

— PROTEJEAZĂ ASTA! am ţipat, ridicând degetul mijlociu spre Langston.

— Urlătoareo! m-a admonestat. Nu ţi se potriveşte

deloc gestul.

— Dar *ce* mi se potriveşte?

Am ieşit în trombă de pe terasă, m-am răstit la bietul şi dragul de Mâr, care îşi lingea lăbuţele după masă, şi tot în trombă am coborât scările în apartamentul *meu,* în camera *mea,* în oraşul *meu,* Manhattan.

— Nu mă mută nimeni în Fiji, am mormăit în timp ce mă pregăteam să ies.

Nu mă mai puteam gândi la această catastrofă de Crăciun. Pur şi simplu nu mai puteam. Era prea de tot.

Mă simţeam cuprinsă de o recunoştinţă specială, acum, pentru că aveam jurnalul învelit în moleschin roşu şi puteam să mă încred în el. Conştiinţa faptului că Arţăgosul se afla de

cealaltă parte, pregătit să citească – ba chiar să-i şi pese – mi-a făcut pixul să zboare, răspunzând întrebării lui. Cât aşteptam metroul care urma să mă ducă spre Midtown, la destinaţia solicitată de Arţăgosul, aveam o mulţime de timp liber de petrecut pe banca din staţia Astor Place, de vreme ce trenul 6, cunoscut pentru lentoarea sa, părea să întârzie, ca de obicei, o
veşnicie.

Am scris:

Ceea ce îmi doresc de Crăciun este să cred.

Vreau să cred că, în ciuda tuturor dovezilor care arată contrariul, există motive pentru speranţă. Scriu asta în timp ce un om fără adăpost doarme pe jos, învelit cu o pătură

murdară, la câţiva metri de banca pe care stau în Astor Place, în partea care dă spre zona rezidenţială a oraşului, de unde pot să văd, dincolo de liniile ferate, până la intrarea Kmart-ului, din partea care dă spre centru. E relevant? Nu tocmai, cu excepţia faptului că, atunci când am început să-ţi scriu, l-am observat şi apoi m-am oprit din scris, suficient de mult cât să dau o fugă până la Kmart şi să-i cumpăr omului o pungă cu batoane Snickers, pe care i-am băgat-o sub pătură, şi asta m-a făcut şi mai tristă, fiindcă are pantofii rupţi, este foarte murdar şi miroase, iar eu cred că punga de Snickers o să însemne, până la urmă, mare lucru pentru el. Problemele lui sunt cu mult mai mari decât cele pe care le-ar putea rezolva o pungă de Snickers. Nu înţeleg, uneori,

cum să procesez chestiile astea. Aici, în New York, vedem atâta grandoare şi fast mai ales în perioada asta a anului, dar vedem, în acelaşi timp, şi multă suferinţă. Toată lumea de pe peron îl ignoră pur şi simplu pe omul ăsta, ca şi cum n-ar exista, şi nu-mi dau seama cum de aşa ceva e posibil. Aş vrea să cred că nu-i o nebunie din partea mea să sper că se va trezi şi că un asistent social are să-l ducă la un adăpost, ca să facă un duş, să mănânce şi să doarmă, apoi asistentul social îl va ajuta să-şi găsească ceva de lucru, un apartament şi... Vezi? Pur şi simplu e prea mult de procesat. Să speri atât pentru ceva – sau cineva – e poate lipsit de speranţă.

îmi vine greu să procesez ce ar trebui să cred sau dacă

măcar ar trebui să cred ceva. E prea multă informaţie şi mare parte din ea nu-mi place.

Şi totuşi, nu ştiu de ce, în ciuda dovezilor ştiinţifice care ar trebui să probeze că e fără sens, simt că eu chiar sper cu adevărat. Sper că încălzirea globală o să dispară. Sper că oamenii n-or să mai ajungă în stradă. Sper că suferinţa nu va mai exista. Vreau să cred că speranţa mea nu e în zadar.

Vreau să cred că, deşi îmi pun speranţele în lucruri atât de magnanime (un cuvânt bun din DEO, ha?), nu sunt o persoană rea, deoarece lucrul în care chiar vreau să cred este absolut egoist.

Vreau să cred că acolo, pe undeva, există cineva doar pentru mine. Vreau să cred că exist pentru afl acolo pentru

acel cineva.

Mai ţii minte, în Franny şi Zooey (pe care presupun că ai citit- o şi că ţi-a plăcut, dacă punem la socoteală locul unde ai găsit, la Ştrand, jurnalul roşu), cum Franny era o fată din anii 1950 pe care o speria sensul vieţii, deoarece ea credea că acesta se găsea într-o rugăciune despre care îi povestise cineva? Şi cu toate că nici fratele ei, Zooey, şi nici mama ei nu înţelegeau prin ce trece Franny, cred că eu înţeleg. Fiindcă mi-ar plăcea ca sensul vieţii să îmi fie explicat într-o rugăciune şi, probabil, aş tresălta şi eu, dacă m-aş gândi că ar exista posibilitatea să descopăr rugăciunea asta, iar ea să fie dincolo de capacitatea mea de înţelegere. (Mai ales dacă să fiu Franny ar însemna să port haine drăguţe de

epocă, deşi mă cam îndoiesc că aş vrea şi un iubit pe nume Lane, student la Yale, care se prea poate să fie cam nesimţit, dar oamenii să mă admire că îmi dau întâlniri cu el; cred că aş prefera, mai degrabă, să fiu cu cineva mai... hm... ocult.) La finalul cărţii, când Zooey o sună pe Franny, pretinzând că ar fi fratele lor Buddy, şi încearcă să o înveselească, e un pasaj unde vorbeşte despre cum se apropie Franny de telefon şi devine „cu fiecare pas mai tânără", fiindcă a reuşit să ajungă pe partea cealaltă. Şi o să fie bine. Asta, cel puţin, cred eu că înseamnă.

îmi doresc asta. Să fiu tot mai tânără cu fiecare pas, să aştept fiecare pas cu speranţă şi credinţă.

Rugăciune sau nu, vreau să cred că, în ciuda tuturor

dovezilor care infirmă asta, este posibil ca oricine să-şi găsească acea persoană specială, unică. Acea persoană alături de care să- şi petreacă sărbătorile, să îmbătrânească sau, pur şi simplu, să facă o plimbare agreabilă şi banală prin Central Park. Cineva care să nu-l judece pe celălalt pentru prepoziţiile lipsă, pentru frazele interminabile şi care, la rândul lui, să nu fie judecat pentru snobismul de a fi pasionat de etimologie. (Te-am făcut cu vocabularul, aşa-i? Ştiu, uneori mă surprind şi pe mine însămi.)

Credinţă. Asta vreau de Crăciun. Caută cuvântul ăsta. Poate că are mai multe sensuri decât pricep eu. Ai putea tu să mi-l explici?

încă scriam în jurnal când a sosit trenul, şi am terminat

de notat chiar când ajungeam la staţia dintre Strada 59 şi Lexington Avenue. în vreme ce puhoaiele de oameni, împreună cu mine, se revărsau din metrou şi pătrundeau în Bloomingdale’s sau urcau la suprafaţă, m-am concentrat puternic să nu-mi vină în minte lucrul la care eram decisă să nu mă gândesc.

Mutare. Schimbare.

Numai că nu la asta mă gândeam.

Am ocolit Bloomingdale’s şi m-am dus glonţ spre FAO Schwarz, unde am priceput ce voise să spună Arţăgosul prin „plată”. M-a întâmpinat o coadă ce se întindea de-a lungul străzii – coadă numai ca să *intri* în magazin! A trebuit să

aştept douăzeci de minute doar ca să ajung la uşă.

Însă, orice ar fi, iubesc Crăciunul, chiar îl iubesc mult mult mult, nu-mi pasă dacă-s înghesuită ca o sardină printre alţi două milioane de cumpărători de Crăciun panicoşi, nu-mi pasă defel, mi-a plăcut fiecare minuţel din experienţă, odată ce am pătruns în magazin – sunetul clopoţeilor la difuzoare, bubuitul plin de încântare al inimii la vederea tuturor jucăriilor colorate şi a jocurilor, într-un asemenea decor de basm. Raft după raft şi etaj după etaj de distracţie maximă. Probabil că Arţăgosul deja mă cunoştea bine, poate la un nivel spiritual, de mă trimisese la FAO Schwarz, adică Mecca a tot ce era Extraordinar şi Frumos de sărbători. Arţăgosul iubea Crăciunul la fel de mult ca mine,

nu se putea altfel, am decis.

M-am dus la ghişeul de informaţii:

— Unde găsesc Atelierul Fă-ţi Propria Marionetă?

— Ne pare rău, a zis persoana din spatele ghişeului. Atelierul de Marionete e închis pe durata sărbătorilor. Am avut nevoie de spaţiu pentru jucăriile-personaje din filmul *Lipeala.*

— Există figurine cu capsatorul şi hârtia? am întrebat.

Cum de nu indusesem astea în lista mea pentru Moşul?

— Mda. Dar uite, s-ar putea să ai mai mult noroc să-i găseşti pe Frederico şi Dante la Office Max, pe Third Avenue. Aici s-au vândut din prima zi. Să nu spui că ai auzit asta de la mine.

— Vă rog, am zis. Trebuie să fie un atelier de păpuşi aici, azi. Aşa scrie în caietul roşu.

— Pardon?

— Lăsaţi, am oftat.

Mi-am croit drum pe lângă Prăvălia Acadelelor, Salonul de îngheţată şi Galeria Bărbie, am urcat pe lângă raioanele pentru băieţi, cu arme şi teatre de război din Lego, am străbătut hăţişuri de oameni şi produse, până ce am nimerit în colţul cu *Lipeala.*

— Vă rog, i-am zis vânzătoarei, e vreun atelier de marionete pe aici?

— Nu prea, a mârâit printre dinţi. Ăla-i în *aprilie.*

A spus asta cu un dispreţ de genul *Păi, bine, cine* nu ştie

asta?

— Scuze, am zis, sperând ca părinţii cuiva să o trimită *pe ea* în Fiji de Crăciunul următor.

Eram pe cale să mă dau bătută şi să ies din magazin, cu credinţa în caietul roşu distrusă, când am simţit o bătaie pe umăr. M-am întors şi am văzut o fată ce părea cam de vârsta facultăţii, îmbrăcată în Hermione din *Harry Potter.* Am presupus că e o angajată a magazinului.

— Tu cauţi atelierul de marionete? a întrebat.

— Chiar eu? am zis.

Nu ştiu de ce mi-a ieşit ca o întrebare; cred că nu voiam ca Hermione să se bage în treaba mea. Mereu îmi displăcuse Hermione, fiindcă voiam tare mult să fiu în locul

ei, iar ea nu părea niciodată să aprecieze, aşa cum credeam că ar fi trebuit s- o facă, faptul că putea să fie ea. Putea să stea la Hogwarts, să fie prietenă cu Harry şi să-l sărute pe Ron, chestie care ar fi trebuit să mi se întâmple mie.

— Hai cu mine, mi-a cerut Hermione.

De vreme ce ar fi fost o prostie să nu fac ce-mi ceruse o isteaţă ca Hermione, am lăsat-o să mă călăuzească până în cel mai depărtat şi întunecat ungher al magazinului, unde erau chestii de care nu-i păsa nimănui, gen jucării de gumă şi jocuri Boggle. Ne-am oprit la un raft gigantic cu girafe de pluş, iar ea a împuns cu degetul în peretele din spatele animăluţelor. Şi peretele s-a deschis deodată, fiindcă era, de fapt, o uşă camuflată de girafe *(gira-flată*? – trebuie să

bag în dicţionar termenul).

Am urmat-o pe Hermione într-o încăpere micuţă, ca o debara, unde se afla un banc de lucru, cu capete şi bucăţi de marionete (ochi, nasuri, ochelari, fuste, păr etc.). Un adolescent, ce arăta ca un câine chihuahua uman – ademenitor de compact, însă părând mai mare decât dimensiunile reale – stătea la o măsuţă de jucat cărţi, părând să mă aştepte.

— Eşti EA! a zis, întinzând spre mine un deget. Nu arăţi cum mi-am imaginat, chiar dacă nu mi-am imaginat defel cum arăţi.

Până şi vocea îi suna ca a unui chihuahua, schelălăită şi hiperactivă, dar totodată plină de afecţiune.

Mama îmi spusese mereu că nu e politicos să arăţi cu degetul. Dar, de vreme ce era în Fiji, în misiunea ei sub acoperire, şi nu acolo, ca să mă mustre, am întins şi eu degetul spre băiat.

— Sunt EU! am zis.

Hermione ne-a îndemnat să nu ridicăm vocile.

— Vorbiţi încet, vă rog, şi fiţi discreţi! Vă pot lăsa în camera asta doar pentru cincisprezece minute, a zis şi m-a cercetat bănuitoare: Nu fumezi, aşa-i?

— Sigur că nu! am zis.

— Să nu încerci. Gândeşte-te că debaraua asta e ca o toaletă de avion. îţi vezi de-ale tale, dar ştii că detectoarele de fum şi alte dispozitive te monitorizează.

— Alertă teroristă! Alertă teroristă! a zis băiatul.

— Gura, Bum, a spus Hermione. N-o speria.

— Nu mă ştii destul de bine ca să-mi spui Bum, a zis (se părea) Bum. Numele meu este John.

— Instrucţiunile mele ziceau *Bum,* Bum, a zis Hermione.

— Bum, am întrerupt-o, de ce sunt aici.

— Ai un caiet de înapoiat cuiva? a întrebat.

— Posibil. Cum îl cheamă?

— Informaţie interzisă, a zis Bum.

— Pe bune? am oftat.

— Pe bune.

Am ridicat privirea spre Hermione, sperând să pot invoca

vreo solidaritate femeiască. A dat din cap că nu.

— Nu, a zis. De la mine nu-l scoţi.

— Atunci care-i faza cu toate astea? am întrebat.

— Faza e Fă-ţi Propria Marionetă! a zis Bum. Un loc doar pentru tine. Conceput de prietenul tău special. Care a aranjat asta pentru tine.

Ziua îmi fusese naşpa de tot până atunci, şi cu toate aceste intenţii ce păreau bune, nu eram tocmai sigură că aveam chef de joacă. Nu-mi dorisem în viaţa mea o ţigară, dar mi-a venit dintr-odată să aprind una, fie şi ca să declanşez alarma de incendiu, care m-ar fi putut scoate din situaţia asta.

Erau prea multe lucruri la care trebuia să nu chibzuiesc.

Obosisem să tot încerc să nu mai gândesc. Voiam să mă întorc acasă, să-mi ignor fratele, să mă uit la *Ne vedem în St. Louis* şi să plâng când micuţa şi drăgălaşa Margaret O'Brien face zob omul de zăpadă (partea cea mai bună din film). Nu voiam să mă gândesc la Fiji, la Florida ori la altceva – sau altcineva. Dacă „Bum" nu voia să dezvăluie numele Arţăgosului sau orice altceva despre el, ce rost avea că venisem până aici?

Ca şi cum ar fi ştiut că moralului meu îi trebuia un întăritor, Bum mi-a întins o cutie cu acadele Sno-Caps. Bomboanele mele preferate când mă uit la film.

— Amicul tău, a zis Bum, le-a trimis pentru tine. Ca acont pentru un cadou viitor mai consistent. Pentru orice

eventualitate.

OK OK OK, mă joc. (Arţăgosul mi-a trimis bomboane! O, ce-aş fi putut să-l iubesc!)

M-am aşezat la masa de lucru. Am decis să fac o marionetă care să arate aşa cum îmi imaginam eu că arată Arţăgosul. Am ales un cap şi un corp albastre, nişte blană neagră, făcută să semene cu o freză Beatles din perioada timpurie, nişte ochelari negri tip fund de borcan (destul de asemănători cu ai mei) şi o jachetă vineţie cu nasturi. I-am lipit un năsoi roz, în forma unei mingi pufoase de golf. Apoi am tăiat căptuşeală roşie, am făcut nişte buze rânjite din ea, ca şi cum s-ar fi strâmbat, şi am lipit buzele pe locul gurii.

Mi-am amintit vremea când aveam zece ani – nu cu prea mult timp în urmă, dacă stăteam să mă gândesc – şi îmi plăcea să mă duc la salonul magazinului American Girl ca să coafez părul păpuşii mele, şi cum îl întrebasem odată pe responsabilul de raion dacă aş putea să-mi realizez propria păpuşă American Girl. Deja aveam toate datele pentrun ea – LaShonda Jones, doisprezece ani, campioană la patinaj pe rotile, din Skokie, Illinois, aproximativ 1978. îi ştiam biografia, ce haine ar fi purtat şi toate celelalte lucruri. Dar când l-am întrebat pe manager dacă voia să mă ajute s-o creez pe LaShonda chiar acolo, în interiorul magazinului American Girl, acesta mă privise atât de ultragiat, încât ai fi crezut că eram o revoluţionară junioară ce întreba politicos

dacă poate să arunce în aer cartierele generale ale Mattel, Hasbro, Disney şi Milton Bradley în acelaşi timp.

Chiar dacă numele lui era confidenţial, voiam să-l îmbrăţişez pe Arţăgosul. Fără să vrea, îmi îndeplinise unul dintre visele mele secrete – îmi permisese să îmi fac propria păpuşă, în cartierul general al unui vestit magazin de jucării.

— Joci fotbal? m-a întrebat Hermione, în timp ce împăturea şi punea deoparte hainele pe care nu le întrebuinţasem pentru marionetă.

împăturea cu atâta iscusinţă, încât m-am întrebat dacă nu fusese împrumutată cumva de la un magazin de îmbrăcăminte.

— Mda, am răspuns.

— Aşa am crezut şi eu, a zis. Acum, sunt în anul întâi la facultate, dar anul trecut, când eram în ultimul an de liceu, cred că şcoala mea a jucat cu a ta. Te ţin minte, fiindcă echipa voastră nu-i aşa de grozavă, dar erai o portăreasă foarte pusă pe treabă, nu conta că restul fetelor din echipă erau mai preocupate să-şi dea cu luciu de buze decât să joace, deoarece tu erai hotărâtă să nu laşi echipa cealaltă să înscrie. Eşti căpitan, nu? Şi eu am fost.

Eram pe cale s-o întreb pe Hermione la ce şcoală fusese, când mi-a spus următoarele:

— Eşti altfel decât Sofia. Dar poate arăţi mai interesant. Cămaşa aia, pe care o porţi pe sub bluza cu ren, e de uniformă?

Ciudat. Sofia poartă haine dintre cele mai superbe. Din Spania. Vorbeşti catalană?

— *Nu.*

Am zis nu în catalană, dar din moment ce cuvintele sună la fel în engleză, Hermione n-a observat.

Am început să mă întreb ce limbă se folosea în Fiji.

— Timpul a expirat! a zis Hermione.

Am ridicat păpuşa în faţa mea.

— Te botez Rânjilă, i-am zis, apoi i l-am înmânat pe Rânjilă tipului pe nume Bum. Te rog să-i dai asta Celui Cu Nume de Neştiut.

I-am întins şi caietul cu copertă roşie.

— Şi ăsta. Să nu citeşti ce scrie. Bum. E personal.

— N-o să citesc! a promis Bum.

— Cred că o va face, a murmurat Hermione.

Aveam o puzderie de întrebări.

De ce nu-i pot şti numele?

Cum arată?

Cine ducă-se pe pustii e Sofia şi de ce vorbeşte catalană?

Ce caut eu, până la urmă, aici?

Probabil că răspunsurile aveam să le aflu în jurnal, dacă Arţăgosul decidea să continue jocul.

Fiindcă anul ăsta bunicul nu era aici să mă ducă la priveliştea mea preferată de Crăciun – casele mult, *muuult* prea decorate din Dyker Heights, Brooklyn, care în perioada asta a anului erau atât de luminate, încât cartierul se vedea,

probabil, din spaţiu – mi-am zis că Arţăgosul ar fi putut, cel puţin, să se arate şi să-mi povestească despre asta. Îl şi provocasem s-o facă, lăsându-i un nume de stradă din Dyker Heights şi cuvintele: *Casa Spărgătorului de Nuci.*

Mi-am dat seama că mai voiam să adaug ceva la instrucţiunile trecute în caiet, aşa că m-am străduit să-l iau înapoi de la Bum.

— Hei! a zis, încercând să se pună între mine şi propriul meu jurnal. E al meu.

— Nu-i al tău, a zis Hermione. Eşti doar un mesager, Bum.

Căpitanii de echipă au grijă unii de alţii.

— Vreau numai să adaug ceva, i-am zis lui Bum şi am

încercat cu blândeţe să extrag caietul din strânsoarea sa, dar nu voia să-i dea drumul. Ţi-l dau înapoi. Promit.

— Promiţi? a întrebat.

— Tocmai am zis că promit!

— A spus că promite, s-a băgat şi Hermione.

— Promiţi? a repetat Bum.

începeam să-mi dau seama cum se alesese John cu porecla.

Hermione a înhăţat jurnalul şi mi l-a dat.

— Repede, până nu o ia razna. E o mare responsabilitate pentru el.

Iute, după cuvintele *Casa Spărgătorului de Nuci,* am adăugat încă un rând:

Adu-o şi pe marioneta Rânjilă. Sau nu o aduce.

7. Dash

24-25 decembrie

Bum a refuzat să-mi spună ceva.

— Era înaltă?

A clătinat din cap.

— Deci era scundă?

— Nu... nu-ţi spun.

— Drăguţă?

— Nu spun.

— De o indescriptibilă neatractivitate?

— Nu ţi-aş spune nici dacă aş şti ce înseamnă asta.

— Avea părul blond şi îi cădea peste ochi?

— Nu... ia stai, încerci să mă fraiereşti, aşa-i? Nu spun nimic, decât că a vrut să-ţi dau asta.

împreună cu caietul, mai era o... marionetă?

— Arată de parcă Animal şi Domnişoara Piggy au făcut sex, am zis, şi asta le e progenitura.

— Ochii mei! s-a văitat Bum. Acum, că ai spus asta, o tot văd în faţa ochilor!

M-am uitat la ceas.

— Probabil ar trebui să te duci acasă, înainte să înceapă cina, i-am sugerat.

— Mama ta şi Giovanni or să ajungă în curând acasă? a întrebat.

Am încuviinţat.

— îmbrăţişare de Crăciun! a solicitat.

Şi îndată m-am trezit cuprins în ceea ce nu putea fi numit altfel decât îmbrăţişare de Crăciun.

Ştiu că asta ar fi trebuit să-mi încălzească inima. Dar nimic asociat culturii Crăciunului nu izbutea să facă asta. Nu eram totuşi pe deplin ignorant, aşa că l-am îmbrăţişat pe Bum ca şi cum aş fi simţit-o din tot sufletul. Dar, în principiu, eram gata să am iarăşi apartamentul doar pentru mine.

— Ne vedem după Crăciun, la petrecere, da? a întrebat Bum. Pe douăzeci şi şapte?

— Douăzeci şi şase.

— Aş face bine să-mi scriu.

A luat un pix de pe măsuţa de la uşă şi a scris *PE 26* pe

braţ.

— Nu trebuie să scrii şi ce anume e pe 26?

— A, nu, asta o să ţin minte. E petrecerea iubitei tale!

Aş fi putut să-l corectez, dar ştiam că ar fi trebuit, oricum, să îi repet asta mai încolo.

Odată ce Bum a ieşit cu bine din imobil, m-am lăfăit în linişte. Era ajunul Crăciunului şi nu trebuia să mă duc nicăieri. Mi-am aruncat pantofii din picioare. Apoi mi-am azvârlit de pe mine pantalonii. Amuzat de asta, m-am dezbrăcat de cămaşă. Şi de chiloţi. M-am plimbat din cameră în cameră gol, aşa cum mă născuse mama, doar că fără sânge şi lichid amniotic. Era bizar – mai rămăsesem de multe ori singur acasă, dar nu defilasem niciodată în pielea

goală. Era cam răcoare, dar, totodată, şi destul de amuzant. Le-am făcut cu mâna vecinilor. Am mâncat nişte iaurt. Am pus CD-ul mamei cu coloana sonoră de la *Mamma Mia* şi m-am învârtit niţel pe muzică. Am şters un pic praful.

Apoi mi-am amintit de caiet. Nu mi se părea în regulă să deschid jurnalul aşa, gol puşcă. Astfel că mi-am pus chiloţii. Şi cămaşa (descheiată). Şi pantalonii.

Lily, până la urmă, merita ceva respect.

Ce scria, sincer, m-a cam dat pe spate. Mai ales partea despre Franny. Fiindcă avusesem mereu o slăbiciune pentru Franny. Ca majoritatea personajelor lui Salinger, ea n-ar fi fost aşa de dusă dacă nu i s-ar fi întâmplat continuu lucruri nasoale. Nu voiai, adică, să rămână cu Lane, care era un

neisprăvit. Dacă până la urmă ajungea la Yale, îţi doreai să facă scrum locul ăla.

Ştiam că încep s-o confund pe Lily cu Franny. Doar că Lily nu s-ar fi înamorat de Lane. S-ar fi înamorat de... habar n-am de cine s-ar fi înamorat, sau dacă tipul ăla, întâmplător, ar fi semănat cu mine.

Credem în lucruri greşite, i-am scris cu acelaşi pix pe care-l folosise Bum ca să se mângâlească pe braţ. Chestia asta este cea mai frustrantă. Nu lipsa credinţei, ci credinţa în lucruri greşite. Vrei sens? Ei bine, sensul e acolo. Doar că tare bine ne mai pricepem să-l interpretăm eronat.

Voiam să mă opresc aici. Dar am continuat.

N-o să-ţi fie explicat într-o rugăciune. Şi n-o să fiu eu în

stare să ţi-l explic. Nu doar fiindcă sunt la fel de ignorant, plin de speranţe şi bolnav de orbire selectivă ca oricine, ci fiindcă nu cred că sensul e ceva ce se poate explica. Trebuie să-l înţelegi singură. E ca atunci când începi să citeşti. Mai întâi înveţi literele. Apoi, după ce ştii ce sunete corespund literelor, le foloseşti ca să pronunţi cuvintele. Ştii că p-i-s-i-c-ă formează „pisicâ[ee] şi literele c-â-i-n-e alcătuiesc cuvântul „câine". Pe urmă însă, trebuie să faci un salt suplimentar şi să înţelegi că acel cuvânt, „pisică", e legat de o pisică adevărată şi că un „câine" e asociat cu un câine real. Saltul acesta, înţelegerea, duce la sens. Şi, de multe ori în viaţă, ne mulţumim doar să rostim lucrurile cu voce tare. Ştim propoziţiile şi cum să le pronunţăm. Ştim ideile şi cum să le

prezentăm. Cunoaştem rugăciunile şi în ce ordine să rostim vorbele. Dar e doar silabisire şi-atât.

Nu vreau ca toate astea să sune lipsite de speranţă. Fiindcă, în acelaşi fel în care un copilaş poate să-şi dea seama ce înseamnă „p-i-s-i-c-ă”, eu cred că putem descoperi adevărurile care sălăşluiesc în spatele cuvintelor. Aş vrea să-mi pot aminti momentul când eram mic şi am descoperit că literele se leagă în cuvinte, apoi că acele cuvinte se leagă de lucruri reale. Ce revelaţie trebuie să fi fost! Nu avem cuvintele potrivite de vreme ce nu le-am învăţat încă. Trebuie să fi fost minunat să ţi se dea cheia regatului şi s-o vezi cum ţi se răsuceşte atât de uşor în mână.

Mâinile începeau să-mi tremure puţin. Deoarece nu-mi dădeam seama că ştiam lucrurile astea. Toate ieşiseră la suprafaţă doar fiindcă aveam caietul în care să le scriu şi fiindcă aveam pe cineva căruia să i le scriu.

Mai era şi cealaltă parte a problemei – cea cu *Vreau să cred că acolo, pe undeva, există cineva doar pentru mine. Vreau să cred că exist pentru afl acolo pentru acel cineva.* Asta, trebuia să admit, mă preocupa mai puţin. Restul părea să fie mult mai important. Dar eram totuşi suficient de ataşat de acel concept pentru a nu dori să-l destram cu totul. Adică: nu voiam să-i spun lui Lily că mi se părea că fuseserăm cu toţii traşi pe sfoară de Platon, cu a sa idee despre sufletele pereche. Asta în caz că ea ar fi fost sufletul

meu pereche.

Prea mult. Prea curând. Prea repede. Am lăsat deoparte caietul şi am început să mă plimb încoace şi-ncolo prin apartament. Lumea era prea plină de palavragii şi rătăciţi, de lingăi şi de spioni – toţi foloseau greşit cuvintele şi asta făcea ca tot ce se spunea sau se scria să pară suspect. Poate că asta era atât de neliniştitor în privinţa lui Lily în clipa de faţă – în ceea ce făceam noi era nevoie de încredere.

E mult mai greu să minţi pe cineva în faţă.

Dar.

E şi mult mai greu să-i spun cuiva adevărul de la obraz.

Vorbele nu mă ajutau, prin urmare, nu eram sigur că

puteam găsi cuvintele care să o ajute pe ea. Aşa că am lăsat caietul şi m-am gândit la adresa pe care mi-o dăduse (habar n- aveam pe unde putea să fie Dyker Heights) şi la marioneta oribilă care o acompania. *Adu-o şi pe marioneta Rânjilă,* scrisese. îmi plăcea rezonanţa acelui *adu-o.* Ca şi cum ar fi fost într-o comedie de moravuri.

— Poţi să-mi spui cum e ea? l-am întrebat pe Rânjilă.

N-a făcut decât să rânjească în loc de răspuns. Nu îmi era de ajutor.

Mi-a sunat mobilul – era mama, întreba cum se desfăşura Ajunul la tata. I-am spus că era în regulă şi am întrebat-o dacă ea şi Giovanni luau o cină tradiţională de Ajun. A chicotit şi-a spus că nu, nu se zărea niciun curcan prin

preajmă, şi că era foarte mulţumită şi fără. îmi plăcea chicotitul ei – după mine, copiii nu-şi aud suficient părinţii chicotind –, dar am terminat convorbirea înainte să simtă nevoia de a-i trece lui Giovanni receptorul, ca să-mi transmită câteva salutări de complezenţă. Ştiam că tata n-o să mă sune până în ziua de Crăciun – nu suna decât atunci când obligaţia devenea atât de evidentă, încât şi o gorilă şi-ar fi dat seama.

Mi-am imaginat cum ar fi fost dacă minciuna pe care i-o spusesem mamei ar fi reprezentat, de fapt, adevărul – adică aş fi fost cu tata şi cu Leeza în acel moment la un „adăpost yoga" din California. Eu unul aveam impresia că yoga era ceva *de care* să te adăposteşti, nu un loc *unde* să te

adăposteşti, aşa că imaginea mentală implica să stau picior peste picior, cu o carte deschisă în poală, în vreme ce toţi ceilalţi executau Poziţia Struţului. în cei aproximativ doi ani de când erau împreună, fusesem o dată cu tata şi cu Leeza în vacanţă, iar aceasta implicase mersul la ceva numit, redundant, „staţiune spa" şi să dau peste ei când se pupau cu măşti de nămol pe feţe. Era mai mult decât suficient pentru viaţa actuală şi pentru încă alte două-trei existenţe viitoare.

împodobisem pomul cu mama înainte ca ea şi Giovanni să plece. Chiar dacă nu mă dădeam în vânt după Crăciun, am obţinut anumite satisfacţii de pe urma bradului – an de an, eu şi mama ne scoteam amintirile de la naftalină şi le

atârnam de crengi. Eu nu spusesem nimic, dar mama îşi dăduse seama că Giovanni nu merita să ia parte la asta – eram doar eu şi cu ea, scoţând balansoarul cât palma, pe care străbunica mea îl făcuse pentru casa de păpuşi a mamei, şi atârnându-l cu o fundiţă de o ramură, apoi scoţând prosopelul meu de bebeluş, cu mutra leului iţindu-se prin codrii de desene animate şi punându-l în pom. în fiecare an mai adăugam câte ceva, iar anul acesta o făcusem pe mama să râdă când apărusem cu una dintre cele mai preţuite posesiuni din copilăria mea – o sticluţă de Canadian Club, pe care o băuse la repezeală pe parcursul unei călătorii cu avionul la socri şi pe care eu o acaparasem şi-o ţinusem în mânuţă, captivat, tot restul acelei călătorii.

Era o istorioară hazlie, şi voiam să i-o spun lui Lily, fata pe care abia dacă o cunoşteam.

însă am lăsat caietul la locul lui. Ştiu că aş fi putut să-mi închei nasturii la cămaşă, să mă încalţ iarăşi şi s-o pornesc spre misteriosul Dyker Heights. însă cadoul pe care mi-l făcusem mie însumi de Crăciun era o retragere deplină din tumultul lumii. Nu am dat drumul la televizor. Nu mi-am sunat niciun prieten. Nu mi-am verificat e-mailul. Nici măcar nu m-am uitat pe geam. M-am cufundat, în schimb, în solitudine. Dacă Lily voia să creadă că acolo, undeva, era cineva doar pentru ea, eu unul voiam să cred că puteam fi aici doar pentru mine. Mi-am pregătit cina. Am mâncat alene, încercând să savurez gustul mâncării. Am luat apoi

Franny şi Zooey şi m-am bucurat iarăşi de compania lor. Apoi am dansat un tango cu cărţile din raft, înainte şi înapoi – scoţând ba o carte de poezii de Mărie Howe, ba nişte povestiri de John Cheever. Un vechi eseu de E.B. White, apoi un pasaj din *Trompeta Lebedei.* M-am dus în cameră la mama şi am citit câteva dintre paginile pe care le îndoise – mereu făcea aşa când dădea peste o frază care-i plăcea, şi de fiecare dată când deschideam cartea, simţeam nevoia să încerc să ghicesc ce frază o impresionase. Să fie oare citatul din Logan Pearsall Smith, „infatigabila urmărire a unei perfecţiuni de neatins, fie şi dacă aceasta constă în nimic altceva decât apăsarea clapelor unui străvechi pian, este singura care oferă vieţii noastre un sens pe această futilă

stea”, de la pagina 202 a volumului *Dulcele bar* de J.R. Moehringer, ori poate, cu câteva rânduri mai jos, mai simpla frază „Să fii singur n-are nimic de-a face cu câţi oameni sunt prin preajmă”? Să fi fost, din *Revolutionary Road* al lui Richard Yates, „Admirase străvechea delicateţe a clădirilor şi felul în care lămpile stradale făceau să explodeze molatic, verde străveziu, copacii la ceas de noapte”, sau „Locul îl făcea să se umple de o înţelepciune evanescentă, de neatins, îl făcea să creadă că o graţie imposibil de exprimat stătea pregătită şi-l aştepta după colţ, însă el se ostenise umblând pe nesfârşitele străzi albastre, iar toţi cei care ştiau cum să trăiască îşi ţineau pentru ei secretul atât de chinuitor”? La pagina 82 a cărţii lui Anne Enright, *Adunarea,*

scria oare „Nu doar sexul, sau amintirea sexului, mă face să-l iubesc pe Michael Weiss din Brooklyn, acum, cu şaisprezece ani prea târziu. E felul în care a refuzat să mă ia în stăpânire, oricât aş fi încercat să fiu luată în stăpânire. E felul în care nu m-a luat, felul în care s-a mulţumit să mă întâmpine mereu, doar la jumătatea drumului". Sau „Cred că sunt gata, acum, pentru asta. Cred că sunt gata pentru a fi întâlnită."

Am petrecut ore făcând asta. N-am scos o vorbă, dar nu eram conştient de tăcerea mea. Sunetul vieţii mele, al vieţii mele interioare, era tot ce-mi trebuia.

Mă simţeam ca la o sărbătoare, dar n-avea nimic de-a face

cu Iisus, cu calendarul sau cu ce făcea restul lumii.

înainte să mă culc, am revenit la rutina mea – am deschis dicţionarul (prescurtat, din păcate) de la căpătâiul patului şi am încercat să găsesc un cuvânt pe care să-l pot iubi.

lichefiat, *adj. 1.* adus în stare lichidă. 2 topit.

Lichefiat. Am încercat să adorm rostindu-l în minte.

Abia când eram pe punctul să mă cufund în somn, mi-am dat seama ce făcusem: deschizând la întâmplare dicţionarul, nimerisem la doar câteva pagini de *Lily.*

Nu lăsasem lapte şi prăjiturele pentru Moşul. N-aveam sobă cu horn; nici măcar n-aveam sobă. Nu trimisesem nicio listă de cadouri şi nici n-aveam vreo diplomă de cuminţenie.

Şi totuşi, când m-am trezit în dimineaţa următoare, cadourile de la mama încă mă aşteptau.

Le-am despachetat sub ramurile bradului, fiindcă ştiam că asta şi-ar fi dorit ea să fac. M-a apucat dorul de ea atunci – vreo zece minute doar, cât mi-am dorit să-i fi putut oferi şi eu daruri. Pe sub ambalaje nu era nimic surprinzător – nişte cărţi pe care mi le dorisem, un gadget, pentru un pic de diversitate, şi un pulover albastru, care nu arăta chiar atât de nasol.

— Mersi, mami, am zis în aer, fiindcă era prea devreme ca s-o pot suna pe fusul ei orar.

M-am cufundat imediat într-una din cărţi, scoţându-mi nasul din ea doar când a sunat telefonul.

— Dashiell? a intonat tatăl meu.

De parcă altcineva cu vocea mea ar fi putut răspunde la telefon în apartamentul mamei.

— Da, tată?

— Leeza şi cu mine am dori să îţi urăm un Crăciun fericit.

— Mulţumesc, tată. Vă doresc şi vouă la fel.

(pauză stânjenitoare)

(o şi mai lungă pauză stânjenitoare)

— Sper că maică-ta nu-ţi scoate peri albi.

O, tată, ce-mi place când joci jocul ăsta.

— Mi-a spus că dacă voi curăţa bine cuptorul de funingine, o să mă lase să-mi ajut surorile să se pregătească

de bal.

— E Crăciunul, Dashiell. N-ai putea s-o laşi mai moale cu atitudinea asta?

— Crăciun fericit, tati. Şi mulţumesc pentru cadouri.

— Ce cadouri?

— Scuze... astea au fost toate de la mami, aşa-i?

— Dashiell...

— Trebuie să închid. Au luat foc oamenii de turtă dulce.

— Stai... Leeza ar vrea să-ţi spună şi ea Crăciun fericit.

— S-a cam îngroşat fumul. Chiar trebuie să mă duc.

— Păi, Crăciun fericit.

— Da, tati. Crăciun fericit.

Era, mă gândesc, cel puţin o optime vina mea, fiindcă ridicasem receptorul. Dar voiam să termin odată cu asta, şi acum gata – se terminase de-a binelea. M-am îndreptat spre caietul cu copertă roşie, cât pe ce să mă dezlănţui pe paginile lui –, dar apoi am simţit că n-aş fi vrut s-o împovărez pe Lily cu ce simţeam, nu în momentul acela. Asta ar fi însemnat doar să transmit mai departe nedreptatea, iar Lily ar fi fost şi mai puţin capabilă decât mine să oprească ce se întâmplase.

Era doar ora cinci, însă afară se întunecase deja. Am decis că se făcuse vremea s-o apuc spre Dyker Heights.

Asta implica să iau trenul D mai departe decât îl luasem

vreodată. După forfota furibundă a mulţimilor din ultima săptămână, oraşul era, în ziua de Crăciun, aproape pustiu. Nu erau deschise decât bancomatele, bisericile, restaurantele chinezeşti şi cinematografele. Toate celelalte păreau întunecate, adormite pentru o perioadă. Până şi metroul părea să se fi golit – nu mai erau decât vreo câţiva oameni răspândiţi pe platformă, un şir subţire de pasageri pe banchete. Da, se vedeau semnele Crăciunului – fetiţe încântate de rochiţele lor şi băieţei arătând captivi în costumase. Contactul vizual era cel mai adesea întâmpinat cu prietenie, şi nu cu ostilitate. Dar, într- un loc ce fusese invadat de vizitatori, nu se mai zărea nici urmă de ghid turistic şi toate conversaţiile se purtau cu voce scăzută. Mi-

am citit cartea cât am mers din Manhattan până în Brooklyn. însă apoi, când trenul D a ţâşnit din măruntaiele pământului, m-am întors să mă uit pe geam, zărind, în treacăt, ferestrele unor locuinţe de familie.

Tot nu ştiam cum aveam să dau de casa Spărgătorului de Nuci. îmi venise o idee totuşi, odată ajuns în staţie. Un număr mare de pasageri coborâseră odată cu mine, şi păreau să se îndrepte, cu toţii, în aceeaşi direcţie – familii grupate laolaltă, cupluri ţinându-se de mână, bătrâni porniţi în pelerinaj. I-am urmat.

Mi s-a părut, mai întâi, că se simţea ceva bizar în aer, o aură de electricitate, ca în Times Square. Numai că noi nu ne aflam acolo, aşa că nu prea avea sens... până ce am

văzut casele, una mai electrificată decât alta. Oamenii ăştia nu erau diletanţi într- ale luminăţiei de Crăciun. Era un adevărat spectacol, cu peluze şi case decorate. Cât vedeai cu ochii, fiecare locuinţă era acoperită cu luminiţe. Beculeţe de toate culorile, beculeţe de toate formele. Siluete de reni, Moşi şi sănii. Cutii cu fundiţe, ursuleţi de jucărie, păpuşi gigantice – toate construite din luminiţe de Crăciun. Dacă Iosif şi Maria şi-ar fi luminat în felul ăsta ieslea, s-ar fi văzut tocmai până la Roma.

M-au cuprins, uitându-mă la toate acestea, nişte sentimente contradictorii. Pe de o parte, uimitoarea cantitate de energie, o măsură a ingenioasei risipe pe care o inspiră Crăciunul american. Pe de altă parte, era uimitor să

văd o întreagă comunitate iluminată în felul ăsta, deoarece chiar o făcea să arate ca o adevărată comunitate. îţi puteai imagina că toată lumea îşi scotea beculeţele în aceeaşi zi şi că făceau o petrecere în cartier când le dădeau drumul. Copiii se plimbau transfiguraţi de privelişte, de parcă vecinii lor ar fi devenit, brusc, furnizorii unei magii delicioase. împrejur se auzeau la fel de multe conversaţii pe câtă lumină era – niciuna nu mă implica pe mine, dar mă bucuram să le aud prin preajmă.

Casa Spărgătorului de Nuci n-a fost greu de găsit – soldaţii- jucărie străjuiau înălţaţi la cel puţin cinci metri în văzduh, Regele Şobolan ameninţa festivităţile şi Clara dănţuia în noapte. M-am uitat după vreun pergament pus în

mâna ei, sau după vreo carte poştală cocoţată peste cadourile scăldate în lumină. Apoi am zărit-o jos, pe pământ – o nucă luminoasă, mare cât o minge de baseball, care fusese desfăcută doar cât era nevoie să se introducă ceva în ea.

Biletul pe care l-am găsit înăuntru era scurt şi limpede.

Spune-mi ce vezi.

M-am aşezat pe bordură şi i-am scris despre contradicţii, despre risipă şi despre bucurie. Apoi i-am zis că preferam demonstraţia domoală a unui raft de cărţi bine garnisit voltajului acestei străzi. Nu din pricină că una ar fi fost greşită şi cealaltă corectă – era doar o chestie de preferinţă. I-am spus că mă bucuram că se sfârşise Crăciunul, apoi i-am

zis şi de ce. M-am mai uitat în jur, am încercat să văd totul, ca să-i spun ei. Căscatul unui copil de trei ani, bucuros, însă obosit. Cuplul de vârstnici din tren, care-şi terminase în cele din urmă turul prin cartier – mi-am imaginat că o făceau de ani buni şi că vedeau atât casele aflate în faţa lor, cât şi pe cele din trecut. Mi-am imaginat că tot ce spuneau începea cu expresia *Mai ţii minte când.*

I-am relatat apoi şi ceea ce nu vedeam. Mai precis, faptul că n-o vedeam pe ea.

Ai putea să stai la câţiva metri de mine – să fii partenera de dans a Clarei sau, de cealaltă parte a străzii, să faci o poză cu
Rudolf înainte ca el să-şi ia zborul Poate am stat lângă tine

în metrou sau am fost în spatele tău la barele rotative. Dar, fie că eşti sau nu aici, tu eşti, de fapt, prezentă —fiindcă vorbele astea sunt pentru tine şi n-ar fi existat dacă n-ai fi fost, într-unfel, aici. Caietul ăsta e un instrument straniu – interpretul nu cunoaşte muzica până ce nu este interpretată.

Ştiu că vrei să-mi afli numele. Dar dacă ţi l-aş spune, fie şi prenumele doar, ai putea să intri online şi să găseşti toate acele descrieri incomplete şi lipsite de acurateţe ale mele. (Dacă mă chema John sau Michael nu era o problemă.) Şi chiar dacă te-ai jura pe ce ai mai scump că nu m-ai căuta pe net, tentaţia ar fl mereu acolo. Aşa că aş vrea să rămân la o distanţă delicată, pentru ca astfel să ajungi să

mă cunoşti, fără să fli distrasă de zgomotul de fond al altora. Sper că e în regulă aşa.

Următoarea însărcinare de pe listă nu presupune amânare – ar fl mai bine dacă ai face-o chiar în seara asta. La clubul ăsta, care-şi schimbă numele cam o dată pe lună (i-am dat adresa), e un show pe cale să înceapă şi care-o să ţină toată noaptea. Tema (în acord cu sezonul) este A şaptea noapte de Hanuka. în deschidere e o trupă de „jewflre" (Ezekial? Ariei?), apoi, cam pe la două dimineaţa, e o formaţie evreiască gay de dancepop/indie/punk cu numele de Rabin Prostuţ, Şmecheriile Sunt Pentru fidani. în pauza dintre trupa din deschidere şi concertul principal uită-te după scrisul de pe pereţii toaletei.

Un concert nocturn la club nu era tocmai genul meu de spectacol, aşadar ştiam că aveam de dat câteva telefoane pentru a-mi pune planul în aplicare. Am strecurat iute jurnalul roşu în nucă şi am scos marioneta Rânjilă din rucsac.

— Să stai de pază, bine? i-am cerut.

Şi l-am lăsat acolo, santinelă micuţă printre spărgătorii de nuci.

8. (Lilv)

25 decembrie

Am decis ca anul ăsta să-mi fac un cadou de Crăciun. Am hotărât să-mi petrec ziua vorbind doar cu animalele (reale

sau de jucărie), cu anumiţi oameni, dacă era cu adevărat necesar şi nu erau părinţii mei sau Langston, şi cu Arţăgosul, prin intermediul unui jurnal cu o copertă roşie de moleschin – dacă mi-l înapoia.

Când m-am făcut destul de mare ca să scriu şi să citesc, părinţii mei mi-au dăruit o tăbliţă, pe care o ţineam mereu în cameră. Ideea era ca dacă eu, Lily, mă simţeam frustrată, să scriu pe tăbliţă cuvinte prin intermediul cărora să-mi exprim stările, în loc s-o las pe diavoliţa de Urlătoare să le exprime prin ţipat. Trebuia să fie o unealtă terapeutică.

Am scos de la naftalină tăbliţa în dimineaţa de Crăciun când părinţii m-au apelat pentru o videoconferinţă. Aproape că nu i- am recunoscut pe monitorul computerului.

Trădătorii arătau aşa de sănătoşi, bronzaţi şi relaxaţi. Deloc în spiritul Crăciunului.

— Crăciun fericit, dragă Lily! a zis mami.

Stătea pe balconul cabanei lor, sau ce era, iar în spatele ei vedeam oceanul unduindu-se. Arăta cu zece ani mai tânără decât atunci când părăsise, cu o săptămână în urmă, Manhattanul.

Faţa radioasă a tatei s-a strecurat pe ecran, lângă cea a mamei, blocându-mi vederea la ocean.

— Crăciun fericit, dragă Lily! a zis.

Am mâzgălit pe tăbliţă şi am ridicat-o spre monitorul computerului, ca să o vadă: *Crăciun fericit şi vouă.*

Mami şi tati s-au încruntat amândoi la vederea tăbliţei de

scris.

— Aoleu, a zis mami.

— Aoleu, a zis şi tati. Lily Ursuleţul nu-i astăzi în apele ei? Chiar dacă te-am pregătit pentrtu călătoria noastră aniversară încă de Crăciunul trecut, şi ne-ai *asigurat* că o să fie în regulă dacă petreci Crăciunul ăsta fără noi?

Am şters ce scrisesem şi am înlocuit cu: Langston mi-a spus despre slujba la liceul-internat.

Le-au căzut feţele.

— Adu-l pe Langston să vorbim! a cerut mami.

E bolnav la pat, am scris. Doarme acum.

— Ce temperatură are? a zis tati.

— 38 de grade.

Faţa mamei, din iritată, a devenit îngrijorată.

— Bietul copilaş. Şi chiar de Crăciun. Bine totuşi că ne-am pus de acord să nu deschidem cadourile până ce nu ajungem acasă, de Anul Nou. N-ar fi avut niciun haz cu el căzut la pat, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

Vă mutaţi în Liji?

— N-am decis încă nimic, a zis tati. Vorbim toţi când ne întoarcem.

Iute, mâinile mele au şters şi au scris un nou mesaj.

Sunt SUPĂRATĂ că nu mi-aţi spus şi mie.

— îmi pare rău, Lily Ursuleţule, a făcut mami. N-am vrut să te superi înainte să existe vreun motiv întemeiat.

AR TREBUI SĂ LIU SUPĂRATĂ?

începea să mă doară mâna de la atâta şters şi scris. Aproape că-mi doream ca vocea să nu-mi fie atât de încăpăţânată.

— E Crăciunul, a zis tati. Sigur că n-ar trebui să fii supărată. O să decidem asta ca familie...

Mami l-a întrerupt.

— E nişte supă de pui în congelator. Poţi să o dezgheţi la microunde, pentru Langston.

Am început să scriu: *Langston merită să fie bolnav.* însă am şters şi în loc de asta am scris *OK, o să-ifac nişte supă.*

— Dacă îi mai creşte temperatura, o să trebuiască să te rog să-l duci la doctor. Poţi să faci asta, Lily?

Vocea mi s-a dezlănţuit:

— Sigur că pot face asta! m-am răstit.

Pe bune, dar ce vârstă credeau că am? Unsprezece ani?

Tăbliţa şi hotărârea mea nestrămutată erau amândouă furioase pe trădarea vocii mele.

— îmi pare rău dacă n-a ieşit foarte bine Crăciunul ăsta, scumpo, a zis tati. Promit să mă revanşez de Anul Nou. Ai grijă de Langston azi, apoi du-te să iei o cină frumoasă de Crăciun la strămătuşa Ida, diseară. Şi-o să te simţi mai bine, da?

Tăcerea mi-a revenit sub forma unei înclinări afirmative a capului.

— Cum ţi-ai petrecut timpul, dragă? a zis mami.

N-aveam chef să-i povestesc despre caiet. Nu fiindcă eram
SUPĂRATĂ pe faza cu Fiji. Ci fiindcă el şi caietul păreau să reprezinte cea mai bună parte a Crăciunului de până acum. Voiam să ţin toate astea doar pentru mine.

Am auzit un geamăt din camera fratelui meu.

— Lilllllyyy...

De dragul eficienţei, le-am tastat alor mei un mesaj, în loc să mai scriu pe tăbliţă.

Fiul vostru cel bolnav mă cheamă de pe patul unde zace. Trebuie să mă duc repede. Crăciun fericit, părinţi. Vă iubesc. Vă rog, haideţi să nu ne mutăm în Fiji.

— Te iubim! au chiţăit din cealaltă parte de lume.

M-am deconectat şi am pornit spre odaia fratelui meu.

Mai întâi, m-am oprit la baie, ca să extrag o mască şi nişte mănuşi de unică folosinţă din trusa de urgenţe medicale, pe care mi le- am aranjat pe gură şi mâini. Sub nicio formă n-aveam de gând să mă îmbolnăvesc şi eu. NU cu un caiet roşu ce putea să se întoarcă la mine.

Am intrat în camera lui Langston şi m-am aşezat la căpătâiul patului. Benny decisese să se lase consumat de boală în propriul apartament, lucru pe care-l apreciam, fiindcă să am grijă de doi pacienţi, în loc de unul, chiar de Crăciun, m-ar fi adus, probabil, la limita răbdării. Langston nu se atinsese de sucul de portocale şi de biscuiţii săraţi pe care-i lăsasem cu câteva ore în urmă, ultima dată când slobozise spre mine al său „Lilllllllyyy...”, cam pe la ceasul

când, într-o dimineaţă de Crăciun normală, ar fi trebuit să desfacem ambalajele cadourilor.

— Citeşte-mi ceva, a zis Langston. Te rog?

Nu aveam de gând să vorbesc cu el în ziua aceea, dar de citit puteam să-i citesc. Am reluat cartea de la punctul în care o lăsasem cu o seară înainte. Am început să citesc cu voce tare din *Poveste de Crăciun.* „E o aşezare dreaptă, nimerită şi nobilă a lucrurilor că, în vreme ce boala şi mâhnirea sunt molipsitoare, nu este pe lume nimic mai contagios decât râsul şi voia bună."

— E un citat drăguţ, a zis Langston. Subliniază-l şi îndoaie colţul paginii pentru mine, vrei?

Am făcut cum mi s-a cerut. Nu pot să-mi dau seama,

până la urmă, ce cred despre fratele meu şi mania lui cu citatele. Uneori, e enervant că nu pot să deschid şi eu o carte, la noi în casă, fără să dau peste vreun paragraf adnotat de Langston. Aş prefera să-mi dau seama de una singură ce părere am despre cuvintele acelea, fără să văd comentariile scrise de mână ale lui Langston, gen *drăguţ* sau *rah. pompos,* pe marginea foii; pe de altă parte, e interesant să-i descopăr notiţele, să le citesc şi să încerc să descifrez ce l-a intrigat sau inspirat în vreun pasaj anume. E o cale mişto de a pătrunde în mintea fratelui meu.

Pe mobilul lui Langston a apărut un mesaj-text.

— Benny! a zis, întinzându-se după telefon.

Degetele lui Langston s-au pus grăbite în mişcare,

răspunzând mesajului. îl ştiam pe dl Dickens şi, deocamdată, terminasem aici.

Am ieşit din cameră.

Langston nici nu se deranjase să mă întrebe dacă era cazul să schimbăm daruri. Le promiseserăm alor noştri că vom aştepta până de Anul Nou ca să ne oferim unii altora cadourile, dar dacă m-ar fi întrebat, aş fi fost dispusă să trişez.

M-am întors în camera mea şi am descoperit că am cinci mesaje vocale: două de la bunicul, unul de la vărul Mark, unul de la unchiul Sal şi încă unul de la străbătuşa Ida. Marele carusel al telefoanelor de Crăciun începuse.

N-am ascultat niciun mesaj. Mi-am închis telefonul. Am

decis să fac grevă de Crăciunul ăsta.

Când le spusesem părinţilor mei, anul trecut, că nu m-ar fi deranjat dacă sărbătoream ceva mai târziu Crăciunul anul ăsta, fusese clar că nu vorbeam serios. Oare nu-şi dăduseră seama?

Ar fi trebuit să fie o dimineaţă de Crăciun adevărată, cu desfăcut ambalaje de cadouri, mâncat un ditamai micul dejun, râs şi cântat cu întreaga familie.

Mi-am dat seama, surprinsă, că era un lucru pe care mi-l doream totuşi mai mult.

Voiam înapoi caietul roşu.

Liindcă n-aveam ce face şi nici cu cine să-mi petrec timpul, m-am întins pe pat şi-am început să mă gândesc la

ce făcea Arţăgosul de Crăciun. Mi l-am imaginat locuind într-o mansardă boemă din Chelsea, cu o mamă foarte mondenă şi cu iubitul ei supermişto, şi cum aveau, poate, tunsori asimetrice şi, cine ştie, vorbeau germană. Mi i-am imaginat adunaţi în jurul şemineului, bând cidru fierbinte şi gustând din fursecurile mele cu aromă lebkuchen, în vreme ce curcanul se rumenea în cuptor. Arţăgosul le cânta la trompetă, purtând şi o beretă pe cap, pentru că, deodată, voiam să fie şi un geniu muzical cu pălărie. Şi când termina de cântat piesa compusă de el drept cadou de Crăciun, ei ovaţionau şi ziceau *Danke! Danke!* Bucata muzicală era perfectă, minunată, interpretarea lui divină, până şi marioneta Rânjilă, aşezată pe policioara şemineului, bătea

din palmele sale de păpuşă, ca un Pinocchio adus la viaţă de un asemenea dulce şi cristalin sunet de trompetă.

De vreme ce eu nu puteam vorbi cu Arţăgosul, ca să aflu cum îi merge de Crăciun, am decis să mă îmbrac şi să fac o plimbare prin parcul Tompkins Square. Ştiu toţi câinii de acolo. Din cauza incidentelor anterioare cu gerbilul şi pisicile, părinţii mei au hotărât că era mai bine pentru mine să nu am animale de companie, fiindcă tind să mă ataşez prea tare de ele. Au făcut un compromis, permiţându-mi să accept slujbe de plimbat câinii altora prin cartier, atâta timp cât ei ori bunicul îi ştiau pe deţinătorii animalelor. Compromisul acesta funcţionase de minune în ultimii doi ani, fiindcă ajunsesem să petrec timp valoros cu mult mai

mulţi câini decât aş fi reuşit în situaţia în care i-aş fi avut pe ai mei, plus că am şi pus bani frumoşi deoparte.

Vremea era straniu de caldă şi de însorită pentru o zi de Crăciun. Parcă era mai mult iunie decât decembrie, încă un semn că era ceva în neregulă cu ziua asta. M-am aşezat pe o bancă, uitându-mă la lumea care-şi plimba căţeii şi am început să-i alint cu „Bună, căţeluş!” pe toţi câinii pe care nu-i ştiam, şi cu acelaşi „Bună, căţeluş!” pe cei pe care-i ştiam. Pe aceştia din urmă însă i-am mângâiat şi i-am hrănit cu biscuiţi în formă de os, pe care-i copsesem cu o seară înainte, folosind colorant alimentar verde şi roşu, pentru a face biscuiţii să arate festiv. Nu am vorbit cu oamenii mai mult decât era cazul, dar i-am ascultat, aflând astfel toate

felurile în care, pentru toţi ceilalţi din vecinătate, Crciunul nu fusese atât de nasol ca al meu. Le- am văzut noile pulovere şi căciuli, inelele şi ceasurile abia primite, am aflat despre noile televizoare şi laptopuri.

Însă nu mă puteam gândi decât la Arţăgosul. Mi l-am imaginat înconjurat de părinţi iubitori şi exact de cadourile pe care şi le dorise. Mi l-am închipuit despachetându-şi cadourile, constând în bluze pe gât negre şi sumbre, în romane furioase, scrise de tineri romancieri furioşi, şi în echipament de schi, asta fiindcă îmi plăcea să cred că exista o posibilitate ca într-o zi să mergem împreună la schi, deşi nu ştiu să schiez, dar fără niciun fel de dicţionar englez-catalan sub brad.

Oare se dusese Arţăgosul, deja, în Dyker Heights? De vreme ce-mi închisesem telefonul şi-l lăsasem acasă, singura cale prin care puteam afla asta era să o vizitez pe străbătuşa Ida, care era pe lista persoanelor pe care hotărâsem să le contactez în acea zi.

Străbătuşa Ida locuieşte într-o casă spaţioasă pe East Twenty-second Street, lângă Gramercy Park. Lamilia mea, formată din patru membri, locuieşte într-un apartament micuţ şi înghesuit (şi fără animale de companie, brrr...), pe care părinţii mei, profesori, şi-l pot permite doar fiindcă bunicul e proprietarul clădirii; întregul nostru apartament e cât un etaj de-al casei străbătuşii Ida, unde ea locuieşte singură. Nu s-a căsătorit niciodată şi nici copii n-a avut. La

vremea ei, a fost proprietara unei galerii de artă de un succes fabulos; s-a descurcat aşa de bine, că i-a permis să-şi cumpere propria casă în Manhattan. (Deşi bunicul subliniază mereu că a cumpărat casa într-o perioadă când oraşul era în criză economică, iar foştii proprietari aproape că au plătit-o ei pe strămătuşa Ida pentru a-i scăpa de imobil. Ce noroc pe ea!) Casa ei mare, situată într-o zonă bună, nu înseamnă totuşi că strămătuşa Ida ar fi vreo snoabă. De fapt, e aşa de lipsită de aere încât, chiar dacă are o groază de bani, tot lucrează o zi pe săptămână la Madame Tussauds. Spune că simte nevoia de a avea ceva de făcut, şi-i place să se afle printre celebrităţi. Cred, în sinea mea, că scrie o carte cu dezvăluiri despre ce se petrece între personajele din ceară

când nu e nimeni atent la ele.

Langston şi cu mine o numim dna Basil E., după cartea pe care am iubit-o când eram mici. *Din însemnările Amestecate ale dnei Basil E. Frankweiler.* Acea madam Basil E. din carte este o doamnă bogată, care-şi pune sora şi fratele să pornească în căutarea unei comori ascunse în Muzeul Metropolitan de Artă din New York. Când eram copii, dna Basil a noastră obişnuia să ne ia pe mine şi pe Langston în aventuri pe la muzee, când eram în timpul vacanţelor şcolare, când ai noştri trebuiau să lucreze. Zilele se terminau mereu cu câte o îngheţată gigantică. Cât de grozavă poate fi o străbătuşă care-şi lasă nepotul şi nepoata să se îndoape cu îngheţată la masa de seară?

Supermegagrozavă, părerea mea.

Strămătuşa Ida/dna Basil E. m-a cuprins într-o strânsă îmbrăţişare de Crăciun atunci când am ajuns la ea acasă. îmi place că miroase întotdeauna a ruj şi a parfum de calitate. Poartă mereu îmbrăcăminte demnă de o doamnă, chiar şi în ziua de Crăciun, când ar putea să se fâţâie pe-acolo îmbrăcată în pijamale.

— Bună, Lily Ursuleţule, a zis dna Basil E. Văd că ai descoperit botinele mele cele vechi de majoretă, de când eram liceană la Washington Irving High.

M-am aplecat să mă mai îmbrăţişeze o dată. îmi plac tare mult îmbrăţişările ei.

— Da, am dat din cap pe umărul ei, recunoscătoare.

Le-am găsit în cufărul cu haine vechi. La început, îmi erau cam mari, dar mi-am pus o pereche de şosete mai groase, aşa că acum îmi sunt numai bune. Sunt noile mele încălţări preferate.

— îmi place că le-ai aurit cataramele, a zis. Ai de gând să-mi mai dai drumul anul ăsta?

Şovăielnică, mi-am desfăcut braţele din jurul ei.

— Acum, te rog, descalţă-te. Nu vreau ca metalul de pe tocuri să-mi zgârie parchetul.

— Ce ai la cină? am întrebat.

Tradiţia doamnei Basil E. este de a invita o mulţime de oameni la cina de Crăciun şi, în plus, mai are mâncare pentru încă pe-atâţia.

— Ca de obicei, a zis.
— Pot să te ajut?
— Vino pe aici, a spus şi s-a răsucit spre bucătărie.

Dar n-am urmat-o.

S-a întors iarăşi spre mine.
— Da, Lily?
— A înapoiat caietul?
— încă nu, dragă. Dar sunt sigur că are s-o facă.
— Cum arată? am întrebat-o din nou.
— Va trebui să afli singură asta, a zis.

în afară de faptul că se răstea la oameni, Arţăgosul nu era, probabil, un monstru absolut, fiindcă, dacă ar fi fost, sub nicio formă nu s-ar fi oferit dna Basil E. să servească

drept intermediar pentru ultima amplasare a jurnalului.

Şi ne-am dus la bucătărie.

Dna Basil E. şi cu mine am gătit şi am cântat până la şase, în vreme ce muncitorii din jurul nostru făceau la fel, pregătind casa pentru marele ospăţ. îmi tot venea să ţip DAR DACĂ NU MAI ADUCE CAIETUL ÎNAPOI? însă n-am făcut-o. Fiindcă strămătuşa mea nu părea foarte îngrijorată. Ca şi cum credea în el, şi aşa ar fi trebuit să procedez şi eu.

în cele din urmă, la şapte seara – probabil cea mai luuuuungă aşteptare a vieţii mele – a sosit la cină batalionul de familie din Dyker Heights. Unchiul Carmine, soţia lui şi puzderia lor de copii au apărut la uşă încărcaţi cu daruri.

Pe al meu nu m-am obosit să-l deschid. Unchiul Carmine

tot de opt ani crede că sunt şi-mi dăruieşte accesorii pentru păpuşi American Doll. Care îmi plac şi acum, dar nu e ca şi cum ar fi vreun mister în pacheţelul destinat mie. Aşa că l-am întrebat:

— Îl ai la tine?

— 0 să te coste, a replicat unchiul Carmine şi mi-a întins obrazul.

I-am dat un pupic de Crăciun. Odată plata făcută, a scos din sacul încărcat cu daruri caietul roşu şi mi l-a întins.

Brusc, nu mai vedeam cum aş fi putut supravieţui încă o secundă dacă nu absorbeam noutăţile scrise în jurnal. Simțeam nevoia să fiu singură.

— Pa, tuturor! am ciripit.

— Lily! m-a mustrat dna Basil E. Doar n-ai de gând să pleci acum.

— Am uitat să-ţi spun că azi nu vorbesc, de fapt, cu nimeni! Sunt într-un fel de grevă! Aşa că n-aş fi o companie foarte bună! Şi Langston e bolnav acasă, aşa că ar trebui să mă duc să-l verific.

I-am aruncat un sărut cu vârful degetelor:

— Muaa!

A clătinat din cap.

— Copila asta, i-a zis lui Carmine, tare-i ciudată.

Şi-a ridicat mâinile în aer, apoi mi-a răspuns aruncându-mi, la rândul ei, un sărut.

— Ce să le zic amicilor tăi de colind, pe care i-ai

invitat în seara asta la cină, aici?

— Zi-le Crăciun fericit! am strigat şi am ieşit pe uşă.

Când am ajuns acasă, Langston dormea din nou. I-am umplut paharul cu apă, i-am lăsat nişte paracetamol lângă pat şi m-am dus în camera mea, să citesc în linişte caietul.

În sfârşit îl aveam – cadoul de Crăciun pe care mi-l dorisem în tot acest timp, dar nu-mi dădusem seama. Cuvintele scrise de el.

Simţeam că-i duc dorul, într-un fel cum nu mai simţisem pentru nicio altă persoană, ba chiar pentru niciun animăluţ.

Mi se părea tare neobişnuit că-şi petrecea Crăciunul singur... şi că părea să-i placă. Şi nici nu voia ca altcineva să-l compătimească pentru asta.

Şi eu, pentru prima dată în viaţă, îmi petrecusem Crăciunul în mare parte singură.

îmi cam plânsesem de milă, dar, de fapt, nu fusese chiar aşa de oribil.

Am decis ca, pe viitor, să abordez cu mai mult entuziasm chestiunea solitudinii, atâta vreme cât solitudinea însemna şi că puteam să mă plimb prin parc, să mângâi nişte căţei şi să le dau lucruri bune de ronţăit.

Ce-ai primit de Crăciun? întreba el în caiet.

Am scris:

Anul ăsta nu ne-am ţinut de dat cadouri. Le păstrăm pentru Anul Nou. (Poveste lungă. Poate vrei, cândva, să ți-o spun personal?)

Dar nu mă puteam concentra asupra scrisului. Voiam să trăiesc în interiorul jurnalului, nu să scriu în el.

Ce fel de fată mă credea Arţăgosul, de mă trimitea la un club cu muzică live în toiul nopţii?

Părinţii mei nu m-ar fi lăsat în veci să mă duc.

Dar ei nu erau aici să spună nu.

Am revenit la caiet.

Mi-a plăcut ce ai zis, noul meu prieten făr-de-nume. Suntem asta? Prieteni? Aşa sper. Doar pentru un prieten m-aş gândi să ies la DOUĂ NOAPTEA, în seara de Crăciun – sau în orice seară, de fapt. Nu că m-aş teme de întuneric, mai degrabă... nu prea merg prin cluburi. în localurile pentru adolescenţi. E în regulă?

Nu ştiu cum ar trebui să funcţioneze această chestie, de a Fi Adolescent. Există vreun manual cu instrucţiuni? Cred că am pe undeva instalat un muşchi al dispoziţiei schimbătoare, doar că nu-l încordez foarte des. De cele mai multe ori mă simt plină de IUBIRE pentru oamenii pe care-i cunosc – şi chiar mai mult pentru câinii pe care-i plimb prin parcul Tompkins Square –, aşa de plină, că parcă aş putea umple un balon gigantic şi să-mi iau zborul. Da, aşa de multă iubire. Dar alţi adolescenţi? Istoric vorbind, n-am prea avut de-a face cu ei. într-a şaptea, părinţii m- au făcut să intru în echipa de fotbal a şcolii, ca să mă sileascâ să socializez cu alte fete de vârsta mea. A reieşit că la fotbal eram destul de bună, însă nu prea grozavă la partea cu

socializatul. Nu-ţi face griji – nu sunt vreo creatură monstruoasă, cu care nu stă nimeni de vorbă. Nu, mai degrabă celelalte fete vorbesc cu mine, dar după un timp mă privesc de parcă ar spune: „Ha? Ce-a zis şi tipa asta?" Apoi intră în grupurile lor, unde sunt destul de sigură că se vorbeşte un limbaj secret al popularităţii, iar eu mă întorc la bătut mingea singură şi la conversaţii imaginare cu câinii mei preferaţi şi cu personajele literare favorite. Şi toată lumea are de câştigat.

Nu-mi pasă că sunt o ciudăţenie; e mai degrabă un soi de uşurare. în limbajul fotbalului, cu toate astea, sunt extrem de fluentă. Asta-mi place la sporturi. Nu contează că jucătorii vorbesc limbi complet diferite, deoarece pe teren,

sau pe pistă, unde joacă ei, limbajul mişcărilor, al paselor şi al scorurilor e acelaşi. Universal.

îţi place sportul? Nu mi te imaginez genul sportiv. ŞTIU! Numele tău e Beckham, nu?

Nu sunt sigură că o să recapeţi caietul în seara asta. Şi nici nu sunt convinsă că pot accepta ultima ta misiune. Doar fiindcă sunt plecaţi părinţii mei, mă pot, cel puţin, gândi la varianta asta. N-am mai fost la niciun concert noaptea, în club. Şi să ies singură din casă, în mijlocul nopţii, în mijlocul Manhattanului? Uau. Probabil ai multă încredere în mine. Lucru pe care îl apreciez. Deşi nu ştiu sigur dacă îl împărtăşesc.

M-am oprit din scris ca să trag un pui de somn. Nu eram

sigură că am tăria să accept însărcinarea Arţăgosului, dar dacă o făceam, trebuia mai întâi să mă odihnesc.

L-am visat pe Arţăgosul. în visul meu, faţa lui era cea a lui Eminem, şi cânta „My name is...” iarăşi şi iarăşi, în vreme ce ţinea ridicat caietul roşu, dezvăluind o pagină pe care erau trecute diverse nume.

Numele meu e... Ypsilanti.

Numele meu e... Ezekiel.

Numele meu e... Mandela.

Numele meu e... Yao Ming.

La ora unu noaptea, am auzit alarma de la telefon.

Arţăgosul mi se infiltrase în subconştient. Visul, evident, reprezenta un semn: era prea ademenitor ca să-i pot

rezista.

L-am verificat pe Langston (dormea buştean), apoi mi-am pus cea mai bună rochie a mea de Crăciun, una aurie de catifea. Am descoperit cu surprindere că mi se măriseră sânii şi şoldurile de la Crăciunul trecut, când purtasem rochia ultima dată, dar am decis să nu-mi pese cât de strâmtă era. în club avea, probabil, să fie întuneric. Cine să mă bage în seamă? Am completat ţinuta cu nişte colanţi roşii şi cu botinele de majoretă ale dnei Basil E., cele cu catarame aurite. Mi-am pus pe cap căciuliţa roşie împletită, ale cărei moţuri se legănau pe lângă urechi, dar am scos la iveală şi câteva şuviţe de păr blond, cu care mi-am acoperit unul dintre ochi, ca să arăt şi eu, o dată în

viaţă, un pic misterios. Am fluierat după un taxi.

Arţăgosul îmi făcuse probabil farmece, fiindcă să mă strecor de acasă, în miez de noapte, şi încă în noaptea de Crăciun, la un club rău-famat din Lower East Side era o provocare pe care Lily cea de dinainte de caietul roşu n-ar fi îndrăznit în veci s-o onoreze. Faptul de a avea vârât în geanta mea jurnalul ce conţinea gândurile şi indiciile noastre, urmele lăsate unul altuia, mă făcea, într-un fel, să mă simt în siguranţă, ca şi cum aş fi putut avea parte de aventura asta fără să mă pierd şi fără să-mi sun fratele pentru a-i cere ajutorul. Puteam s- o scot la capăt singură, fără să îngheţ de spaimă la gândul că nu ştiam ce mă aştepta la celălalt capăt al nopţii.

— Crăciun Fericit! Zi-mi ceva travestit.

Solicitarea bărbatului îmbrăcat în femeie de la intrarea clubului m-ar fi încurcat înainte de Ziua Recunoştinţei, dar fiindcă o cunoscusem pe Shee'nah, prin intermediul grupului de colindători, cu câteva săptămâni înainte, înţelegeam sistemul.

Shee'nah, care participă cu mândrie la acest „nou val viitor de fabulozitate" de pe scena artistică din centru, mi-a explicat că travestiţii „nu sunt nici transsexuali, şi nici nu-ţi dau fiori, ci sunt acolo ca să-ţi tragă orice grijă din suflet".

Aşa că acestui bărbat-femeie foarte masiv, purtând o rochie aurie din lamé şi cu mască de dragon pe cap, i-am şoptit:

— N-am primit niciun cadou de Crăciun.

— Surioară, ăsta-i un show de Hanuka. Tu crezi că-i pasă cuiva de cadourile tale de Crăciun? Haide, pune totul pe masă. Zi-mi ce te apasă.

— S-ar putea ca o persoană cu nume şi faţă necunoscute să mă caute sau nu prin club.

— Plictisitor.

Uşa nu s-a mişcat deloc.

M-am aplecat spre doamna-travestit şi i-am şoptit:

— N-am fost sărutată niciodată. în felul acela.

Ochii doamnei-travestit s-au făcut mari.

— Serios? Cu ţâţele alea?

Măiculiţă! Se terminase cu pudoarea mea!

Mi-am acoperit pieptul cu amândouă braţele, gata s-o tulesc de acolo.

— Dar tu *chiar* vorbeşti serios! a zis doamna-travestit, catadicsind, în fine, să-mi deschidă uşa. Intră odată! Şi *mazel tov!*

Am intrat în club, tot cu braţele peste piept. înăuntru n-am putut desluşi decât nişte oameni nebuni- ţipători-agitaţi-îmbrâncitori. Duhnea a bere şi a vomă. Eram într-o aproximaţie decentă a iadului. Mi-am dorit îndată să mă întorc afară, să-mi petrec noaptea vorbind cu doamna-travestit şi să ascult supărările celorlalţi, la intrare.

Oare Arţăgosul îmi înscenase un soi de glumă cosmică, trimiţându-mă într-o asemenea cloacă?

Pe bune că eram speriată.

Dacă şi la şcoală mă intimida conversaţia cu haita de fetişcane boite de şaisprezece ani, ei bine, aceea era joacă de copii în comparaţie cu înspăimântătorul grup de indivizi din club.

Vi-i prezint (aici, vă rog, bătăi de tobă încărcate de tensiune), hipsterii-punkişti.

Eram clar cea mai tânără persoană de acolo şi singura neînsoţită, din câte îmi dădeam seama. Şi, pentru o petrecere de Hanuka, nimeni nu era îmbrăcat cum trebuie. Doar eu păream să mă fi îmbrăcat festiv. Restul purtau blugi mulaţi şi tricouri infecte. Precum fetele adolescente, hipsterii se adunau în găşti gen „suntem mişto şi tu nu”, cu

expresii plictisite pe mutre, dar spre deosebire de adolescentele pe care le ştiam, nu cred că vreunul voia să copieze tema mea la mate sau să joace fotbal.
Cu rânjete dispreţuitoare, hipsterii m-au catalogat îndată ca nefiind de-a lor. Nu pot spune că nu m-am simţit recunoscătoare pentru asta.

Voiam să mă duc acasă, în siguranţa patului meu, la animalele mele de jucărie şi la oamenii pe care-i ştiam de-o viaţă. N-aveam nimic de spus nimănui şi mă rugam din toată inima ca niciunul să nu aibă ceva să-mi spună. începeam să-l urăsc pe Arţăgosul pentru că mă azvârlise în bârlogul acela de lei. Cel mai rău lucru pe care i-l făcusem eu fusese să-l trimit la muzeul figurilor de ceară. însă

statuile de ceară nu te judecă şi nu-şi spun una alteia „Dar *cu ce* s-a îmbrăcat fata aia? Are *plăcuţe metalice* pe botine?” când păşeşti pe acolo. Nu cred că o fac.

A, dar... muzica. Atunci când trupa de tineri punkişti hasidici a urcat pe scenă —un chitarist, un basist, nişte trompete, viori şi, ciudat lucru, niciun toboşar – şi şi-au dezlănţuit explozia de sunete, am înţeles viclenia Arţăgosului.

Trupa cânta într-un fel pe care-l mai auzisem când una dintre verişoarele mele se măritase cu un muzician evreu. La petrecerea lor de nuntă cântase o formaţie klezmer, despre care Langston îmi spusese că e o fuziune de punk-jazz evreiesc. Muzica din clubul ăsta era ca şi cum ai fi

amestecat o horă cu Green Day cântând la o paradă de Mardi Gras. Chitara şi basul ţineau ritmul şi armonia, în vreme ce trompetele şi viorile se combinau melodic, iar vocile băieţilor din trupă râdeau, plângeau şi cântau în acelaşi timp.

Era o clovnerie dementă acolo. *îmi plăcea* la nebunie. Braţele mi s-au desprins singure de pe piept. Trebuia să mă *mişel* Am început să dau din fund pe muzică, fără să-mi pese de ce-ar fi crezut cineva. M-am aruncat în mijlocul îngrămădelii, am dat din plete şi-am săltat de parcă eram un băţ pogo. Am bătut din tocurile metalice ca şi cum aş fi făcut şi eu parte din trupă, iarăşi fără să-mi pese ce-ar fi putut cineva să creadă.

Se pare că şi sălbaticii dansatori hipsteri aveau aceeaşi părere despre muzică, fiindcă ţopăiau pe lângă mine de parcă am fi fost la horă. Poate că muzica klezmer era şi ea, ca fotbalul, un limbaj universal. Nu-mi venea să cred cât de bine mă simţeam.

Mi-am dat seama că Arţăgosul îmi oferise exact ceea ce eu cerusem drept cadou de Crăciun. Speranţă şi credinţă. Sperasem, dar nu crezusem vreodată că aş fi putut avea de una singură o asemenea aventură. Că putea fi a mea. Şi să-mi placă mult. Dar se întâmplase. Puterea caietului o făcuse posibilă.

M-am întristat când trupa şi-a terminat programul, dar m-am şi bucurat. Inima mea avea nevoie să-şi mai

încetinească bătăile. Şi avea nevoie să descopere următorul mesaj.

În vreme ce trupa ieşea de pe scenă, m-am dus la baie, potrivit instrucţiunilor. Pot doar să spun că, dacă vreodată în viaţa mea o să mă mai întorc în baia aia, o să iau cu mine o sticlă de dezinfectant.

Am luat un şerveţel de hârtie de pe chiuvetă şi l-am pus pe capacul toaletei, ca să mă pot aşeza; sub nicio formă n-aş fi folosit toaleta aceea. Pereţii erau plini de inscripţii – urme de graffiti, citate, mesaje către iubiţi şi prieteni, către foşti iubiţi şi către duşmani. Era aproape un fel de zid al plângerii – un loc punk unde să-ţi vomiţi oful inimii. Dacă n-ar fi fost aşa de mizerabil şi de împuţit, ar fi putut să fie,

totodată, şi un panou artistic de pus în muzeu – cu atâtea cuvinte şi sentimente, cu atâtea tipuri de scris, cu mesaje mâzgălite cu markerul, cu pixuri de diferite culori, cu rimei, cu ojă, cu ruj sau carioci.

Cel care mi se potrivea mi s-a părut ăsta:

FIINDCĂ SUNT AŞA DE PUŢIN MIŞTO ŞI AŞA DE ÎNFRICOŞAT

Foarte bine, Aşa de Puţin Mişto şi Aşa de înfricoşat, mi-am zis. Ai reuşit să ajungi aici, totuşi. Poate că bătălia e pe jumătate câştigată?

M-am întrebat ce se alesese de persoana aceea. M-am întrebat dacă îi puteam lăsa, lui sau ei, un caiet roşu din care să aflu.

Scrijelitura mea preferată era scrisă cu marker negru.

Zicea
aşa:

Tratamentul. Pentru foşti. îmi pare rău, Nick. O să mă mai săruţi vreodată?

Fiindcă deodată, în mijlocul coşmarului (horei) de Crăciun, stăteam pe o toaletă jegoasă, într-o budă mirositoare, asudată de la dans, şi îmi doream cu disperare să sărut pe cineva anume. într-un fel în care nu-mi dorisem în viaţa mea. Nu era vorba de fantezie. Fantezia era înlocuită acum cu speranţa şi credinţa că asta s-ar fi putut petrece cu adevărat. (Nu mă mai sărutasem cu nimeni, la modul romantic. Nu o minţisem pe doamna-travestit. Nu cred că pernele se pun la socoteală.)

(Să-i mărturisesc asta Arţăgosului în caiet? Să-i dezvălui totul, ca să aibă o şansă să o ia la fugă? Nu.)

Erau atâtea mesaje pe peretele toaletei, că se prea putea să nu-l descopăr niciodată pe-al lui; doar că i-am recunoscut scrisul. Mesajul era la câteva rânduri mai jos de cel cu tratamentul prin sărut. Acoperise o porţiune cu alb, ca fundal, apoi scrisese, alternând markere albastre şi negre – un mesaj drăguţ, cu tematică Hanuka, din câte se părea. Arţăgosul, aşadar, era pe furiş sentimental. Sau pe jumătate evreu?

Mesajul era aşa:

Te rog să dai caietul tipului arătos, cu tălpi de gumă şi cu pălărie cu boruri largi.

Am simţit că mă sufoc de emoţie.

Era Arţăgosul *aici?*

Sau urma să mă întâlnesc iarăşi cu puştiul ăla pe nume Bum?

M-am întors în club. Printre toţi blugii negri, tricourile negre şi lumina slabă, am identificat, în sfârşit, doi bărbaţi într- un colţ al barului, care purtau pălării, deşi unul avea o yarmulka prinsă deasupra. Ambii purtau ochelari de soare. Am băgat de seamă că tipul care nu purta yarmulka s-a aplecat şi a început să îndepărteze cu o agrafă de birou nişte gumă de pe talpă. (Cred că agrafă de birou era. Măiculiţă, sper că nu şi-a folosit unghia – scârbos.)

în întunericul clubului era imposibil să le desluşesc

feţele. Am scos caietul, apoi m-am răzgândit şi l-am băgat în poşetă spre bună păstrare, în caz că erau oamenii greşiţi. Dacă erau oamenii potriviţi, n-ar fi trebuit să-mi zică ceva gen *Hei, am venit să luăm caietul?*

în loc de asta, m-au măsurat cu priviri înceţoşate de hipsteri punkişti.

Am amuţit, cuprinsă de panică.

Am dat buzna afară din club cât de iute am putut.

Şi, oroarea ororilor, mi-a ieşit piciorul dintr-o botină. Pe bune. Uitasem să-mi pun şosete groase, pentru a mi se potrivi încălţămintea care era prea mare, şi precum o Cenuşăreasă Urlătoare la balul indie-gay-evreiesc, îmi pierdusem unul dintre conduri.

Şi sub nicio formă nu m-aş fi întors după el.

Abia când taxiul m-a lăsat acasă şi am scos portofelul ca să plătesc mi-am dat seama:

îi lăsasem tipului cu gumă pe talpă o botină în loc de caiet. Caietul era încă în geanta mea.

Şi nu-i dădusem Arţăgosului niciun indiciu despre cum să mă găsească.

9. Dash

26 decembrie

Am fost trezit, la opt dimineaţa, de o izbitură în uşă. Am ieşit pe hol împleticindu-mă, am privit pe vizor şi i-am văzut pe Dov şi Yohnny uitându-se la mine, cu pălăriile aşezate

strâmb pe capete.

— Hei, băieţi, am zis după ce-am deschis uşa. Nu v-aţi trezit cam devreme?

— Nici n-am dormit! a zis Dov. Suntem plini de Red Bull şi de Diet Coke, dacă-nţelegi ce vreau să spun.

— Putem să ne-ntindem la tine un pic? a întrebat Yohnny. Nu peste mult timp, adică. în vreo două minute.

— Trebuia să rămâi, a zis Dov. Rabin Prostuţ au fost belea. Nu-s, adică, Gaşca de Nemernici, dar sunt de vreo optsprezece ori mai buni decât Ozrael. Şi lasă-mă să-ţi spun că fata ta, omule, a băgat ceva mişcări.

Am zâmbit.

— Chiar aşa?

— A pus *ho*-ul în „horă!”, a exclamat Dov.

Yohnny a clătinat din cap.

— Mai degrabă ra-ul. Aşa mi se pare, că era mai degrabă *ra.*

Dov l-a lovit pe Yohnny în umăr cu ceva ce arăta ca o cizmă.

— Păpuşă, eu vorbesc aici!

— Cineva n-o să aibă parte de spart paharul în seara asta, a
mormăit Yohnny.

Am intervenit.

— Băieţi! Aveţi ceva pentru mine?

— Mda, a zis Dov, întinzându-mi gheata. Asta.

— Ce-i asta? am întrebat.

Dov m-a privit cu placiditate.

— Ce-i asta? Păi să vedem...

Yohnny a zis:

— Nu era niciun caiet. Adică i l-a întins lui Dov, dar după aia a fugit cu el. Numai că şi-a pierdut botina în timp ce gonea. Nu mă întreba cum – mi se pare că sfidează legile fizicii ca un picior să alunece dintr-o gheată. Sau aşa a vrut ea, să o lase pentru tine.

— Cenuşăreaso! a ţipat Dov. Lasă-ţi părul în jos!

— Mda, a continuat Yohnny, cred că e vremea somnului. Te deranjează dacă ne cuibărim şi noi într-un ungher?

— Puteţi folosi camera mamei, am zis luând gheata de la Dov şi uitându-mă înăuntrul ei.

— Nu-i niciun caiet, a zis Yohnny. M-am gândit şi eu la asta. Ba chiar şi pe podea am verificat, ceea ce n-a fost deloc plăcut. Pot să-ţi spun cinstit că, dacă ar fi căzut caietul, n-ar fi ajuns prea departe – s-ar fi încleiat unde ateriza.

— Bleah. Scuze. Adică mersi.

I-am condus în camera mamei. Nu părea tocmai în regulă să-i dau patul spre folosinţă, dar era totodată şi patul lui Giovanni, şi îmi plăcea ideea de a-i menţiona, ca din întâmplare, că doi gay evrei neortodocşi, proaspăt ieşiţi din club, se cuibăriseră acolo cât lipsise el. Am dat cuvertura

deoparte, în vreme ce Yohnny îl proptea pe Dov să nu cadă; simpla vedere a unui loc de dormit îi storsese tot Red Bull-ul din vene.

— Pe la cât să vă trezesc? am întrebat.

— Te duci la petrecerea lui Priya diseară? a întrebat Johnny.

Am încuviinţat.

— Păi bine, atunci trezeşte-ne un pic înainte de asta.

Cu gingăşie, Yohnny şi-a scos pălăria, apoi a scos-o pe a lui Dov. Le-am urat noapte bună, deşi dimineaţa abia începuse.

Am cercetat gheata. Am chibzuit. Am căutat un mesaj secret prins undeva, de piele. Am scos branţul, ca să văd

dacă nu era vreun bilet dedesubt. Am luat gheata la întrebări. M-am jucat cu catarama. Am simţit că Lily mă dovedise cu ghicitoarea asta.

Dacă n-ar fi lăsat nimic, m-aş fi gândit *Oau. Asta e. S-a terminat.* Dar gheata era un indiciu, şi dacă era un indiciu, asta însemna că misterul rămânea intact.

Am decis să mă întorc pe propriile urme. Ştiam că la Macy's se deschisese probabil devreme, pentru a doua zi de Crăciun, aşa că am sunat imediat... şi am fost pus pe linia de aşteptare timp de cincisprezece minute.

Într-un târziu, o voce exasperată a răspuns:

— Macy's – vă pot ajuta cu ceva?

— Bună, am zis. Mă întrebam dacă Moşul încă mai e

pe- acolo.

— Domnule, Crăciunul a fost ieri.

— Ştiu, dar există vreun mijloc să-l localizez pe Moşul?

— Domnule, nu am timp pentru asta.

— Nu, nu înţelegeţi – chiar am mare nevoie să vorbesc cu bărbatul care a fost Moşul acum patru zile.

— Domnule, vă apreciez dorinţa de a vorbi cu Moşul, dar pentru noi asta e cea mai aglomerată zi din an şi am alte apeluri de care să mă ocup. Poate ar trebui să-i scrieţi o scrisoare – aveţi nevoie de adresă?

— Polul Nord, la numărul unu? Am dat să ghicesc.

— întocmai. O zi bună, domnule.

Şi a închis.

La Ştrand, evident, nu se deschidea mai devreme în a doua zi de Crăciun. A trebuit să aştept până la nouă şi jumătate ca să dau de cineva de pe-acolo.

— Salut, am zis, mă întrebam dacă Mark e prin preajmă.

— Mark? a întrebat o voce plictisită.

— Mda. Lucrează la pupitrul de informaţii.

— Sunt vreo douăzeci de angajaţi pe-aici pe care-i cheamă Mark. Ai putea fi mai exact?

— Păr negru. Ochelari. Detaşare ironică. Aspect neîngrijit.

— Nu prea micşorează numărul de posibilităţi.

— E un pic mai masiv decât restul?

— A, cred că ştiu la care Mark te referi. Nu-i aici astăzi. Să vedem... da, vine mâine.

— Aţi putea să-mi spuneţi numele lui de familie?

— îmi pare rău, a zis tipul, îndeajuns de îndatoritor, dar nu dezvăluim informaţii personale unor eventuali hărţuitori. Dacă vrei să laşi un mesaj, i-l pot transmite mâine.

— Nu, e-n regulă.

— Aşa am crezut şi eu.

Deci nu progresasem prea mult. Dar ştiam măcar că avea să fie de serviciu a doua zi.

în disperare de cauză, i-am lăsat pe Dov şi Yohnny

adormiţi în patul mamei şi am azvârlit încă douăzeci şi cinci de biştari pentru o nouă o întâlnire cu vedetele turnate în ceară. Dar femeia-paznic nu era de găsit pe nicăieri, de parcă s-ar fi mutat în camera din dos împreună cu statuile înfăţişând distribuţia serialului *Baywatch.*

Când m-am întors acasă, am decis să-i scriu oricum lui Lily.

Mi-e teamă că m-ai învins, deoarece acum îmi dau seama că aceste cuvinte n-au unde să se mai ducă. E greu să răspunzi la o întrebare care nu ţi-a fost pusă. E greu să arăţi că ai încercat, asta dacă nu cumva izbândeşti.

M-am oprit. Fără caiet nu mai era la fel. Nu mai lăsa senzaţia că ar fi o conversaţie. Era de parcă aş fi vorbit cu

tăcerea.

Îmi doream să fi fost acolo, s-o văd dansând. Să fiu martorul prezenţei ei acolo. Să ajung, în felul ăsta, să o cunosc.

Aş fi putut să caut toate fetele cu numele Lily din Manhattan. Aş fi putut să apar pe treptele de dinaintea uşilor tuturor fetelor pe nume Lily din Brooklyn. Aş fi putut să răscolesc Staten Island, să scormonesc după Lily prin Bronx şi să le tratez regeşte pe fetele cu numele Lily din Queens^. Dar aveam senzaţia că n-o voi găsi în felul ăsta. Nu era un ac. Nu se afla într-un car cu fân. Eram oameni, iar oamenii au mijloace de a se găsi unii pe alţii.

Auzeam, din camera mamei, sunetele somnului – Dov

sforăia, Yohnny murmura ceva. L-am sunat pe Bum ca să-i aduc aminte de petrecere, apoi mi-am amintit mie însumi cine avea să fie acolo.

Sofia. Era ciudat că nu-mi spusese că avea să fie în oraş, dar nici chiar aşa de ciudat. Avuseserăm cea mai uşoară despărţire imaginabilă – nici nu păruse o despărţire, mai degrabă o separare. Ea a trebuit să se întoarcă în Spania, şi nimeni nu se aşteptase să rămânem împreună după una ca asta. Iubirea noastră fusese călduţă; sentimentele noastre banale, nu intense ca-n Shakespeare. încă simţeam afecţiune pentrru ea – *afecţiune,* acel amestec relaxat de admiraţie şi sentiment, de apreciere şi nostalgie.

Am încercat să mă pregătesc pentru inevitabila

conversaţie. Mutatul stingher de pe un picior pe altul. Zâmbetele simple. Cu alte cuvinte, o revenire la felul în care eram odată amândoi. Fără şocuri chimice brutale, doar zumzetul domol al unei situaţii în care-ţi ştii locul prea bine. Şi petrecerea ei de rămas- bun se ţinuse tot la Priya şi-mi aminteam acum de asta. Deşi discutaserăm despre cum avea să se sfârşească totul după ce pleca, încă aveam statutul de partener; asistând, alături de ea, la atâtea îmbrăţişări de adio, simţisem şi al meu rămas-bun ca pe ceva un pic mai profund, mai adânc. Până să fi plecat majoritatea invitaţilor, aproape că mă copleşiseră sentimentele de afecţiune – nu doar pentru ea, ci pentru prietenii noştri, pentru timpul petrecut împreună şi pentru

viitorul cu ea, pe care, de fapt, nu mi-l dorisem niciodată cu adevărat.

— Arăţi trist, zisese.

Eram singuri în dormitor la Priya, cu doar câteva geci rămase pe pat.

— Arăţi extenuată, îi spusesem eu. Extenuată de atâta „la revedere”.

A dat din cap aprobator şi a zis că da, o mică redundanţă pe care o observasem demult la ea, dar fără să-i spun ceva despre asta vreodată. Dădea din cap şi spunea da. Clătina din cap şi zicea nu.

Dacă nu s-ar fi sfârşit totul între noi, poate că aş fi sărutat-o. Dar, spre surprinderea amândurora, am zis:

— O să-mi fie dor de tine.

Era unul dintre acele momente în care simţi atât de mult viitorul, încât prezentul e pus în umbră. Absenţa ei era palpabilă, cu toate că se mai afla în cameră.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine, spusese.

Apoi se desprinsese de moment, se dezbărase de *noi,* completând:

— O să-mi fie dor de toată lumea.

Nu ne-am minţit niciodată unul pe celălalt (cel puţin, din câte îmi dau eu seama). Dar nici nu ne-am străduit să ne dezvăluim unul celuilalt. Faptele, în schimb, vorbiseră de la sine. Cred că aş avea chef de mâncare chinezească. Trebuie să plec acum, am de terminat tema. Chiar mi-a plăcut

fdmul. Familia mea se mută înapoi în Spania, asta înseamnă, presupun, că n-o să mai fim împreună.

Nu ne-am făgăduit să ne scriem în fiecare zi, şi nu ne-am scris. Nu ne-am jurat să fim oneşti unul cu altul, fiindcă nu prea aveam motive. Mi-o închipuiam când şi când acolo, într-o ţară pe care o văzusem doar în albumele ei cu fotografii. îi mai scriam ocazional ca să o salut, să văd ce mai face, să rămân în viaţa ei, fără să am un motiv adevărat în afara afecţiunii. îi spuneam lucruri pe care le ştia deja despre prietenii noştri comuni. Mai întrebasem, la început, când are de gând să facă o vizită. Poate chiar şi zisese că exista o şansă de sărbători. Dar uitasem. Nu fiindcă între noi era acum un ocean, ci fiindcă mereu ne obstrucţionase

ceva. Lily probabil că ştia mai multe despre mine, după cinci zile de dat şi primit înapoi jurnalul, decât aflase Sofia în cele patru luni de relaţie.

Poate că, mi-am zis, nu distanţa e problema, ci felul în care o gestionezi.

Când Dov, Yohnny şi cu mine am ajuns acasă la Bum, puţin după ora şase şi jumătate, l-am descoperit costumat în boxer.

— M-am gândit că e un fel bun de a sărbători Boxing Dayå! a zis.

— Dar nu-i bal mascat, Bum, am scos în evidenţă. Nici măcar nu trebuie să aduci cadouri.

— Uneori, Dash, scoţi distractivul din distracţie, a zis, cu un oftat, Bum. Şi ştii ce mai rămâne? *Nimic.*

A tulit-o la el în cameră, de unde a revenit cu nişte blugi şi cu un tricou ce înfăţişa o pisică de mare, după care şi-a tras blugii peste şortul de boxer.

în vreme ce mergeam, Rocky al nostru a început s-o facă pe luptătorul în ring, dând cu pumnii frenetic în aer, până ce, accidental, pumnul i-a nimerit în marginea căruţului de cumpărături al unei bătrâne, făcând-o să se dezechilibreze şi căzând şi el odată cu ea. Cât i-au ajutat Dov şi cu Yohnny să se ridice, Bum a ţinut-o întruna cu:

— îmi pare rău! Cred că nu ştiam cât de puternic sunt!

Din fericire, nu mai era mult până la Priya acasă. Pe când aşteptam să ni se deschidă, Dov a întrebat:

— Ei, dar gheata ai adus-o?

Nu adusesem gheata. îmi închipuiam că, dacă aş fi văzut prin oraş vreo fată şchiopătând, încălţată cu o singură gheată, ţineam destul de bine minte obiectul, pentru a încerca o potrivire mentală.

— Ce gheată? a întrebat Bum.

— A lui Lily, i-a explicat Dov.

— Te-ai întâlnit cu Lily! a făcut Bum, cât pe ce să explodeze.

— Nu, nu m-am întâlnit cu Lily.

— Cine e Lily? a întrebat Priya, pe care n-o văzusem

apărând în uşă.

— O fată! a răspuns Bum.

— Ei, nu chiar o *fată,* l-am corectat.

Pryia a înălţat o sprânceană.

— O fată care nu-i chiar o fată?

— E un travestit, a zis Dov.

— Lily Pad, s-a băgat şi Yohnny. Realizează cea mai beton versiune la „Nu-i uşor să fii verde”. De *fiecare dată* îmi dau lacrimile.

— Lacrimi, da, a zis Dov.

— Şi Dash are gheata ei! a spus Bum.

— Bună, Dash.

Acolo era. Lângă umărul Priyei. Mascată puţin de lumina

de pe hol.

— Bună, Sofia.

Acum, când tare mi-ar fi plăcut o întrerupere din partea lui Bum, ăsta îşi ţinea gura. Toată lumea tăcea.

— îmi pare bine să te văd.

— Da, şi mie îmi pare.

Era ca şi cum întreaga perioadă de când nu mai eram împreună s-ar fi prăvălit între propoziţii. Ne uitam unul la altul ca de pe nişte vârfuri îndepărtate de munte. Avea părul mai lung, pielea ceva mai închisă la culoare. Şi mai era ceva, doar că nu-mi dădeam seama exact ce anume. Ceva în felul în care mă privea era diferit de modul în care mă privea înainte.

— Intraţi, a zis Priya. Deja a venit lume.

Tare straniu era – aş fi vrut ca Sofia să zăbovească, să mă aştepte, cum ar fi făcut când eram împreună. Dar în loc de asta, ne-a condus spre petrecere, cu Priya, Bum, Dov şi Yohnny între noi doi.

înăuntru nu era tocmai bairamul secolului. Părinţii Priyei nu erau genul care să plece de-acasă când dădea fiica lor un chef. Şi erau de părere că băutura cea mai tare care se putea oferi era apa minerală îndulcită, dar până şi aceea cu moderaţie.

— Mă bucur aşa de mult că ai reuşit să ajungi, îmi zicea Pryia. Şi că nu te-ai dus în Suedia. Ştiu că Sofia ar fi fost dezamăgită.

Nu era niciun motiv pentru ca Priya să-mi spună asta, aşa că am căzut îndată la bănuieli că mai era şi altceva la mijloc. *Sofia ar fi fost dezamăgită.* Asta însemna că voia pe bune să mă vadă? Că ar fi fost distrusă dacă nu se întâmpla? Nu cumva de asta şi organizase Priya petrecerea?

Ştiam că erau şanse mari să mă grăbesc cu concluzia, dar când m-am uitat iarăşi la Sofia, am descoperit o confirmare a teoriei mele. Râdea de ceva ce-i spunea Dov, însă se uita la mine, ca şi cum el ar fi distras-o şi eu eram adevărata conversaţie. Mi-a făcut semn din cap spre masa unde se aflau băuturile. M-am deplasat ca să o întâlnesc acolo.

— Fanta, Fresca sau Diet Rite? am întrebat.

— O Fanta.

— Fan-tastic, am replicat.

în vreme ce luam nişte gheaţă şi turnam suc, a zis:

— Cum îţi mai merge, aşadar?

— A, sunt bine, am zis. Ocupat. Ştii doar.

— Nu, nu ştiu, a zis, luându-mi din mână paharul de plastic. Spune-mi.

în vocea ei se ghicea o uşoară provocare.

— Păi, am spus turnându-mi nişte Fresca, ar fi trebuit să plec în Suedia, dar am anulat în ultimul moment.

— Da, mi-a zis Priya.

— Sucul ăsta are o groază de acid, nu? am zis, arătând spre spuma din pahar. Când o să se limpezească

spuma, vreau să spun, o să rămână vreo jumătate de pahar, cam aşa. Va trebui să-mi torn toată noaptea.

Am sorbit din pahar exact când Sofia a zis:

— Mi-a mai spus Priya că studiai bucuriile sexului gay.

Mi-a ieşit. Sucul. Pe nas.

După ce am terminat de tuşit, am zis:

— Pun pariu că n-a menţionat şi pianismul franţuzesc, este? Pariu că a lăsat asta complet pe dinafară.

— Studiezi penisul franţuzesc?

— *Pianismul* Dragă Doamne, dar nu vă-nvaţă nimic în Europa?

Era o glumă, dar nu mi-a ieşit exact ca o glumă în toată

regula. Sofia, ca atare, s-a bosumflat. Când fetele americane se bosumflă, e o emoţie dulce-acrişoară, însă fetele europene reuşesc să adauge şi o tentă ucigaşă. Cel puţin, din câte ştiu eu, cu experienţa mea limitată.

— Pot să te asigur, i-am spus, deşi consider că sexul gay este o experienţă frumoasă şi plină de bucurie, nu cred că eu, personal, aş găsi-o fascinantă în mod special şi că, prin urmare, cititul meu despre asemenea bucurii ale sexului a fost parte a unui scop mai cuprinzător.

Sofia m-a cercetat cu o privire maliţioasă:

— Aşa deci.

— De când ai tu expresii maliţioase? am întrebat-o. Ai şi în voce o anume asperitate, pe care n-am mai sesizat-o

până acum.

Este extrem de atractivă, dar nu prea aduce cu Sofia pe care o ştiam.

— Să mergem în dormitor, a replicat.

— CE??

A făcut un semn, arătând în spatele meu, unde cel puţin jumătate de duzină de oameni aşteptau să-şi ia suc.

— Stăm în drum, a zis. Şi am un cadou pentru tine.

Drumul spre dormitor nu a fost tocmai lin. Era de parcă, la

fiecare doi paşi, cineva o tot oprea pe Sofia ca să-i ureze bun venit, s-o întrebe cum era în Spania, să-i spună cât de grozav îi stătea părul. M-am retras într-o parte, adoptând

din nou poziţia de partener. Şi m-am simţit la fel de aiurea ca atunci când eu chiar eram prietenul ei.

După un timp, mi s-a părut că Sofia abandonase planul cu dormitorul şi m-am dus să-mi mai pun nişte Fresca, însă m-a apucat, la propriu, de mânecă şi m-a scos din bucătărie.

Uşa de la camera Priyei era închisă, şi când am deschis-o, am dat peste Dov şi Yohnny, care se pupau.

— Băieţi! am strigat.

Dov şi Yohnny şi-au încheiat iute nasturii de la jachete şi şi- au aşezat din nou pălăriile peste cipilicile yarmulka.

— Scuzaţi, a zis Yohnny.

— Doar că n-am avut şi noi ocazia să..., a continuat

Dov.

— Aţi stat toată ziua în pat!

— Da, dar eram sleiţi de puteri, a zis Dov.

— Rupţi total, i-a ţinut şi Yohnny isonul.

— Şi.. ’

— Era patul *maică-tii.*

S-au strecurat pe lângă noi, spre uşă.

— Asta se-ntâmplă des în Spania? am întrebat-o pe Sofia.

— Da. Numai că acolo sunt catolici.

S-a îndreptat spre geanta ei, am presupus, şi a scos de acolo o carte.

— Uite, a zis. Asta e pentru tine.

— Eu nu ţi-am luat nimic, am bolborosit. N-am ştiut, vreau să spun, că o să fii aici, şi...

— Nicio grijă. Contează că te simţi stânjenit deoarece nu te- ai gândit la asta.

Eram pe deplin dezarmat.

Sofia a zâmbit şi mi-a întins cartea. Coperta ei urla LORCA! Ăsta era, literalmente, titlul: LORCA! Adică nu tocmai SUBTIL! Am început să o răsfoiesc.

— A, ia te uită, am zis, e poezie! Şi încă într-o limbă pe care n-o vorbesc!

— Ştiu că o să îţi cumperi o traducere numai ca să mă faci să cred că ai citit-o.

— M-ai prins. E absolut adevărat.

— Dar serios acum, cartea asta înseamnă foarte mult pentru mine. E un scriitor minunat. Şi cred că o să-ţi placă.

— O să fie nevoie să-mi dai lecţii de spaniolă.

A râs.

— Cum mi-ai dat tu mie lecţii de engleză.

— De ce-ai râs acum?

A scuturat din cap.

— Nu, era dulce când făceai asta. Bine, dulce *şi* condescendent.

— Condescendent?

A început să-mi imite vocea – nereuşită, dar destul de bună cât să-mi dau seama că vocea mea era cea imitată.

— Cum, nu ştii ce-i ăla *colăcel cu pizza?* E nevoie să-ţi

explic cuvintele derivate din cuvântul *derivat?* E totul *marfă?* Adică, vreau să zic, e *totul în regulă*?

— N-am zis aşa ceva. Niciodată n-am zis cuvintele alea.

— Poate ai zis, poate nu. Eu aşa m-am simţit.

— Uau, am zis. Puteai să spui şi tu ceva.

— Ştiu. Dar nu era genul meu, să „spun ceva". Şi îmi plăcea că nu te deranja niciodată să-mi explici chestii. Simţeam că sunt multe lucruri care trebuia să-mi fie explicate.

— Şi acum?

— Nu atât de multe.

— De ce?

— Chiar vrei să ştii?

— Da.

Sofia a oftat şi s-a aşezat pe pat.

— M-am îndrăgostit. Şi n-a mers.

M-am aşezat alături de ea.

— Totul în ultimele trei luni?

A dat din cap a încuviinţare.

— Da, totul în ultimele trei luni.

— N-ai adus vorba despre...

— în e-mailuri? Nu. El nu voia să vorbesc deloc cu tine, să nu mai spun că nu dorea să discut cu tine despre *el*

— Eram aşa o ameninţare?

A ridicat din umeri.

— Te-am prezentat un pic exagerat la început. Ca să-l fac gelos. A funcţionat când a fost vorba să-l fac gelos, dar nu şi ca să-l fac să mă iubească mai mult.

— Din cauza asta nu mi-ai spus că vii?

A clătinat din cap.

— Nu. N-am aflat că vin decât săptămâna trecută. Mi-am convins părinţii că îmi e tare dor de New York, aşa că n-au avut încotro şi m-au adus aici de sărbători.

— Dar, de fapt, voiai să te distanţezi de el?

— Nu, asta n-ar funcţiona. M-am gândit doar că ar fi drăguţ să mă mai văd cu lumea. Apropo, tu ce mai faci? Te-ai îndrăgostit de cineva?

— Nu-s sigur.

— *A, dar există cineva. Bucuria Sexului Gay?*

— Da, am zis, numai că nu în felul la care te gândeşti tu.

Şi i-am spus tot. Despre caiet. Despre Lily. Câteodată mă uitam la ea în timp ce vorbeam. Uneori vorbeam cu toată camera, cu mâinile mele, cu aerul. Era prea mult, deodată, să mă aflu atât de aproape de Sofia şi să încerc, în acelaşi timp, să invoc apropierea de Lily.

— Măi să fie, a zis Sofia după ce am terminat, crezi că ai găsit, în fine, fata din capul tău.

— Cum adică?

— Adică tu, ca majoritatea tipilor, ai în cap o fată, care e exact cine vrei tu să fie. Persoana pe care crezi că o

să o iubeşti cel mai mult. Şi fiecare fată cu care eşti ajunge să fie comparată cu fata din cap. Aşa că fata asta cu jurnalul roşu... se explică totul. Dacă nu te vezi niciodată cu ea, atunci nu trebuie niciodată să o compari. Şi poate să fie fata din capul tău.

— Spui asta de parcă n-aş vrea să o cunosc.

— Sigur că vrei să o întâlneşti. Dar vrei, în acelaşi timp, să te simţi ca şi cum ai cunoaşte-o deja. Ca şi cum ai recunoaşte-o într-o clipită. Ce mai basm!

— Basm?

Sofia mi-a zâmbit.

— Crezi că basmele sunt doar pentru fete? Uite un indiciu – întreabă-te cine le-a scris. Te asigur că n-au fost

doar femei. Este măreaţa fantezie masculină – că n-ai nevoie decât de un dans pentru a şti că ea este aleasa. Nu-i nevoie decât de trilul glasului ei, cântând din turn, sau de o privire aruncată asupra chipului ei adormit. Şi imediat ştii – ea este fata din mintea ta, cea care doarme sau dansează sau cântă înaintea ta. Da, fetele îşi doresc prinţi, dar şi băieţii îşi doresc prinţese la fel de mult. Şi nu vor să le facă prea mult curte. Vor să ştie imediat.

Chiar şi-a pus mâna peste piciorul meu şi m-a strâns.

— Vezi tu, Dash... eu n-am fost niciodată fata din capul tău. Şi tu n-ai fost niciodată băiatul din capul meu. Cred că amândoi ştim asta. Abia când încercăm să-i facem pe băiatul sau fata din capul nostru să devină reali încep

problemele serioase. Am făcut asta cu Carlos şi a fost un eşec total. Ai grijă ce faci, fiindcă nimeni, niciodată, nu este ce-ai vrea tu să fie. Şi cu cât cunoşti mai puţin persoana aceea, cu atât e mai probabil să o confunzi cu fata sau băiatul din capul tău.

— Dorinţe deşarte, am zis.

Sofia a înclinat din cap.

— Da. N-ar trebui niciodată să ai dorinţe deşarte.

- Joc de cuvinte. *Queens,* numele unui cartier din New York, înseamnă „regine".

- Prima zi după Crăciun, când angajații, tradițional, primesc cadouri de la

patronii sau şefii lor, se numeşte Boxing Day, Ziua Cadourilor. în engleză cuvântul *boxing* desemnează şi pugilism.

10.(Lilv)

26 decembrie

— Eşti pedepsită.

Bunicul mă privea ţintă, cât se poate de serios. N-am putut face altceva decât să izbucnesc într-un hohot de râs.

Bunicii îţi dau bani, îţi fac biciclete cadou şi te îmbrăţişează. Nu-şi pedepsesc nepoţii! Toată lumea ştie asta.

Bunicul se întorsese pe neaşteptate la New York, conducând neîntrerupt, zi şi noapte, tocmai din Florida!

Odată ajuns acasă, se apucase imediat să vadă ce făceam eu şi fratele meu şi-l descoperise pe el scufundat în inconştienţă, pierdut pe sub o mare de pături şi şerveţele cu muci. Şi mai rău încă, nu numai că n-o găsise pe Lily Ursuleţul a lui în adăpostul ei de la mansardă, dar nu-i dăduse de urmă pe nicăieri prin casă.

Din fericire, am ajuns acasă cam pe la trei şi jumătate dimineaţa, la doar câteva minute după ce bunicul îmi descoperise dispariţia. Nu reuşise decât să ajungă în pragul unui atac de inimă şi să mă caute prin toate debaralele şi dulapurile din casă. Până să apuce bunicul să cheme poliţia, să-i anunţe pe ai mei şi să dea de ştire încă la vreo câteva sute de rubedenii, declanşând o panică mondială, am intrat

pe uşă dansând, încă respirând greu şi cu obrajii îmbujoraţi din cauza experienţei agitate din club.

Primele cuvinte ale bunicului, când a dat cu ochii de mine, nu au fost „Pe unde ai umblat?”. A spus asta abia după aceea. Mai întâi a zis: „De ce ai o singură gheată? Şi, Dumnezeule, porţi cumva botina de majoretă, din liceu, a surorii mele?”

A spus toate acestea de pe podeaua bucătăriei apartamentului nostru, unde se lungise, încercând să-şi dea seama, presupun, dacă nu mă ascundeam cumva sub chiuvetă.

— Bunicule! am strigat şi am dat să-l acopăr cu sărutări întârziate de Crăciun.

Mă bucuram tare mult să-l văd, şi eram încântată de aventura mea nocturnă, în ciuda faptului că o sfârşisem prin sacrificarea încălţămintei străbătuşii mele în mâinile tipului cu pălărie, neglijând să-i înapoiez Arţăgosului caietul.

Bunicul n-avea chef de manifestările mele de afecţiune. A întors obrazul spre mine, apoi a trecut la chestia cu „eşti pedepsită". Când nu i-am întâmpinat cu teamă sentinţa, s-a încruntat şi a vrut să ştie:

— Unde ai fost? E patru dimineaţa!

— Trei şi jumătate, l-am corectat. E trei şi jumătate dimineaţa.

— Ai dat de belea, domnişoară, a zis.

Am chicotit.

— Vorbesc serios! Ai face bine să vii cu o explicaţie credibilă.

Păi, am corespondat cu un tip complet străin prin intermediul unui jurnal, unde i-am mărturisit sentimentele şi gândurile mele cele mai profunde, apoi m-am dus orbeşte prin locuri misterioase, în care m-a provocat să ajung...

Nu, n-avea cum să iasă bine. Pentru prima dată în viaţă, l- am minţit pe bunicul.

— O prietenă din echipa de fotbal a dat o petrecere de Hanuka, unde a cântat o trupă. M-am dus s-o ascult.

— ŞI MUZICA ASTA TE-A FĂCUT SĂ TE ÎNTORCI ACASĂ LA PATRU DIMINEAŢA?

— Trei şi jumătate, am zis din nou. E un fel de chestie

religioasă. Trupa nu are voie să cânte până la miezul nopţii în noaptea de după Crăciun.

— Aşa, a zis cu scepticism bunicul. Dar parcă aveai o oră de culcare, domnişoară.

Invocarea nu o dată, ci de două ori a fiorosului termen de alint *domnişoară* ar fi trebuit să mă bage în sperieţi, dar eram prea zăpăcită de aventurile nopţii ca să-mi mai pese.

— Sunt destul de sigură că ora de stingere se suspendă de sărbători, am zis. Cum se schimbă regulile de parcare pe partea cealaltă a străzii.

— LANGSTON! a urlat bunicul. TRECI ÎNCOACE!

A durat vreo câteva minute, dar în cele din urmă fratele meu s-a târât în bucătărie, cărând după el o plapumă şi

arătând ca şi cum abia s-ar fi trezit din comă.

— Bunicule! a gâjâit Langston, surprins. Ce cauţi acasă?

Ştiam că Langston se simţea uşurat că e bolnav, fiindcă, dacă n-ar fi fost, Benny sigur ar fi rămas peste noapte, iar companioni nocturni de factură romantică încă nu fuseseră aprobaţi de autorităţile în drept. Langston şi cu mine am fi fost prinşi amândoi în fapt.

— Lasă-mă pe mine, a zis bunicul. I-ai dat voie lui Lily să iasă în noaptea de Crăciun, să asculte muzică la prietena ei?

Am schimbat cu Langston o privire complice: secretele noastre trebuiau să rămână aşa, secrete. Am iniţiat codul

nostru secret încă din copilărie, clipind din gene, ca Langston să ştie şi să confirme că ştia ce i se ceruse.

— Da, a tuşit Langston. Fiindcă sunt bolnav, am vrut ca Lily să iasă şi să încerce să se distreze de sărbători. Formaţia a cântat în subsolul unei case de cărămidă de prin Upper West Side. Am aranjat ca o maşină să o aducă acasă. în absolută siguranţă, bunicule.

Gândise iute pentru un bolnav. Uneori simt că-mi iubesc tare mult fratele.

Bunicul ne-a măsurat cu suspiciune, neştiind dacă nu căzuse cumva într-o plasă fraternă de înşelătorii şi ţinut reciproc spatele.

— în pat, a lătrat bunicul. Amândoi. Mă ocup eu de

voi dimineaţă.

— Dar *de ce* te-ai întors acasă, bunicule? am întrebat.

— Nu contează. Du-te şi te culcă.

După noaptea aceea de klezmer, somnul nu se prindea de mine, aşa că în loc să mă culc, am început să scriu în caiet.

îmi pare rău că nu ţi-am înapoiat caietul Că doar era o sarcină aşa de simplă! Şi totuşi am dat-o în bară. De ce îţi scriu acum, totuşi, când habar nu am cum aş putea să-ţi returnez caietul, nu am nici cea mai vagă idee. Pur şi simplu ai tu ceva – la fel şi caietul ăsta – care îmi dă speranţă.

Măcar ai fost la club în seara asta? La început, m-am gândit că poate eşti unul dintre băieţii cu pălării, dar mi-am

dat iute seama că ar fi fost imposibil. Una la mână, băieţii ăia păreau prea voioşi. Nu că mi-aş imagina că tu aifl o persoană nefericită, apropo. Dar nici genul care râde cu gura până la urechi nu te văd să fii. Şi mai cred că mi-aş fi dat seama, aşfi perceput senzorial, cumva, dacă aifl stat lângă mine. A doua la mână, chiar dacă nu ştiu cum să mi te închipui încă (de fiecare dată când încerc, parcă te văd acoperindu-ţi faţa cu un jurnal roşu), sunt destul de sigură că nu îţi atârnă cârlionţi pe lângă urechi. Doar o bănuială de-a mea. (Dar dacă ai cumva cârlionţi, o să mă laşi să ţi-i împletesc la un moment dat?)

Te-am lăsat deci cu o botină şi fără caiet. Sau, mai degrabă, am lăsat botina pe mâna unor necunoscuţi.

Nu simt că tu aifl un necunoscut.

O să port mereu botina care mi-a rămas, în caz că, întâmplător, mă cauţi.

Cenuşăreasa era o mare idioată. Şi-a lăsat condurul de sticlă la bal, după care s-a întors imediat la casa mamei vitrege. Mie mi se pare că arfl trebuit să stea tot timpul încălţată cu condurul, ca să fie mai uşor de găsit. Am sperat tot timpul că, după ce prinţul a găsit-o pe Cenuşăreasa şi au pornit-o în magnifica lor caleaşcă, ea s-a întors spre el, după câţiva kilometri, şi i-a zis: „Ai vrea să mă laşi pe marginea drumului te rog? Acum, că am scăpat de viaţa aia de abuzuri îngrozitoare, aş vrea să văd lumea, ştii? Poate să dau un tur prin Europa şi Asia? Şi ne auzim mai încolo,

prinţe, după ce mi-am aflat propriul drum. Mersi totuşi că m-ai găsit! Foarte drăguţ din partea ta. Şi poţi să păstrezi condurii. Dacă-i mai port mult, o să mă aleg, probabil, cu bătături.

Cred că mi-arfl plăcut să dansez cu tine. Dacă pot îndrăzni să spun asta."

Nici ploaia, nici lapoviţa, nici întunecimea zilei de după Crăciun nu l-au putut opri pe bunicul să-şi întâlnească amicii, la o cafea, în după-amiaza următoare.

L-am însoţit, deoarece simţeam că bunicul avea nevoie de sprijin moral.

Cât timp a stat în Florida, unde îşi petrece de obicei iernile, a cerut-o într-adevăr pe Mabel, care locuieşte în

ansamblul său rezidenţial de acolo, de soţie. Nu mi-a plăcut niciodată de Mabel. în afară de faptul că ne cere mereu să-i spunem Buni, are o listă lungă de abateri de la calitatea de viitoare bunică. Iată o selecţie: 1) bomboanele din bolul aflat în sufrageria ei sunt întotdeauna vechi. 2) încearcă să mă dea cu ruj sau cu luciu de buze, chiar dacă mie nu-mi place să mă machiez. 3) Găteşte înfiorător de prost. 4) Lasagna ei vegetariană, despre care nu conteneşte să spună că a făcut-o numai fiindcă sunt aşa de răsfăţată şi nu consum carne, are gust de lipici cu dovlecei pârliţi. 5) Mă face, cumva, să-mi vină să vomit. 6) La fel şi lasagna ei. 7) Şi bomboanele din sufragerie.

în mod şocant, Mabel respinsese cererea în căsătorie a

bunicului! Şi eu, care crezusem că dimineaţa *mea* de Crăciun fusese aiurea de tot – însă a bunicului fusese mult mai nasoală. Când bunicul apăruse cu un inel, Mabel îi spusese că îi place viaţa de celibatară şi să-l aibă pe bunicul ca tovarăş pentru iarnă, dar că are şi alţi tovarăşi pentru restul anului, după cum şi el are alte partenere în celelalte perioade! I-a spus să-şi recupereze banii daţi pe inel şi să-i folosească pentru a o duce într-o vacanţă mişto, într-un loc luxos.

Bunicul nici nu visase că ea ar fi putut să-i respingă propunerea, aşa că, în loc să se gândească la justeţea răspunsului dat de Mabel, se purtase cum îi stătea în fire şi pornise spre New York în câteva ore, cu inima frântă! Şi,

colac peste pupăză, ajunsese acasă şi descoperise că scumpa lui Lily Ursuleţul era la o sălbatică ieşire nocturnă în oraş. Adică, în doar douăzeci şi patru de ore, tot universul lui se întoarse cu susul în jos.

Cred că-i prinde bine moşneguţului.

în orice caz, bunicul chiar pare deprimat. Aşa că în după-amiaza aceea am stat pe lângă el cât s-a văzut cu amicii, toţi foşti deţinători de mici afaceri, care se întâlnesc cu regularitate la cafea încă de pe vremea când mami era bebeluş, pentru ca aceştia să-şi emită evaluările în privinţa supărătoarei întâmplări de Crăciun a bunicului. Numele amicilor lui sunt complicate şi implică multe silabe, aşa că Langston şi cu mine ne-am referit mereu la ei utilizând

denumirile fostelor ocupaţii.

Discuţia despre Mabel s-a desfăşurat astfel:

Dl Rulou i-a zis bunicului:

— Arthur, dă-i timp! O să se îmblânzească ea.

Dl Găluşcă a zis:

— Eşti bărbat viril, Arthur. Nu te ia femeia asta, altă femeie mai bună te va lua!

Dl Borş a suspinat:

— Femeia asta, care refuză o cerere în căsătorie într-o zi care e sacră pentru voi, creştinii, e demnă de inima ta, Arthur? Eu cred că nu.

Dl Curry a exclamat:

— îţi găsesc eu altă doamnă, prietene!

— Dar *are* destule prietene în New York, le-am reamintit celor din grup. însă şi ţin să subliniez că m-a durut să spun asta – pare că el vrea să rămână cu Mabel.

Uimitor lucru, dar nu m-am înecat cu a mea Lilyccino (spumă de lapte cu ciocolată rasă deasupra, oferită prin bunăvoinţa ginerelui dlui Rulou, care se ocupă acum de patiseria dlui Rulou) spunând asta. Figura bunicului – care avea mereu o expresie dezgheţată, vioaie – părea acum neobişnuit de plouată. Nu puteam să îndur aşa ceva.

— Fata asta! a zis bunicul spre amicii săi, arătându-mă cu degetul. Ştiţi ce-a făcut? S-a dus la o petrecere astă-noapte! A stat mult peste ora ei de culcare! Ca şi cum n-aş fi avut şi aşa un Crăciun de toată jalea, ajung acasă-astă

noapte şi intru în panică, fiindcă Lily nu-i de găsit. Intră ţanţoşă în casă după câteva minute *—la patru dimineaţa!* – de parcă n-avea nicio grijă pe lume.

— *La trei şi jumătate,* l-am corectat iarăşi.

Dl Găluşcă a întrebat:

— Erau băieţi la petrecere?

Dl Borş a zis:

— Arthur, mititica asta ar trebui să stea pe afară atât de târziu? Acolo unde ar putea fi şi băieţi?

Dl Rulou a zis:

— Eu aş omorî un copil dacă...

Dl Curry s-a întors spre mine:

— O tânără de treabă nu se apucă să...

— A venit timpul să plimb câinii! am zis.

Dacă mai stăteam o clipă cu bătrâneii ăştia în Casa Cafelelor
Mustrătoare, ar fi fost în stare să conspire pentru a mă închide în casă, departe de băieţi, până ce treceam de treizeci de ani.

I-am lăsat pe domnii în cauză să se căineze şi m-am apucat să mă joc de-a aruncatul cu clienţii mei preferaţi.

Aveam cu mine, în parc, doi dintre câinii mei favoriţi – pe Lola şi pe Gagiul, o corcitură mică de pechinez şi un labrador uriaş, ciocolatiu. Între ei e iubire adevărată. Îţi dai seama după cât de mult le place să îşi adulmece unul altuia fundurile.

L-am sunat pe bunicul de pe mobil.

— Trebuie să înveţi să faci compromisuri, am zis.

— Pardon?

— Gagiul, altădată, o ura pe Lola, fiindcă era aşa mică şi drăgălaşă şi capta întreaga atenţie. Apoi a învăţat să se joace frumos cu ea, ca să aibă şi el parte de atenţie. Gagiul a făcut un compromis, cum ar trebui să faci şi tu. Doar fiindcă Mabel ţi-a respins propunerea, asta nu înseamnă că trebuie s-o rupi cu ea din cauza asta!

Concesia asta era foarte mare pentru mine, admit.

— Ar trebui să primesc sfaturi în dragoste de la o fetişcană de şaisprezece ani? a întrebat bunicul.

— Da, am zis şi am închis înainte ca el să apuce să-

mi spună cât de puţin calificată eram pentru a emite un asemenea sfat.

Trebuia să încetez să mai fiu gingaşă ca un crin şi să învăţ să negociez mai bine.

De pildă.

Dacă sunt forţată să mă mut în Fiji din septembrie anul viitor, când a zis Langston că ar începe noul serviciu al lui tati, o să cer pentru asta un căţeluş. îmi dau seama că există o groază de vină parentală de exploatat din această situaţie şi plănuiesc s-o utilizez spre beneficiul propriei lumi a animalelor.

M-am aşezat pe o bancă, în vreme ce Lola îl urmărea prin parc pe Gagiul. Am observat, pe banca alăturată, un

adolescent ce purta o beretă împletită, lăsată pe ceafă, care mă privea mijindu-şi ochii de parcă m-ar fi ştiut de undeva.

— Lily? a zis.

M-am holbat şi eu mai bine la el.

— Edgar Thibaud! am gemut.

A venit spre mine. Cum *îndrăznea* Edgar Thibaud să mă recunoască şi să aibă tupeul de a se apropia, după ce-mi transformase anii de şcoală în iadul pe pământ?

Şi, pe lângă asta:

Cum *îndrăznise* Edgar Thibaud să-şi folosească ultimii patru ani ca să crească atât de... înalt? Şi de... arătos?

Edgar Thibaud a zis:

— Nu eram sigur că eşti tu, apoi am observat că ai o

gheată ciudată într-un picior şi un tenis ponosit în celălalt şi mi-am amintit de căciula aia cu moţ. Am ştiut că numai tu poţi să fii. Care-i treaba?

Care-i treaba, asta voia să ştie? Aşa, degajat. Ca şi cum nu mi-ar fi distrus viaţa şi omorât gerbilul?

Edgar Thibaud s-a aşezat lângă mine. Ochii săi (de un verde intens şi mai degrabă frumoşi) păreau un pic înceţoşaţi, ca şi cum ar fi fumat, poate, dintr-o pipă a păcii.

— Sunt căpitan al echipei de fotbal, am anunţat.

Nu prea ştiu să vorbesc cu băieţii. în persoană. Probabil că de aceea am devenit dependentă de un jurnal pentru a-mi exprima creativ natura potenţial romantică.

Edgar a râs de răspunsul meu idiot. Dar nu cu răutate.

Părea un hohot de apreciere.

— Sigur că eşti. Lily, la fel ca-ntotdeauna. Ai până şi ochelari la fel ca în şcoala primară, cu rame negre.

— Am auzit că te-au zburat de la liceu pentru nu ştiu ce conspiraţie.

— Doar m-au suspendat. Mai degrabă este ca o vacanţă. Şi ia te uită, încă mai ştii ce fac, după atâta timp, a zis Edgar Thibaud şi s-a aplecat spre urechea mea. Ţi-a mai spus cineva că te-ai făcut drăguţă de când ai crescut mare? într-un fel mai stângaci, aşa?

Nu ştiam dacă să mă simt flatată sau indignată. Ştiam totuşi că respiraţia lui pe urechea mea îmi trimitea fiori nefamiliari prin tot corpul.

— Ce faci aici? l-am întrebat, deoarece aveam nevoie să schimb banalităţi, ca să-mi distrag mintea de la gândurile murdare pe care începea să le ruleze mintea mea despre Edgar Thibaud... lipsit de cămaşă.

Simţeam cum mi se încinge faţa, cum mă înroşesc. Şi totuşi, dialogul nu devenise mai incitant:

— N-ai plecat de Crăciun, ca toată lumea?

— Ai mei s-au dus în Colorado la schi, fără mine. îi călcam prea tare pe nervi.

— 0, ce păcat.

— Nu, intenţionat am făcut-o. 0 săptămână fără burghezia lor ipocrită e o săptămână în paradis.

Chiar vorbea Edgar Thibaud? Nu mă puteam opri să nu

mă holbez la faţa lui. Cum, mai exact, se făcuse aşa de frumuşel în anii ce trecuseră?

— Porţi o beretă de fată, i-am zis.

— Aşa? Mişto, a spus Edgar şi şi-a lăsat capul într-o parte, mulţumit. îmi plac fetele. Şi căciuliţele lor.

A întins mâna să mă apuce de căciulă.

— îmi dai voie?

Edgar Thibaud, neîndoielnic, evoluase pe parcursul ultimilor ani, dacă avusese decenţa să ceară voie. Şi-a pus căciuliţa mea roşie cu moţuri pe cap, apoi mi-a pus mie bereta lui.

O simţeam pe creştet, caldă şi... interzisă. îmi plăcea.

— Vrei să mergi la o petrecere cu mine, diseară? a

întrebat Edgar.

— Probabil că bunicul n-o să mă lase! am bolborosit.

— Şi? a pufnit Edgar.

Exact!

Clar, se făcuse vremea ca Lily să aibă genul de aventuri cu băieţii care să-i permită să ofere sfaturi în dragoste legitime.

Poate că ajunsesem eu în parc cu inima încă tânjind după Arţăgosul, dar chiar în faţa mea aveam un băiat real, pe Edgar Thibaud.

Tactica secretă a unui bun negociator e să ştie când e timpul compromisurilor.

De pildă:

O să cer un căţeluş dacă sunt obligată să merg în Liji.

Dar o să mă mulţumesc şi cu un iepuraş.

11. Dash

27 decembrie

Am ajuns deci încă o dată la Ştrand.

Nu o lungisem mult – petrecerile Priyei tind să se termine înainte de miezul nopţii, iar asta nu s-a dovedit o excepţie. Sofia şi cu mine am stat împreună o mare parte a serii, dar odată ce- am ieşit din dormitor şi ne-am amestecat printre ceilalţi, n-am mai vorbit, ci am început să discutăm cu alţii. Yohnny şi Dov au plecat să vadă recitalul de slam poetry al amicului lor Matthue, iar Thibaud nu s-a arătat deloc. Aş fi

putut s-o lungesc pe-acolo până în momentul în care să rămân iarăşi singur cu Sofia, însă Bum, care băuse mult prea multe pahare de Mountain Dew, ameninţa acum să facă găuri cu capul în tavan. Sofia mai stătea până la Anul Nou, aşa că i-am zis că trebuie să ne mai vedem şi- a răspuns că da, ar fi bine. Şi aşa a rămas.

Era acum ora unsprezece, dimineaţa următoare, şi mă întorsesem în librărie, rezistând chemării de sirenă a rafturilor, ca să-l găsesc şi, dacă era necesar, să-l interoghez pe Mark. Mergeam cu o gheată de damă sub braţ, ca şi cum aş fi purtat rămăşiţele Vrăjitoarei Rele din Vest.

Tipul de la pupitru era slăbuţ şi blond, purta ochelari şi pulover. Nu era, cu alte cuvinte, omul pe care-l căutam.

— Hei, am zis, Mark e pe-aici?

Tipul abia a catadicsit să ridice ochii din romanul lui Saramago pe care-l ţinea în poală.

— A, a zis, tu eşti hărţuitorul?

— Am o întrebare să-i pun, atâta tot. Nu prea mă calific să fiu hărţuitor.

Tipul, de data asta, s-a uitat la mine.

— Depinde de întrebare, nu? Sunt sigur că şi hărţuitorii au întrebări.

— Da, am recunoscut, dar, de obicei, întrebările lor sunt din seria „De ce nu mă iubeşti?” şi „De ce nu pot să-ţi mor alături?” Eu vreau să întreb mai degrabă ceva din seria „Ce-mi poţi spune despre gheata asta?”

— Nu sunt sigur că te pot ajuta.

— E biroul de informaţii? Nu eşti obligat să-mi dai informaţii?

Tipul a oftat.

— Bine. Aranjează nişte cărţi la raft. Şi acum lasă-mă să termin capitolul ăsta, bine?

I-am mulţumit, deşi nu călduros.

Ştrand se proclamă, cu mândrie, casa a douăzeci şi cinci de kilometri de cărţi. Nu ştiu cum au calculat asta. Se pun toate cărţile una peste alta şi se ajunge la douăzeci şi cinci de kilometri? Sau le aşază una lângă alta, realizând un pod de cărţi între Manhattan şi, să spunem, Short Hills, din New Jersey, aflat la douăzeci şi cinci de kilometri distanţă? Chiar

se aflau acolo douăzeci şi cinci de kilometri de rafturi? Nu se poate şti. I-am crezut cu toţii pe cuvânt, deoarece, dacă nici într-o prăvălie de cărţi nu poţi să mai ai încredere, atunci în cine?

Oricum ar fi măsurat ei, asta practic însemna că Ştrand are o groază de culoare pline cu rafturi. Ceea ce presupunea să parcurg zeci de spaţii înguste – ferindu-mă de clienţi posaci sau pe cale să devină aşa, de scări şi de mormane de cărţi aşezate aleatoriu – ca să-l descopăr pe Mark, la secţia de Istorie Militară. Se cocoşase un pic sub greutatea unei istorii ilustrate a
Războiului Civil, însă altminteri prezenţa şi conduita îi erau întocmai ca în ziua în care ne întâlniser[m pentru prima

oară.

— Mark, am zis pe un ton de camaraderie voioasă, de parcă am fi fost membri ai aceluiaşi club culinar care se întâlniseră, absolut din întâmplare, în vestibulul aceluiaşi bordel.

M-a privit o secundă, apoi s-a întors iarăşi spre raft.

— Ai avut un Crăciun fericit? am continuat. Te-a bucurat magia sărbătorilor?

A apucat un volum cu memoriile lui Winston Churchill şi l-a îndreptat spre mine acuzator. Ursuzul prim-ministru privea impasibil de pe copertă, de parcă ar fi fost în juriul unui concurs improvizat.

— Ce pofteşti? a întrebat Mark? Nu am de gând să-ţi

spun nimic.

Am tras gheata de sub braţ şi i-am pus-o lui Churchill pe faţă.

— Spune-mi a cui e gheata asta.

El (Mark, nu Churchill) a fost surprins de apariţia obiectului de încălţăminte – îmi dădeam seama. Şi mai puteam desluşi din asta că încearcă să ascundă identitatea posesoarei. Mai avea şi un aer încăpăţânat, cum numai cei care sunt cu adevărat nefericiţi pot avea.

— De ce ţi-aş spune? a întrebat, pe un ton în care se simţea din plin iritarea.

— Dacă îmi spui, te las în pace, am zis. Dar dacă nu-mi spui, să ştii că o să pun mâna pe cea mai apropiată

carte, unul dintre romanele de duzină ale lui James Patterson, şi o să te urmăresc prin incintă, citindu-ţi tare din el, până când te dai bătut. Ai prefera să-ţi citesc din *Cele Trei Luni Gingaşe Ale lui Daphne cu Harold* sau din *Cindy, John şi Casa Dragostei Nepieritoare?* îţi garantez că sănătatea mintală şi atitudinea de hipster plictisit n- or să-ţi reziste nici măcar un capitol. Şi sunt capitole foarte, *foarte* scurte.

Vedeam acum, pe sub sfidare, cum se insinuează teama.

— Eşti un ticălos, a zis, ştii asta?

Am încuviinţat din cap, deşi rezervam cuvântul *ticălos,* de obicei, pentru iniţiatorii de genocide.

A continuat:

— Şi dacă-ţi spun, promite să nu mai suni şi să nu mai apari pe-aici. Chiar dacă n-o să îţi placă ce descoperi.

Părea un lucru răutăcios pe care-l spunea despre Lily, dar n- aveam de gând să-mi prăbuşesc avântul.

— Nu voi mai suna, am zis cu calm. Şi, cu toate că nu voi accepta să fiu izgonit de la Ştrand, promit să nu cer informaţii când o să te afli tu la pupitrul acela, iar dacă lucrezi cumva la casă, o să fac în aşa fel ca nu tu să fii cel care-mi ia banii pe cumpărături. Ar fi îndeajuns toate acestea?

— Nu-i nevoie să te enervezi, a zis Mark.

— Nu era enervare, l-am corectat. Nici pe departe. Dacă vrei să ajungi departe în domeniul librăriilor, te-aş

sfătui să înveţi distincţia dintre o iritare şi un cuvânt spiritual bine plasat. Nu sunt unul şi acelaşi lucru.

A luat un pix şi i-am oferit partea interioară a braţului.

— Scrie acolo adresa şi am terminat cu problemele.

A luat pixul şi a scris o adresă de pe East Twenty-second Street, apăsându-mă un pic cam tare cu vârful.

— Vă mulţumesc, domnule, am zis, apucând iarăşi gheata. O să am grijă să vă pun o vorbă bună pe lângă dl Ştrand!

Pe când ieşeam de pe culoar, am simţit cum un tratat despre catastrofele navale americane îmi trece ca o ghiulea pe lângă cap. Am lăsat-o jos, pentru ca aruncătorul s-o poată reaşeza în raft.

Recunosc: o parte din mine îşi dorea să spele pasta de pix de pe braţ. Nu din cauza scrisului lui Mark, care era genul de mâzgălitură contorsionată asociată mai degrabă cu celulele condamnaţilor la moarte decât cu librarii. Nu, nu scrisul în sine mă simţeam tentat să-l şterg, ci informaţia pe care o conţinea. Fiindcă aceea era cheia întâlnirii cu Lily... şi nu eram sigur că voiam să o bag în broască.

Cuvintele Sofiei îmi stăruiau, agasante, în minte: Era Lily fata din capul meu? Şi dacă da, oare nu mă va dezamăgi realitatea?

Nu, a trebuit să mă îmbărbătez. Cuvintele din jurnalul cu coperţi roşii n-au fost scrise de fata din capul tău. Trebuie să ai încredere în cuvinte. Nu creează altceva decât pe ele

însele.

Când am sunat la uşă, am auzit soneria răsunând între pereţii de cărămidă ai casei, genul de ding-dong care te face să crezi că un servitor o să-ţi deschidă uşa. Vreme de cel puțin un minut a urmat o liniște mormântală – timp în care mi-am mutat gheata dintr-o mână în alta, încercând să mă decid dacă să sun iarăşi sau nu. Reţinerea mea era o rară victorie a politeţii asupra nerăbdării, şi am fost răsplătit, în cele din urmă, cu un zgomot de paşi apropiindu-se şi cu descuierea unor zăvoare şi broaşte.

La uşă nu era vreun majordom sau vreo servitoare, ci femeia-paznic de la muzeul figurilor de ceară.

— Vă cunosc! am bâiguit.

Femeia cea vârstnică m-a ţintuit cu o privire lungă şi dură.

— Şi eu ştiu botina aceea, a replicat.

— Da, am zis, e şi asta.

Habar nu aveam dacă mă ţinea sau nu minte de la muzeu. Dar a deschis un pic uşa şi mi-a făcut semn să intru.

Aproape că mă aşteptam să mă întâmpine o statuie de ceară a lui Jackie Chan. (Altfel spus, să-şi fi luat şi acasă câteva obiecte ale muncii ei.) Dar, în loc de asta, foaierul era o anticameră plină cu piese vechi, ca şi cum aş fi trecut brusc prin mai multe decenii, şi niciunul mai recent de anii 1940. Lângă uşă era un suport pentru umbrele – cu cel puţin o duzină, fiecare cu

mânerul ei de lemn curbat.

Bătrâna mi-a surprins privirile.

— N-ai mai văzut un suport pentru umbrele până acum? a întrebat cu o aroganţă aristocratică.

— încercam să-mi imaginez o situaţie în care o persoană ar avea nevoie de douăsprezece umbrele. Pare aproape indecent să ai aşa de multe când sunt atât de mulţi oameni care n-au nici măcar una.

A încuviinţat din cap auzind acestea, apoi a întrebat:

— Cum te numeşti, tinere?

— Dash, i-am spus.

— Dash?

— E prescurtarea de la Dashiell, i-am explicat.

— N-am spus că n-ar fi, a replicat sec.

M-a condus într-o încăpere ce n-ar fi putut fi numită altfel decât salon. Perdelele erau atât de groase şi mobila atât de acoperită de huse, că aproape mă aşteptam să-l găsesc pe Sherlock Holmes făcând skanderberg, într-un colţ, cu Jane Austen. Nu era atât de prăfuit sau afumat pe cât te-ai aştepta să fie un salon, dar lemnăria era grea precum un fişet de arhivă şi cu o textură de parcă ar fi fost înmuiată în vin. Sculpturi înalte până la genunchi se ițeau de prin colţuri şi de pe poliţa şemineului, iar pe rafturi se îmbulzeau cărţi fără coperte, uitându-se de la înălţime ca nişte profesori bătrâni, prea obosiţi ca să-şi mai vorbească.

Mă simțeam ca acasă, ce mai.

Ca urmare a unui semn făcut de bătrână, m-am aşezat pe un divan. Am tras aer în piept şi am adulmecat izul de avere străveche.

— Lily este? am întrebat.

Femeia s-a aşezat vizavi de mine şi a râs.

— Dar de ce n-aş fi eu Lily? a ripostat.

— Ei bine, câţiva dintre amicii mei au întâlnit-o pe Lily şi
cred că ar fi menţionat dacă avea optzeci de ani.

— Optzeci! a făcut bătrâna, prefăcându-se şocată. Te înştiinţez că n-am un anişor peste patruzeci şi trei.

— Cu tot respectul, i-am zis, dacă aveţi patruzeci şi trei, atunci eu sunt un fetus.

S-a lăsat pe spate în fotoliu şi m-a examinat, de parcă ar fi fost în dubiu dacă să mă cumpere sau nu. Avea părul prins într- un coc strâns, iar eu mă simţeam la fel de strâns în menghina privirii sale cercetătoare.

— Serios, am zis, unde-i Lily?

— Trebuie să-ţi estimez intenţiile, a zis femeia, înainte să-ţi dau voie să umbli brambura cu nepoată-mea.

— Vă asigur că n-am niciun pic de brambura în minte, am replicat. Vreau doar s-o cunosc. în persoană. Vedeţi, noi am fost...

A ridicat mâna ca să-mi taie vorba.

— Am cunoştinţă de flirtul vostru epistolar. Care-i foarte bun şi frumos... atâta vreme cât e bun şi frumos.

înainte să te mai întreb ceva, ai vrea, poate, să bei un ceai?

— Asta depinde de tipul de ceai pe care mi-l oferiţi?

— Cât de sfidător! Să zicem că ar fi Earl Grey.

Am scuturat din cap.

— Are gust de rumeguş de la ascuţit creioane.

— Lady Grey

— Nu consum băuturi numite după monarhi decapitaţi. Mi se pare de *neam prost.*

— Muşeţel?

— Aş putea, la fel de bine, să beau infuzie din aripi de fluture.

— Ceai verde?

— Nu puteţi vorbi serios.

Bătrâna a încuviinţat aprobator.

— Nu, nu vorbeam.

— Fiindcă... ştiţi cum e când o vacă mestecă iarbă? Şi rumegă şi tot rumegă? Ei, ceaiul verde are un gust de parcă ai săruta pasional vaca aceea după ce a terminat-o cu rumegatul.

— Nişte ceai de mentă ai vrea?

— Numai cu de-a sila.

— English breakfast.

Am bătut din palme.

— Aşa mai merge!

— Mă tem că l-am terminat, a zis.

— Nicio grijă. Vreţi înapoi gheata, până una-alta?

I-am întins-o, a luat-o un moment în mână, apoi mi-a întins- o la rândul ei.

— Asta a fost pe vremea când eram tambur-major, a zis.

— Aţi fost în armată?

— în armata veseliei, Dash. în armata *veseliei.*

în spatele ei, pe un raft, se vedea un şir de urne funerare. M-am întrebat dacă erau decorative sau conţineau rămăşiţe de- ale rudelor sale.

— Ce aş mai putea, deci, să vă spun? am întrebat. Ca să vă conving să mi-o dezvăluiţi pe Lily.

Şi-a sprijinit bărbia în pumni.

— Să vedem. Faci pipi în pat?

— Dacă fac...?

— Pipi în pat. întreb dacă faci pipi în pat.

Ştiu că încerca să mă clintească. Dar n-aveam de gând să mă las clintit nici atâtica.

— Nu, doamnă. îmi las patul uscat dimineaţa.

— Nici măcar vreo picătură, din când în când?

— încerc din greu să-mi dau seama ce relevanţă prezintă asta.

— îţi evaluez onestitatea. Care e ultima revistă pe care ai citit-o din scoarţă în scoarţă?

— *Vogue.* Deşi, spre o mai bună facilitare a dezvăluirilor, mărturisesc că asta s-a întâmplat fiindcă mă aflam în baie la mama, războindu-mă cu o constipaţie destul

de încăpăţânată. Ştiţi genul, pentru care e nevoie de tehnica Lamaze de uşurare a contracţiilor.

— Care este adjectivul cel mai drag inimii tale?

Era uşor.

— Admit că am o slăbiciune pentru *exuberant.*

— Să zicem că aş avea o sută de milioane de dolari şi ţi i-aş oferi. Singura condiţie ar fi ca, dacă îi accepţi, un om din China să cadă de pe bicicletă şi să moară. Ce ai face?

— Nu pricep de ce ar conta dacă-i în China sau nu. Şi evident că nu aş lua banii.

Femeia a dat aprobator din cap.

— Crezi că Abraham Lincoln a fost homosexual?

— Tot ce pot spune sigur este că mie nu mi-a făcut

avansuri.

— Mergi pe la muzee?

— Intră papa în biserici?

— Când vezi o floare pictată de Georgia O'Keeffe, ce-ţi vine în minte?

— E doar o conspiraţie transparentă ca să mă faceţi să spun cuvântul *vagin,* nu? Poftim, l-am zis. Vagin.

— Când cobori dintr-un autobuz public, faci ceva anume?

— îi mulţumesc şoferului.

— Bun, bun, a zis bătrâna. Acum... spune-mi ce intenţii ai în privinţa lui Lily.

S-a lăsat tăcere. Cam prea lungă, poate. Fiindcă, dacă e

să o spun pe-a dreaptă, nu mă prea gândisem la intenţiile mele. Şi asta însemna că trebuia să gândesc cu voce tare în timp ce răspundeam.

— Păi... n-o s-o iau la petreceri pe dezbrăcate şi nici n-o să ne tăvălim goi prin frişcă, dacă la asta vă referiţi. Am stabilit deja cum stăm la capitolul bramburească, e vorba de castitate acum, cu o şansă de a cădea într-o dogoritoare pasiune, în funcţie de cât de fructuoase vor fi primele noastre interacţiuni. Mi-a spus o sursă care prezintă un nivel surprinzător de încredere că nu trebuie să mi-o închipui aşa cum aş vrea eu să fie, şi am intenţia să urmez acest sfat. Dar pe bune? E un teritoriu complet neexplorat. *Terra enigma.* Ar putea fi de viitor, ar putea fi o nebunie. Dacă e

croită din aceeaşi stofă ca dumneavoastră, am sentimentul că ne-am putea înţelege.

— Cred că ea tot mai încearcă să-şi dea seama ce model are materialul ei, mi-a zis femeia. Despre stofă, deci, n-o să comentez. Ea este o încântare. Şi, cu toate că uneori încântările pot fi obositoare, de cele mai multe ori sunt...

— încântătoare? m-am oferit să completez.

— *Pure.* Strălucesc în lumina propriilor speranţe.

Am oftat.

— Ce este? a zis vârstnica doamnă.

— Sunt cam năzuros de fel, am mărturisit. Nu chiar până la punctul de a fi cu nasul pe sus, dar totuşi. încântătoare şi năzuros nu reprezintă totuşi un amestec des

întâlnit.

— Vrei să ştii de ce nu m-am măritat niciodată?

— întrebarea asta nu era chiar în fruntea listei mele, am admis.

Bătrâna m-a făcut să o privesc în ochi.

— Ascultă-mă: nu m-am măritat fiindcă mă plictiseam prea uşor. E o trăsătură oribilă, care-ţi pune beţe în roate. E mult mai bine să devii repede interesat.

— Am înţeles, am zis.

Dar nu înţelegeam. Nu atunci. Nu încă.

Mă uitam în schimb prin odaie, gândindu-mă aşa: Dintre toate locurile prin care am fost, ăsta arată cel mai mult a genul de loc în care m-ar aduce un jurnal cu coperte roşii.

— Dash, a zis femeia. O simplă enunţare, ca şi cum mi-ar fi ţinut în mână numele şi mi l-ar fi întins, aşa cum îi întinsesem eu gheata.

— Da?

— Da? a spus ca un ecou.

— Credeţi că este timpul? am întrebat. S-a ridicat de pe scaun, zicând:

— Stai să dau un telefon.

12. (Lilv)

26 decembrie

— încă mai omori gerbili? l-am întrebat pe Edgar Thibaud.

Ne aflam în faţa imobilului de cărămidă cafenie unde locuia
o fată de la şcoala lui, care în seara aceea dădea o petrecere.

De pe stradă, puteam vedea petrecerea prin ferestre. Imaginea părea foarte politicoasă. Fără zgomote demente, cum te-ai aştepta de la o petrecere de adolescenţi, cu muzica dată la maximum. Se vedeau şi două persoane cu aspect parental umblând prin camera de zi, oferind cutii cu suc şi pahare de Mountain Dew pe tăvi argintii, lucruri care ar fi putut explica lipsa gălăgiei şi draperiile date în lături.

— O să fie naşpa cheful ăsta, a zis Edgar Thibaud. Să mergem în altă parte.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, am spus. Mai omori gerbili, Edgar Thibaud?

Dacă îmi răspundea sarcastic, atunci acordul nostru de încetare a focului avea să se termine la fel de brusc cum începuse.

— Lily, a zis Edgar Thibaud, plin de sinceritate şi luându-mi mâna.

Palma mea, acum îmbibată de sudoare, a dat să se retragă dintr-a lui.

— îmi pare rău pentru gerbilul tău. Chiar îmi pare. N-aş
face rău intenţionat niciunei fiinţe.

Buzele sale au plasat un scurt sărut de penitenţă pe

încheieturile degetelor mele.

Întâmplarea făcea că ştiam despre Edgar Thibaud că avansase de la omorâtul de gerbili, în clasa întâi, la pârlitul, printr-a patra, al râmelor cu lupa şi la chinuitul insectelor culese la întâmplare.

Se poate să fie adevărat ce mi-au tot repetat bunicul şi amicii lui: băieţii aflaţi la vârsta adolescenţei nu prezintă încredere. Intenţiile lor nu sunt pure.

Asta probabil că face parte din marele plan al Mamei Natură – băieţii ăştia sunt irezistibil de drăgălaşi, într-un fel atât de obrăznicuţ, încât puritatea intenţiilor devine irelevantă.

— Unde ai prefera să mergi? l-am întrebat pe Edgar.

Trebuie să ajung acasă la nouă, altfel bunicul o ia razna.

Îl minţisem pentru a doua oară pe bunicul, spunându-i că aveam un antrenament de urgenţă la fotbal, care se ţinea din cauză că echipa noastră pierduse mai multe meciuri la rând. L- am putut fraieri deoarece încă o mai jelea pe Mabel a lui.

Edgar Thibaud a răspuns, imitând o voce de copilaş:

— Bunicusul n-o lasă pe Liliusa şea mică şă stea până târziu?

— Eşti răutăcios?

— Nu, a zis, cu seriozitatea revenindu-i pe figură. Te salut pe tine şi orele tale de stingere. Cu scuze pentru scurta şi deloc necesara incursiune în limbajul copiilor. Dacă

trebuie să fii acasă la nouă, asta probabil că ne-ar mai lăsa suficient timp doar pentru un film. Ai văzut *Pe bunica a călcat-o un ren?*

— Nu, am zis.

începeam să mă pricep la treaba asta cu minţitul.

încerc să mă pun în calea pericolului.

Mă găseam iarăşi încuiată într-o toaletă, comunicând cu Arţăgosul. Baia teatrului era un pic mai curată decât cea de la club, din noaptea trecută, iar faptul că filmul se difuza seara însemna că sala de cinematograf nu era sufocată de sugari, însă, din nou, viaţa şi acţiunea se adunau în jurul meu, iar eu nu voiam, cu toate astea, decât să scriu într-un

caiet roşu.

Pericolul are multe chipuri, presupun. Pentru unii ar putea să însemne săritul de pe un pod sau căţăratul pe piscuri imposibil de escaladat. Pentru alţii ar putea fi un amor de doi bani sau să i-o spună de la obraz unui şofer de autobuz cu mutră fioroasă, fiindcă nu-i place să oprească pentru nişte adolescenţi gălăgioşi. Ar putea să însemne trişare la cărţi sau mâncatul unei alune când ştii că eşti alergic.

Pentru mine, pericolul ar fi să ies de sub scutul protector al familiei şi să mă avânt într-o lume croită mai mult după calapodul meu, chiar dacă nu ştiu ce – sau cine – mă aşteaptă acolo. Aş vrea ca şi tu să faci parte din planul ăsta.

Dar eşti periculos oare? Mă cam îndoiesc. Mă tem să nu fii doar o fantezie, rod al imaginaţiei mele.

Cred că a venit timpul să experimentez viaţa în afara jurnalului.

Edgar Thibaud se prăpădea de râs, urmărind bazaconiile de pe ecran ale bunicii grase, când m-am întors la locul meu. Filmul era atât de stupid, că n-aveam ce altceva face decât să-mi iau privirea de pe ecran şi să mi-o îndrept asupra bicepşilor lui Edgar Thibaud. Avea nişte braţe cu muşchi magici – nici prea masivi, nici prea mărunţi. Tocmai cât trebuie. Eram fascinată de-a binelea.

Palma ataşată la capătul braţului lui Edgar a decis să devină neastâmpărată. Ochii nu-i părăseau ecranul, însă

palma i-a aterizat discret pe coapsa mea, în vreme ce gura lui Edgar continua să se înece de râs, provocat de macabrul masacru al
bunicii de pe ecran, pe care renul iarăşi o izbise în goană.

Nu-mi venea să cred ce manevră îndrăzneaţă. (Şi a renului *şi* a lui Edgar.) Eram eu gata de pericol, dar nici măcar nu ne sărutaserăm (eu şi Edgar adică, nu eu şi renul. Iubesc animalele, dar nu chiar atât de mult).

Toată viaţa aşteptasem cel dintâi sărut. N-aveam de gând să- 1 stric permiţând lucrurilor s-o ia prea tare la vale.

— *Ham ham,* am lătrat la Edgar, a cărui mână trasa cerculeţe peste pudelul brodat pe fusta mea cu patrupezi.

I-am aşezat mâna la loc pe braţul scaunului, cea mai

bună poziţionare dacă voiam să-i admir din nou bicepsul.

Pe bancheta din spate a taxiului ce mă ducea spre casă, l-am lăsat pe Edgar să-mi descheie bluza şi s-o scoată de pe mine. Fusta mi-am tras-o singură jos.

Purtam pe dedesubt şortul şi tricoul de fotbal, în caz că bunicul m-ar fi aşteptat când mă întorceam acasă. Am scos din geantă o sticlă cu apă şi mi-am stropit părul şi faţa, ca să par transpirată.

Aparatul de taxat arăta 6,50 de dolari şi ora 8:55, când am tras pe dreapta în faţa casei mele.

Edgar s-a aplecat spre mine. Ştiam că e cât pe ce să se întâmple.

Nu mă înşelam crezând că primul sărut adevărat din

viaţa mea trebuia să ducă la trăitul fericit până la adânci bătrâneţi. Nu cred în nonsensul ăla cu Făt-Frumos. Şi nici nu mă mint singură că aş fi vrut neapărat să se producă pe bancheta din spate a unui taxi puturos.

Edgar mi-a şoptit în ureche:

— Ai bani de taxi pentru partea ta? Sunt cam falit acum, şi altfel n-o să am bani ca să ajung cu maşina şi la mine, după aia.

Arătătorul lui mi-a trecut iute peste gât.

L-am împins deoparte, deşi tânjeam să fiu atinsă iarăşi. Dar
nu într-un taxi, pentru Dumnezeu!

I-am dat lui Edgar Thibaud cinci dolari împreună cu un

milion de blesteme nerostite.

Gura lui Edgar s-a apropiat *atâtica* de-a mea.

— Plătesc eu data viitoare, a murmurat.

I-am oferit obrazul.

— Nu ai de gând să-mi uşurezi soarta, aşa-i, Lily? a zis Edgar Thibaud.

I-am ignorat bicepşii netezi, care îmi făceau cu ochiul de sub hanoracul strâmt.

— Mi-ai omorât, totuşi, gerbilul, i-am reamintit.

— îmi place vânătoarea, Lily.

— Bine.

Am coborât din taxi şi am închis portiera.

— Exact cum îi plăcea şi renului ăluia vânătoarea! a

strigat de pe geam Edgar, în vreme ce taxiul începea să se deplaseze spre următoarea sa destinaţie.

27 decembrie

Unde EŞTI?

Se pare că a devenit un obicei în a-mi împărtăşi gândurile Arţăgosului, în jurnal, închisă prin toalete.

Toaleta zilei de azi era un pub irlandez de pe East Eleventh Street, în Alphabet City. Una dintre crâşmele acelea care-s mai degrabă localuri de familie în timpul zilei şi devin seara locuri de pileală. Era ziu[, aşa că bunicul se putea relaxa.

N-aş fi vrut să-l mint iarăşi pe bunicul, aşa că-i zisesem

adevărul – că mă vedeam cu grupul meu de colindători, în vederea unei reuniri. Aveam de gând să-i cântăm „La mulţi ani” lui Aryn cea furioasă, feminista militantă vegană, care îşi sărbătorea a douăzeci şi una aniversare pe 27 decembrie.

Nu i-am mai spus bunicului că îi trimisesem un SMS şi lui Edgar Thibaud, să ne vedem acolo. Bunicul nu mă întrebase dacă avea să fie şi Edgar la petrecere cumva, prin urmare nu trebuise să mint.

Fiindcă era a douăzeci şi una zi de naştere a lui Aryn, trupa mea de colindători se pornise pe cântece de beţie, în loc de tradiţionalele imnuri de Crăciun, pentru a-i ura bun venit în lumea celor ce puteau consuma alcool legal. Când am ajuns, grupul era deja la al patrulea rând de beri. *Şi Mary*

McGregor/Era bună rău în dormitor, cântau. Edgar nu apăruse încă. Atunci când am auzit versurile vulgare ale cântecului, m- am dus rapid la toaletă şi am deschis caietul familiar, pentru o nouă însemnare.

Dar ce-mi mai rămânea de spus?

încă purtam într-un picior botina şi în celălalt tenisul, în caz că dădea Arţăgosul peste mine, dar dacă tot era să înfrunt pericolul cu pieptul înainte, trebuia să admit că, uitând să-i înapoiez caietul roşu, îmi cam ratasem şansa cu Arţăgosul. Trebuia să mă mulţumesc cu aura de pericol pe care mi-o oferea Edgar Thibaud şi s-o consider cel mai promiţător premiu de consolare.

Mi-a sunat mobilul, înfăţişându-mi poza unei anume case

din Dyker Heights, îmbrăcată în celeste luminiţe albe de Crăciun. Am răspuns.

— Zi fericită, la două zile după Crăciun, unchiule Carmine.

Mi-am dat seama că luasem caietul roşu de la el, de Crăciun,
dar că nu apucasem să-l chestionez pentru indicii referitoare la Arţăgosul.

— Ai apucat, i-am zis, să te uiţi vreun pic la băiatul care a adus caietul roşu la tine acasă?

— Se prea poate, a zis unchiul. Dar nu pentru asta te-am sunat. Am auzit că bunicul tău s-a întors mai devreme din Florida şi că nu i-a mers prea bine treaba acolo. E

adevărat?

— Adevărat. Acum, cu băiatul ăla...

— Despre el n-am nicio informaţie, scumpo. Deşi băiatul a făcut o chestie curioasă. Ştii spărgătorul de nuci gigantic pe care-l punem pe peluză, lângă soldatul roşu înalt de aproape cinci metri?

— Locotenentul Clifford Dog? Sigur.

— Bun, păi prietenul tău misterios a lăsat caietul, dar a pus şi altceva acolo. Cea mai hidoasă marionetă pe care am văzut-o în viaţa mea.

Să fi făcut Arţăgosul una ca asta? Chiar?

— Arăta ca unul de la „Beatles”, pe la începuturi, dar cu un machiaj strident?

— Poţi spune şi asta, a zis unchiul Carmine. Un machiaj tare *prost*.

încă un apel telefonic, de data asta cu ecranul înfăţişând poza mea preferată cu dna Basil E. stând în biblioteca ei mare de acasă, picior peste picior, şi sorbind dintr-o ceaşcă de ceai. Ce voia să discute acum şi strămătuşa Ida? Probabil tot despre bunicul, când eu aveam lucruri mai importante în minte – de pildă lucrul pe care tocmai îl aflasem, că marioneta Rânjilă, pe care o făcusem personal şi *cu dragoste* pentru Arţăgosul, fusese abandonată de acesta, cu nepăsare, în măruntaiele unui spărgător de nuci.

Am ignorat apelul dnei Basil E. şi i-am zis unchiului Carmine:

— Mda, bunicul. Deprimat. Fă-i te rog o vizită şi roagă-l să nu mă mai întrebe tot timpul pe unde mă duc. Şi ai putea să-mi aduci marioneta aceea *frumoasă* data viitoare când vii prin oraş?

— Te iubesc, da, da da, a răspuns unchiul Carmine.

— Sunt foarte ocupată, i-am zis.

— A tras lozul fericirii, a pornit să cânte unchiul Carmine. Dar nu-i pasă!

— Sună-l pe bunicul, o să se bucure. Te pup dulce şi pa.

Nu m-am putut abţine să nu adaug încă ceva:

— Bună dimineaţa, soare! i-am cântat ca replică.

— Mă simt bine într-un fel special, a mai zis şi cu asta

convorbirea s-a încheiat.

Am văzut că dna Basil E. îmi lăsase un mesaj vocal, dar n- aveam chef să-l ascult. Trebuia să jelesc sfârşitul erei caietului şi faptul că-l idealizasem pe Arţăgosul, omul care-mi azv\rlise deoparte marioneta. Era vremea să-mi văd mai departe de viaţă.

Am scris un ultim rând în jurnal şi l-am închis, poate pentru totdeauna.

Mă cuprinde o nevoie adâncă de a îndrăgi.

Petrecerea se mutase la o masă de afară, în spatele pubului. Zilele astea de final de decembrie se făcuseră, în fine, potrivit de vântoase şi reci, iar grupul se strângea acum laolaltă, zgribulit, cu ceşti de vin fiert în mâini.

Visez la un Crăciun alb, cântau. Era drăguţ că interpretau tocmai piesa asta – o melodie domoală, dulce, care se potrivea cu momentul acela când e gata să ningă şi lumea întreagă pare mai calmă şi mai plină de iubire. Mulţumită.

Edgar Thibaud sosise şi se alăturase grupului cât stătusem eu la baie. în vreme ce cântau „Crăciun alb", şi-a dus pumnul la gură şi-a început să scoată sunete ritmice şi sacadate, dând-o pe rap: „Hai zăpadă... bagă mare... Mary McGregor... e cea mai tare". Când m-a văzut că mă apropii de masă, Edgar s-a alăturat celorlalţi colindători în cântec, improvizând „Precum o Lily albă pe care-o ştiam..."

După ce-au terminat de cântat, Aryn cea furioasă a zis:

— Hei, Lily. Prietenul ăsta al tău imperialist şi şovin,

Edgar Thibaud...

— Da? am întrebat, gata să-mi acopăr urechile cu moţurile roşii ale căciulii, aşteptându-mă la o tiradă plină de epitete care
să-l desfiinţeze pe acest oarecare Edgar Thibaud.

— Are o voce de bariton decentă. Pentru un bărbat.

Shee'nah, Antwon, Roberta şi Melvin au ridicat paharele spre Edgar Thibaud.

— Pentru Edgar!

Şi au ciocnit.

Arya a ridicat şi ea paharul:

— E ziua *mea*!

Şi grupul, închinând din nou:

— Pentru Aryn!

Edgar Thibaud a executat o imitaţie a lui Stevie Wonder cântând „La mulţi ani”. Şi, în timp ce intona „mulţi ani trăiascăăă! mulţi ani trăiascăăă...”, Edgar a închis ochii, a început să dea din cap fără vreo direcţie anume şi şi-a lăsat mâinile pe masă, prefăcându-se că-i un tip orb care cântă la pian.

Aryn era cu siguranţă mangă de beată, fiindcă incorectitudinea socială a unei asemenea exhibiţii ar fi trebuit, în mod normal, s-o scoată din minţi. Dar în loc de asta, a zbierat:

— Vreau ca ziua *mea* să fie sărbătoare naţională.

S-a suit pe scaun şi i-a anunţat pe toţi cei aflaţi în aria sa

vocală de acoperire:

— Toată lumea, vă dăruiesc o zi liberă azi!

Părea cam caraghios să-i amintesc că majoritatea aveau deja liber, fiindcă era săptămâna dintre Crăciun şi Anul Nou.

— Ce bei? am întrebat-o pe Aryn.

— Un Baton de Acadea! mi-a zis. încearcă un pic!

Dacă tot flirtam cu primejdia, am luat o gură din băutura ei. Şi *chiar* avea gust de acadea... doar că era mai bună! înţelegeam acum de ce-şi făcuseră colindătorii mei un obicei de a-şi trece de la unul la altul termosul cu şnaps când ne făceam tururile în săptămânile de dinainte de Crăciun.

Gustos.

M-am uitat la Edgar. îmi poza picioarele cu telefonul: pe

o parte botină de majoretă, pe cealaltă un pantof de pânză.

— Postez pe toate canalele, ca să-ţi găsesc cealaltă botină, a zis Edgar şi a apăsat pe „Trimite” cu naturaleţea unei fetişcane bârfitoare.

Colindătorii au hohotit.

— Pentru gheata lui Lily!

Paharele s-au ciocnit iarăşi cu un clinchet.

Mai voiam nişte Gustos. Şi nişte Periculos.

— Şi eu vreau să toastez, am zis. Cine vrea să mă lase să beau din paharul lui?

Când m-am întins după paharul lui Melvin, caietul roşu mi- a căzut din geantă, pe care încă o aveam pe umăr.

Am lăsat caietul pe podea.

De ce să-mi mai bat capul?

Li-lii, Li-liii, mă aclama grupul şi, la un moment dat, întreg barul.

Am dansat pe masă şi am cântat Beatles într-o manieră mai punk, cu pumnul gesticulând ameninţător prin aer:

— A! Fost! O! Iarnă! Lungă! Şi! Grea!

Iar cei din bar:

— Dar soarele iese acum!

Nu făcusem decât să sorb trei guri de şnaps cu mentă, patru gâturi de vin fiert şi cinci din cocktailul Shirley Temple al lui Shee'nah, care era – vorba vine! – fără alcool, ca să mă transform într-o petrecăreaţă veritabilă. Mă simţeam deja schimbată.

Se întâmplaseră atâtea de la Crăciun, declanşate toate de caietul pe care decisesem să-l las în părăsire pe podeaua barului. Eram acum o fată... ba nu, o *femeie* transformată.

Devenisem mincinoasă. Un Lily Ursuleţul care flirta cu un ucigaş de gerbili. O Mary MacGregor care, după ce sorbise de şase ori la întâmplare de prin paharele altora, îşi descheiase doi nasturi de sus de la bluză, permiţând să i se întrezărească decolteul.

însă adevărata Lily – cea-de-şaisprezece-ani-mult-prea-pilită-şi-simţind-nevoia-de-a-aţipi/vomita – era departe de a se afla în elementul ei la această petrecere-devenită-chef, în centrul căreia se afla Lily cea petrecăreaţă.

întunericul timpuriu al iernii se lăsase; era doar şase

seara, dar se făcuse beznă afară şi, dacă nu ajungeam acasă repede, bunicul avea să pornească în căutarea mea. Dar dacă mă duceam acasă, bunicul avea să-şi dea seama că eram puţin... *puţintel...* în stare de ebrietate. Chiar dacă nu cerusem şi nu mi se servise alcool în club – doar gustasem din paharele altora. Bunicul ar fi putut afla şi despre Edgar Thibaud. Ce era de făcut?

Un grup nou de oameni sosise în bar. îmi dădeam seama că ar fi trebuit să mă opresc din dansat şi cântat înainte ca şi aceştia să se alăture petrecerii. Eram prinsă în asta până peste cap.

Timpul trecea iute. Am sărit de pe scaun şi l-am împiuns pe Edgar într-un colţ mai izolat din grădină. Voiam să-i

explic că era cazul să mă ducă acasă, şi nu pe căi greşite.

Voiam să mă sărute.

Voiam ca zăpada să înceapă odată să cadă; răcoarea proaspătă şi cerul plumburiu indicau că asta se putea întâmpla în orice moment.

Voiam şi gheata cealaltă, fiindcă piciorul încălţat cu tenis mi se răcise sloi.

— *Edgar Thibaud,* am murmurat, încercând să sune sexy şi m-am lipit de trupul său cald şi tare ca piatra. Am desfăcut buzele, simţind cum ale lui se apropie.

Asta era *Chestia.*

în cele din urmă.

Eram pe cale să închid ochii pentru *Chestie,* când cu

coada ochiului am observat un adolescent ce stătea în picioare, alături, ţinând în mână ceva ce-mi trebuia.

Cealaltă botină.

Edgar s-a întors spre băiat.

— Dash? a întrebat, nedumerit.

Băiatul – ce părea să se numească Dash[s] – m-a privit bizar.

— Caietul acela roşu de pe jos e caietul nostru? m-a întrebat.

Putea fi *el,* oare?

— Te cheamă *Liniuţă?* am întrebat.

Am râgâit. Gura mea mai avea de oferit o perlă de înţelepciune.

— Dacă ne-am căsători, aş fi, gen, doamna Liniuţă!

M-am spart de râs.

După care, sunt destul de sigură, am leşinat în braţele lui Edgar Thibaud.

- în engleză, „cratimă, liniuță”.

13. Dash

27 decembrie

— De unde o ştii pe Lily? m-a întrebat Thibaud.

— Nu sunt sigur că o ştiu, am zis. Dar, de fapt, la ce mă aşteptam?

Thibaud a clătinat din cap.

— Cum zici tu, moşule. Vrei ceva de la bar? Aryn e sexy, are douăzeci şi unu de ani şi dă de băut la *toată lumea.*

— Cred că în seara asta o să stau pe uscat, am zis.

— Nu ştiu dacă mai au vreun petic de uscat pe aici. Eşti pe cont propriu, amice.

La fel, se părea, era şi Lily. Thibaud a abandonat-o, fără cunoştinţă, pe cea mai apropiată bancă.

— Mă săruţi? a murmurat ea.

— Nu tocmai, a şoptit el.

Mi-am îndreptat privirea spre cer, încercând să-l descopăr pe geniul care inventase termenul *distrusă,*

fiindcă merita aplauze că-l nimerise aşa de bine. Ce fată distrusă. Ce speranţă distrusă. Ce seară distrusă.

Reacţia potrivită pentru un fraier în situaţia mea ar fi fost s- o şterg de acolo. însă eu, care aveam temeinice aspiraţii de a nu fi fraier, nu puteam stârni în mine suficient prost gust încât să fac asta. Aşa că m-am trezit că îi scot tenisul lui Lily şi că îi pun în picior a doua gheată.

— S-a întors! a bolborosit.

— Haide, am zis cu veselie, încercând să ascund cumplita povară a cruntei mele dezamăgiri. Nu era în starea potrivită pentru aşa ceva.

— OK, a zis, dar fără să se mişte.

— Trebuie să te duc acasă, i-am spus.

A început să se foiască. în cele din urmă, mi-am dat seama că scutura din cap.

— Nu acasă. Nu pot merge acasă. Bunicul o să mă omoare.

— Păi n-am chef să fiu complice la crimă, am zis. Te duc la mătuşa ta.

— Asta-i o idee bună bună bună.

Spre meritul lor, prietenii lui Lily din bar erau îngrijoraţi din cauza ei şi voiau să se asigure că o să fie bine. Defel spre meritul său, Thibaud s-a dovedit prea ocupat cu încercarea de a o convinge pe sărbătorită să-şi încerce costumul de aniversare, ca să mai observe plecarea noastră.

— Drosophila, am zis amintindu-mi cuvântul.

— Ce? a făcut Lily.

— De ce voi, fetele, picaţi mereu în bot după tipi cu capacitatea de atenţie a unor musculiţe de oţet?

— Ce?

— Musculiţe de oţet. Tipi cu nivelul de atenţie al unor musculiţe.

— Fiindcă arată bine?

— Acum, i-am zis, nu e momentul pentru a spune adevărul.

Era totuşi momentul să luăm un taxi. Vreo câteva, văzând
că Lily se legăna – aducând cumva cu un panou rutier

proaspăt izbit de o maşină –, au trecut pe lângă noi fără să oprească. în cele din urmă, un tip decent a oprit şi ne-a luat. La radio se auzea o piesă country.

— East-Twenty-second, lângă Gramercy Park, i-am spus.

Credeam că Lily o să adoarmă lângă mine. Dar, cum altfel,
lucrurile au pornit să se înrăutăţească.

— îmi pare rău, a zis.

Şi a fost ca şi cum ar fi dat drumul la robinet şi pe ţeavă n-ar fi început să curgă, cu presiune, decât un singur, unic sentiment.

— îmi pare aşa de rău, Doamne, nu pot să cred cât

de rău îmi pare. N-am vrut să-l scap acolo, Dash. Şi n-am vrut să... ce rău îmi pare. N-am crezut că o să fii acolo. Eram acolo, pur şi simplu. Şi, Doamne, îmi pare *aşa* de rău. Foarte, foarte rău. Dacă vrei să cobori din taxi în secunda asta, înţeleg complet. O să plătesc eu pentru cursă, clar. Pentru *tot.* Mă crezi, da? Că îmi pare atât, atât de rău.

— E-n regulă, i-am zis. Serios, nicio grijă.

Şi, ciudat lucru, chiar era în regulă. învinuiam doar aşteptările mele, speranţele mele neghioabe.

— Na, nu e în regulă. Serios, îmi pare rău, a zis şi s-a aplecat în faţă.

— Domnule şofer, puteţi să-i spuneţi că îmi pare rău? N-ar fi trebuit să fie aşa. Mă jur.

— Fetei îi pare rău, a zis şoferul, aruncându-mi o privire plină de compasiune prin oglinda retrovizoare.

Lily s-a lăsat iarăşi pe banchetă.

— Vezi? Sunt aşa de...

Apoi a trebuit să mă rup de situaţie, să-mi revin. A trebuit să mă holbez la oamenii de pe stradă, la maşinile care treceau. A trebuit să-i spun taximetristului când să vireze, deşi eram sigur că ştia perfect traseul. încă îmi reveneam când am ajuns, când am plătit taxiul (alegându-mă cu alte scuze şi alte păreri de rău) şi am pornit s-o îndrum pe Lily cu grijă, scoţând-o din maşină şi susţinând-o pe scări. Devenise o problemă de fizică – s-o împiedic să se lovească la cap la ieşirea din taxi, cum s-o urc pe trepte fără

să-i pierd tenisul, pe care încă îl aveam în mână.

Mi s-a limpezit mintea abia când s-a deschis uşa, înainte să apuc să sun. Mătuşa lui Lily a aruncat o privire asupra situaţiei, cu un simplu: „Măi să fie!” Deodată, torentul de scuze s-a îndreptat asupra ei; dacă n-aş fi ţinut-o pe Lily, poate că aş fi ales acest moment ca să o şterg.

— După mine, a zis bătrâna.

Ne-a condus într-un dormitor din fundul casei şi m-a ajutat s-o aşez pe Lily pe pat. Lily, care era toată înlăcrimată acum.

— Nu aşa ar fi trebuit să se întâmple, mi-a zis. Nu aşa.

— E OK, i-am zis din nou. E totul OK.

Lily, a zis mătuşa, ar trebui să ai nişte pijamale în al doilea sertar. Eu o să-l conduc pe Dash cât te schimbi tu. O să-l sun şi pe bunicul tău şi-o să-l anunţ că eşti aici, că eşti bine, că nu s-a întâmplat nimic. O să concepem dimineaţă alibiul tău, când o să ai mai multe şanse să-l ţii minte.

Am făcut greşeala de a mă întoarce şi de a o privi pentru ultima oară înainte să ies. Arăta ca şi cum s-ar fi trezit într-un loc necunoscut – doar că ştia că nu se dusese încă la culcare şi că asta era, pur şi simplu, viaţa.

— Pe bune, am zis, e în regulă.

Am scos caietul roşu din buzunar şi l-am lăsat pe noptieră.

— Nu-l merit! a protestat ea.

— Sigur că-l meriţi, i-am zis cu blândeţe. Cuvintele astea n- ar fi existat fără tine.

Mătuşa lui Lily, care ne urmărea de pe hol, mi-a făcut semn să ies din cameră. Când am ajuns la o distanţă sigură, a zis:

— Ei bine, asta e chiar neobişnuit din partea ei.

— Toată povestea a fost caraghioasă, am zis. Să-i spuneţi, vă rog, că nu e nevoie să-şi ceară scuze. Ne-am ambalat amândoi. Şi niciodată n-aş fi fost tipul din capul ei. Şi nici ea fata din capul meu. Dar e chiar în regulă. Serios.

— De ce nu-i spui tu asta, personal?

— Deoarece nu vreau. Nu fiindcă e în starea asta acum – ştiu că nu o caracterizează. N-avea cum să fie aşa

de uşor cum a
fost cu caietul. Acum pricep.

M-am apropiat de uşă.

— A fost o plăcere să vă cunosc, am zis. Mulţumesc pentru ceaiul pe care nu mi l-aţi mai adus.

— Plăcerea a fost de partea mea, a replicat bătrâna doamnă. Să mai vii pe la mine.

N-am ştiut ce să răspund la asta. Cred că amândoi ştiam că n-o s-o fac.

Am simţit nevoia, ajuns iarăşi în stradă, de a vorbi cu cineva. Dar cu cine? Sunt asemenea momente când ai mare trebuinţă de cineva şi lumea ta ţi se pare mai mică. Bum n-ar fi înţeles nici într-un milion de ani prin ce treceam.

Yohnny şi Dov ar fi putut, dar erau aşa de fixaţi pe povestea lor de cuplu, încât mă îndoiam că ar fi văzut pădurea, din cauza faptului că erau prea ocupaţi să numere copacii din doi în doi. Pryia mi-ar fi aruncat priviri uimite, chiar şi la telefon dacă era. Iar Sofia nu avea telefon. Nu mai avea. Nu în America.

Să vorbesc cu vreunul dintre părinţii mei?

Mă pufnea râsul la o asemenea idee.

Am pornit-o pe jos spre casă. Mi-a sunat telefonul.

M-am uitat pe ecran:

Thibaud.

în ciuda profundelor rezerve pe care le nutream, am răspuns.

— Dash! a ţipat. Unde sunteţi, oameni buni?

— Am dus-o pe Lily acasă, Thibaud.

— E totul în regulă cu ea?

— Sunt sigur că ar aprecia îngrijorarea ta.

— Cum adică?

Am oftat.

— Adică... vreau să zic că nu prea înţeleg cum reuşeşti să scapi cu chestia asta, când eşti aşa de nesimţit.

— Nu-i corect, Dash, a zis Thibaud, părând lezat. îmi pasă foarte mult. De asta am sunat. Fiindcă îmi pasă.

— Dar, vezi tu, în asta constă luxul de a fi nesimţit – poţi să fii selectiv cu dăţile când îţi pasă şi când nu. Noi ceilalţi rămânem blocaţi când grija ta se subţiază.

— Omule, gândeşti prea mult.

— Omule, ştii ceva? Ai dreptate. Iar tu nu gândeşti destul. Iar asta te face ţeparul peren, iar pe mine ţepuitul peren.

— Deci ea s-a supărat?

— Serios, chiar îţi pasă?

— Da! A crescut mult, Dash. Mi s-a părut că e mişto. Cel puţin până când a căzut lată. Nu prea te poţi combina cu o tipă după ce-a căzut lată. Sau chiar şi când e aproape să cadă lată.

— E nespus de nobil din partea ta.

— Doamne, da ce nervos eşti! Voi doi vă vedeaţi? N-a adus deloc vorba despre tine. Dacă ştiam, ai cuvântul meu

că nu m- aş fi dat la ea.

— Iarăşi nobleţe. Mai ai un pic până la cavalerism.

Un nou oftat.

— Uite, am vrut doar să mă asigur că n-a păţit nimic. Asta-i tot. Spune-i doar că ne vedem mai târziu, bine? Şi că sper că n-o să se simtă prea rău de dimineaţă. Spune-i să bea multă apă.

— Va trebui să-i spui singur, Thibaud. Eu am plecat.

— Pari trist, Dash.

— Problema cu telefoanele astea mobile e că foarte des oboseala ajunge să treacă drept tristeţe. Dar îţi apreciez grija.

— încă suntem acolo dacă vrei să te întorci.

— Mi s-a spus că nu există cale de întoarcere. Aşa că aleg să merg drept înainte.

Am închis. Truda de a trăi era prea mare ca să mai pot vorbi. Cu Thibaud, cel puţin. Şi da, simţeam tristeţe. Şi furie. Şi nedumerire. Şi dezamăgire. Toate mă secau de puteri.

Am continuat să merg. Nu era foarte frig pentru o zi de 27 decembrie, şi toţi turiştii de weekend ieşiseră în forţă. Mi-am amintit unde zisese Sofia că stătea cu familia – la Belvedere, pe Forty-eighth Street – şi am pornit într-acolo. Times Square îşi înălţa în aer strălucirea, cu mult înainte de a apărea în raza vizuală, iar eu păşeam greoi către lumină. Turiştii încă se mai înghesuiau în hoarde zorite, dar Crăciunul era pe ducă acum, nu mă mai simţeam atât de

dezgustat. Mai ales în Times Square, unde cu toţii erau fascinaţi de actul simplu al *prezenţei acolo.* Pentru fiecare suflet extenuat ca mine existau cel puţin trei persoane care-şi ridicau privirea, cuprinse de o absurdă şi neţărmurită admiraţie, spre luminile strălucitoare. Oricât aş fi vrut să-mi împietresc inima, starea asta de bucurie melancolică mă făcea să simt ce structură umană şubredă aveam de fapt.

Când am ajuns la Belvedere, am ridicat receptorul telefonului din hol şi am cerut să mi se facă legătura cu camera Sofiei. A sunat de şase ori până să intre o căsuţă vocală. Am lăsat telefonul în furcă şi m-am dus să mă aşez pe o canapea din hol. Nu aşteptam, propriu-zis, pe nimeni, pur şi simplu nu ştiam unde altundeva să mă duc. Zona de

la recepţie era plină de freamăt şi forfotă, cu oaspeţi care negociau unii cu alţii, după ce negociaseră oraşul, unii pe cale să se arunce într-o nouă expediţie. Părinţi care târau copii obosiţi de vacanţă. Cupluri iritate, pentru că făcuseră sau nu făcuseră ceva. Alte cupluri, ţinându-se de mână ca adolescenţii, chiar dacă trecuse jumătate de secol de la adolescenţa lor. Muzica de Crăciun nu mai vibra în ambient, ceea ce permitea ca o tandreţe mai adevărată să înflorească. Sau aşa mi se părea mie. Poate că tot ce vedeam era în mine.

Voiam să trec toate astea pe hârtie. Voiam să le împart cu Lily, chiar dacă Lily era doar ideea pe care mi-o creasem despre Lily, *conceptul* de Lily. Am intrat într-un magazin de

suveniruri şi am cumpărat şase vederi şi un pix. M-am aşezat iarăşi pe canapea şi mi-am lăsat gândurile să zboare. Nu înspre ea, de data asta. Pur şi simplu fără direcţie. Gânduri ca apa, sau ca sângele. Care să ajungă unde erau sortite să ajungă.

Vedere 1: Salutări de la New York!

Pentru că am crescut aici, m-am întrebat mereu cum ar fi să vezi oraşul cu ochii unui turist. Ar fi o dezamăgire? Trebuie să cred că New Yorkul se ridică la nivelul reputaţiei sale. Că imobilele chiar sunt atât de înalte. Că luminile sunt exact atât de strălucitoare. Că există, cu adevărat, câte o poveste pentru fiecare colţişor. Dar tot ar putea să fie şocant. Să-ţi dai seama că eşti doar o singură poveste care

se preumblă printre milioane de alte poveşti. Să nu simţi luminile nici când umplu aerul. Să te uiţi la clădirile înalte şi să simţi că tânjeşti să te urci spre stele.

Vedere 2: Sunt un Copil de Broadway!

De ce e mult mai uşor să vorbeşti cu un străin? De ce simţim că ne trebuie deconectarea aceea pentru a obţine conexiunea? Dacă aş scrie „Dragă Sofia”, „Dragă Bum” sau „Dragă Strămătuşă a lui Lily” în partea de sus a vederilor, ar schimba asta cu ceva cuvintele următoare? Sigur că le-ar schimba. Dar întrebarea este: când am scris „Dragă Lily”, a fost asta doar o versiune a lui „Dragă Eu însumi”? Ştiu că a fost mai mult de-atât. Dar totodată şi mai puţin de atât.

Vedere 3: Statuia Libertăţii

Pentru tine înalţ cântu-mi. Ce propoziţie remarcabilă.

— Dash?

Am ridicat ochii şi am văzut-o pe Sofia, cu o revistă de teatru în mână.

— Bună, Sofia. Ce mică e lumea!

— Dash...

— Mică, vreau să spun, în sensul că, în momentul ăsta, aş fi fericit să fim numai noi doi în ea. Şi zic asta într-un sens strict conversaţional.

— îţi apreciez întotdeauna stricteţea.

M-am uitat prin zonă, căutându-i din ochi pe părinţii ei.

— Te-au lăsat singură ai tăi?

— Au ieşit să bea ceva. Eu am decis să mă întorc.

— Aşa.

— Aşa.

Nu m-am ridicat în picioare. Ea nu s-a aşezat alături. Ne-am uitat doar unul la celălalt şi ne-am văzut unul pe celălalt pentru o clipă, apoi ne-am mai uitat o clipă, şi încă una. Nu părea să fie vreo îndoială în privinţa a ce urma să se întâmple. Nu părea să fie vreo îndoială în privinţa felului în care aveau să evolueze lucrurile. Nici măcar nu era nevoie s-o spunem.

14. (Lilv)

28 decembrie

exuberant /adj. (aprox. 1627): 1. caracterizat de exuberanţă sau imaginaţie dezlănţuită şi nu de

reflecţie şi experienţă.

Potrivit dnei Basil E, *exuberant* este adjectivul după care tânjeşte cel mai mult Arţăgosul – adică Dash. Explica, evident, de ce răspunsese chemării caietului roşu de la Ştrand şi de ce se jucase o vreme, până ce descoperise că adevărata Lily, spre deosebire de felul în care şi-o imaginase, avea să-l facă să se simtă mai puţin *exuberant* şi mai mult *posac* (morocănos, posomorât).

Ce distrugere.

Originea de pe la 1627 a cuvântului *exuberant* mă făcea să-l iubesc încă, deşi nu-şi mai găsea folosul în definirea legăturii mele cu Arţăgosul (vreau să zic DASH!). Parcă o şi vedeam pe dna Mary Poppencock întorcându-se acasă la

căsuţa ei prăpădită din Thamesburyshire, din Străvechea Anglie, şi zicându-i soţului: „Bunule domn Bruce, ar fi au ba minunat să nu picure din tavan când plouă pe ale noastre verzi ţinuturi?” Iar gentlemanul Bruce Poppencock să spună: „Doamna mea, îmi pare că-n seara asta ai idei de-a dreptul *exuberante”.* La care doamna să-i răspundă: „O, stăpâne P., ai scornit un cuvânt! Ce an este? Cred cu tărie că e aproximativ 1627. Să cioplim anul pe
0 lespede, ca să nu-l uite nimeni. *Exuberant!* Dragă domnule, eşti un geniu. Mă bucur mult că tata m-a obligat să mă mărit cu tine şi că-ţi permit să mă laşi grea în fiecare an”.

Am aşezat dicţionarul la locul lui, alături de o ediţie cu

coperţi groase din *Poeţi contemporani,* când dna Basil E., căreia-
1 plac cărţile de referinţă, a revenit în salon cu o tavă de argint, pe care se afla un vas al cărui conţinut mirosea a cafea foarte tare.

— Ce am învăţat noi, Lily? a întrebat dna Basil E. în vreme ce-mi turna o ceaşcă.

— Că prea multe guri luate din băuturile altora pot duce la consecinţe dezastruoase.

— Evident, a făcut ea un gest de nerăbdare. Dar mai important decât asta?

— Să nu amesteci băuturile. Dacă începi cu şnaps cu mentă, rămâi la şnaps cu mentă.

— Mulţumesc.

Stilul ei calm de observaţie era lucrul pe care-l apreciam cel mai mult în acel grad mic de delimitare dintre un părinte, bunic şi străbătuşă. Aceasta din urmă putea reacţiona raţional, pragmatic la situaţie, fără deplina şi absolut inutila isterie care i-ar fi cuprins pe cei din primele categorii.

— Ce i-ai spus bunicului? am întrebat.

— Că ai venit aseară la mine la cină, dar te-am rugat să stai peste noapte, ca să-mi cureţi şi mie zăpada de pe alee, dimineaţa. Lucru absolut adevărat de altfel, deşi la vremea cinei dormeai.

— Zăpadă? am zis şi am tras draperia grea de

brocart, privind pe geamul din faţă, în stradă.

ZĂPADĂ!!!!!!

Uitasem că în seara de dinainte existaseră promisiuni de ninsoare. Şi, la naiba, dormisem tot timpul cât ninsese, pălită în moalele capului de prea multe sorbituri şi prea multe speranţe.

Era numai vina mea.

Priveliştea matinală a caselor din Gramercy înfăţişa o întindere de nea. Zăpada era de-o palmă grosime, nu foarte mult, dar suficient pentru un om de zăpadă pe cinste. Ninsoarea încă părea de-o superbă noutate, strada era o pătură de alb, cu pământufuri ca de bumbac adunate pe maşini şi pe pietrele de caldarâm. Zăpada încă nu-şi

pierduse luciul de la paşi, de la urmele galbene ale câinilor şi de la cicatricele gazelor de eşapament.

în creierul meu înceţoşat începea să să formeze o idee vagă.

— Pot să fac un om de zăpadă în curtea din spate? am întrebat-o pe dna Basil E.

— Poţi. După ce-mi cureţi aleea. E bine că ţi-a fost înapoiată şi botina cealaltă, nu?

M-am aşezat vizavi de străMătuşa mea şi am sorbit o gură de cafea.

— Sunt şi ceva clătite la cafeaua asta?

— Nu ştiam dacă o să-ţi fie foame.

— Sunt hămesită!

— Am crezut că o să te trezeşti cu o durere de cap.

— Aşa a fost! Dar o durere din aia bună.

îmi zvâcnea ţeasta, dar era ca o apăsare uşoară în tâmple, nu ca o bubuială de tunet în tot capul. Cu siguranţă că nişte clătite scăldate în sirop de arţar ar fi eliminat durerea de cap şi foamea din stomac. De vreme ce sărisem peste cină cu o seară înainte, aveam mult de înfulecat ca să recuperez.

în ciuda uşoarei dureri de cap şi a stomacului hămesit, nu mă puteam abţine să nu simt un pic de satisfacţie.

O făcusem. Mă pusesem în calea pericolului. Experienţa fusese, poate, un dezastru de proporţii, dar rămânea totuşi... o *experienţă.*

Ca lumea.

— Dash, am murmurat peste un vraf de clătite. Dash, Dash, Dash.

Simţeam nevoia să-i absorb numele, în timp ce clătitele absorbeau untul şi siropul. Abia dacă-mi mai aminteam cum arăta; imaginea lui era înconjurată de o pâclă de culoarea şampaniei, dulceagă şi difuză, neclară. îmi aminteam că era mai degrabă înalt, cu părul bine tuns şi proaspăt pieptănat, că purta blugi şi o jachetă marinărească de lână, posibil de epocă, şi că mirosea a băiat, dar la modul plăcut, nu la cel scârbos.

Şi mai avea şi cei mai albaştri ochi din lume, şi gene lungi, negre, aproape ca ale unei fete.

— Dash, prescurtare de la Dashiell, a zis dna Basil E., întinzându-mi un pahar cu suc de portocale.

— De ce n-ar fi? am întrebat.

— Întocmai.

— Presupun că n-o să fie iubire adevărată între mine şi el, mi-am dat seama.

— Iubire adevărată? Caca-maca. Un concept fabricat la Hollywood.

— Ha-ha. Ai zis *caca-maca.*

— Tranca-fleanca, a adăugat ea.

— Să răsune talanga, am continuat eu.

— Destul, Lily.

Am oftat.

— Deci, presupun că am dat-o în bară?

Dna Basil E. a zis:

— Cred că o să fie dificil de şters prima impresie pe care i-ai făcut-o. Dar aş zice şi că, dacă cineva merită o a doua şansă, atunci tu eşti aceea.

— Dar cum să-l fac să-mi acorde o a doua şansă?

— O să-ţi vină vreo idee, am încredere în tine.

— îţi place de el, am tachinat-o.

Dna Basil E. şi-a rostit verdictul:

— Cred că tânărul Dashiell nu e tocmai vrednic de dispreţ, pentru un specimen adolescentin de sex masculin. Faptul că e cam năzuros nu-i un lucru atât de încântător cum ai putea crede, dar are, cu toate acestea, un anume

şarm personal. Este excesiv de abil verbal, dar dă dovadă de o scuzabilă, ba chiar aş putea spune admirabilă, neconvenţionalitate.

Habar nu aveam ce spunea acolo.

— Merită, deci, să mai încerc o dată?

— O întrebare mai nimerită, scumpa mea, ar fi: tu meriţi?

O nimerise aici.

Cu un eroism la fel de mare, dacă nu chiar mai mare decât cel al capsatorului din *Lipeala,* Dash nu doar că-mi adusese înapoi botina când degetele mele erau cât pe ce să degere, dar mă şi încălţase cu ea cât fusesem adormită şi se asigurase că ajung acasă în siguranţă. Dar eu ce făcusem

pentru el, în afară de a-i zdrobi speranţele?

îmi cerusem iertare, aşa speram.

I-am trimis un mesaj năbădăiosului ucigaş de gerbili Edgar Thibaud.

Unde-l găsesc pe Dash?

îţi place să hărţuieşti?

Posibil.

Belea. Mama lui stă pe E Ninth, pe la University.

Ce clădire?

Cine se pricepe la hărţuit n-are nevoie să întrebe.

îmi venea să-l întreb pe Edgar: Ne-am sărutat seara

trecută?

Mi-am dat cu limba peste buze. Gura părea integră, neatinsă de alte desfătări senzuale în afara clătitelor cu sirop.

Vrei să ne facem din nou praf diseară?

De la Edgar Thibaud. Mi-am amintit brusc cum îi făcea ochi dulci lui Aryn, în vreme ce Dash îmi căra şinele distrus afară din pub.

1. Nu, m-am retras din jocul ăsta. 2. Mai ales cu tine. Salutări, Lily

Am pornit-o spre casă, în acea după-amiază, cu zăpada scârţâindu-mi sub ghete. East Ninth Street, zona University Place, nu însemna un ocol prea mare de la traseul dintre dna Basil E. şi apartamentul meu din East Village, şi m-am

simţit înviorată de plimbarea prin vântul iernatic. Iubesc zăpada din acelaşi motiv pentru care iubesc şi Crăciunul: îi adună pe oameni laolaltă, în vreme ce timpul stă pe loc. Cupluri drăgăstoase mergeau alene pe străzi, copiii erau înhămaţi la sănii şi câinii alergau după bulgări de omăt. Nimeni nu părea grăbit să aibă parte de altceva decât de splendoarea acelei zile, petrecută cu cei dragi oriunde şi în orice modalitate posibilă.

La fiecare colţ al intersecţiei East Ninth cu University era câte un bloc de apartamente. M-am apropiat de primul şi l-am întrebat pe portar:

— Dash stă cumva aici?

— De ce? Cine vrea să ştie?

— Eu aş vrea să ştiu, vă rog.

— Aici nu am cunoştinţă să stea vreun Dash.

— Atunci de ce aţi întrebat cine vrea să ştie?

— De ce întrebi de Dash dacă nu ştii unde stă?

Am scos o punguţă de rezervă, în care pusesem câteva fursecuri cu aromă lebkuchen, şi i-am întins-o portarului.

— Cred că v-ar prinde bine aşa ceva, i-am spus. Un 28 decembrie fericit să aveţi.

Am ajuns la următoarea clădire. Nu era niciun portar în uniformă acolo, ci un bărbat care stătea la un pupitru în hol, în vreme ce câteva persoane în vârstă, cu bastoane, străbăteau întinderea antreului.

— Bună, l-am salutat. Mă întrebam dacă Dash

locuieşte aici?

— Dash e cumva un cântăreţ de cabaret de optzeci de ani pensionat?

— Sunt destul de sigură că nu.

— Atunci nu-i niciun Dash prin zonă, puştoaico. Aici e un azil de bătrâni.

— Aveţi şi rezidenţi nevăzători?

— De ce?

I-am întins cartea mea de vizită.

— Fiindcă mi-ar plăcea să le citesc. îmi trebuie pentru înscrierea la facultate. Şi îmi plac oamenii în vârstă.

— Ce generos din partea ta! O să păstrez asta, în caz că aud de ceva, a zis şi a aruncat o privire asupra cărţii

mele de vizită. Mă bucur să te cunosc, Lily Plimbătoare de Câini.

— Şi eu la fel!

Am traversat strada spre a treia clădire. Am dat peste un portar care curăţa zăpada.

— Salut! Vreţi să vă ajut? l-am întrebat.

— Nu, a zis, măsurându-mă cu priviri bănuitoare. Regulamentele sindicale. Fără ajutor.

I-am dăruit portarului unul dintre bonurile de cadouri Starbucks pe care mi le oferise înainte de Crăciun unul dintre clienţii mei.

— Să beţi o cafea în pauză, domnule, fac cinste.

— Mersi! Şi-acum zi, ce voiai?

— Dash locuieşte aici?

— Dash. Dash şi mai cum?

— Nu-i ştiu numele de familie. Adolescent, înalt, ochi albaştri superbi. Jachetă de marinar. Face cumpărături prin apropiere, la Ştrand, aşa că e posibil să mai apară cu plase de acolo.

— Nu-mi pare familiar.

— E cam... arţăgos?

— A, puştiul ăla. Sigur. Stă în clădirea aia.

Portarul a arătat cu degetul spre al patrulea colţ al intersecţiei. Am pornit într-acolo.

— Bună, i-am zis portarului, care citea ziarul *New Yorker.* Dash stă aici, da?

Portarul a ridicat ochii din ziar.

— 16E? Maică-sa e psihiatru?

— Corect, am zis.

Sigur, de ce nu?

Portarul a îndesat ziarul într-un sertar.

— A ieşit acum vreo oră. Vrei să-i laşi un mesaj?

Am scos un pachet din geantă.

— Pot să las asta pentru el?

— Sigur.

— Mersi.

I-am dat şi acestui portar cartea mea de vizită. S-a uitat la ea.

— Nu e voie cu animale în clădire, a zis.

— Asta e *tragic,* am spus.

Nu era de mirare că Dash era aşa de ţâfnos.

Pachetul pe care-l lăsasem pentru Dash conţinea o cutie cu ceai englezesc şi jurnalul roşu.

Dragă Dash,

Faptul că am putut să te cunosc prin intermediul acestui caiet a însemnat mult pentru mine. Mai ales acum, de Crăciun.

Dar ştiu că i-am murdărit magia, la greu. îmi pare foarte rău.

Nu-mi pare rău că am fost o idioată ameţită când ai dat de mine. Adică îmi pare rău şi de asta, evident, dar mult mai

rău îmi pare că stupiditatea mea a făcut să pierd o ocazie uriaşă. Nu-mi imaginez că te-aifl îndrăgostit lulea imediat ce dădeai cu ochii de mine, dar îmi place să cred că, dacă ai fi avut ocazia să mă cunoşti în alte circumstanţe, s-ar fi putut întâmpla ceva la fel de plăcut.

Am fi putut deveni prieteni.

Jocul s-a sfârşit. Am priceput asta.

Dar dacă vrei vreodată ca prietenă vreo Lily (trează), îţi stau la dispoziţie.

Am senzaţia că s-ar putea să fii o persoană specială, bună. Şi aş vrea să-mi fac un obicei din a întâlni persoane speciale şi bune. Mai ales dacă sunt băieţi de vârsta mea.

îţi mulţumesc pentru că ai fost eroic, un adevărat

capsator.

în grădină la străbătuşa mea e un om de zăpadă care ar vrea să te cunoască. Dacă îndrăzneşti.

Salutări,

Lily

P.S.: N-o să ţi-o iau în nume de rău că îl ştii pe Edgar Thibaud, şi sper ca şi tu să-mi faci acelaşi favor.

Dedesubtul provocării capsasem cartea mea de vizită, cea cu Lily, Plimbătoare de Câini. Nu aveam speranţa ca Dash să-mi accepte oferta cu omul de zăpadă, ori să mă sune, dar mi-am zis că, dacă vreodată ar mai fi vrut să dea de mine, puteam măcar să-l scutesc de vizite pe la vreo câteva dintre rubedeniile mele.

După ce terminasem de scris în caiet, decupasem şi lipisem o secţiune dintr-o pagină pe care o fotocopiasem din lucrarea de referinţă *Poeţi Contemporani,* aflată în salonul dnei Basil E.

Ştrand, Mark

(Bla bla bla, informaţii biografice, tăiate cu carioca.*)*

Ne citim povestea vieţii

Ca şi cum am fii în mijlocul ei

Ca şi cum noi am fii scris-o.

15. Dash

28 decembrie

M-am trezit lângă Sofia. Cândva, pe parcursul nopţii, se

dăduse mai încolo, dar îşi lăsase o mână să-mi atingă braţul. Un tiv de lumină solară mărginea draperiile camerei de hotel, arătând că se făcuse dimineaţă. îi simţeam palma, simţeam cum respirăm amândoi. Mă simţeam norocos, recunoscător. Sunetul traficului rutier urca până la etajul nostru, amestecat cu crâmpeie de conversaţii. M-am uitat la gâtul ei, i-am dat deoparte părul şi am sărutat-o pe ceafă. S-a foit. Am căzut pe gânduri.

Hainele rămăseseră pe noi în tot acest timp. Ne cuibăriserăm unul lângă celălalt, căutând nu sex, ci alinare. Şi ne cufundaserăm în somn amândoi, cu mai multă uşurinţă decât mi-aş fi putut imagina.

Boc. Boc. Boc.

BANG. BANG. BANG.

Uşa. Trei bătăi în uşă.

O voce de bărbat.

— *Sofia?Estás lista?*[1]

Mâna ei a apucat-o pe a mea şi a strâns-o.

— *Un minuto, PapaP a strigat.*

Se părea că la hotel Belvedere cameristele făceau treabă bună cu aspiratorul, fiindcă atunci când m-am ascuns sub pat n-am fost atacat nici de şobolani şi nici de acarieni. Ci doar de frica generică de un tată răzbunător care dă buzna într-o cameră de hotel.

Alte ciocănituri. Sofia a pornit spre uşă.

Mi-am dat seama prea târziu că pantofii mei zăceau

aruncaţi pe podea, cam la o lungime de braţ de mine. în vreme ce tatăl Sofiei a intrat mătăhălos înăuntru – era ditamai omul, cam cât un microbuz şcolar de mare –, am întins disperat mâna după ei, însă numai pentru a încasa o lovitură de la picioarele goale ale Sofiei. Pantofii mei au urmat, într-o rafală rapidă – Sofia mi i-a azvârlit în plină figură. Mi-a scăpat, fără să vreau, un ţipăt de durere şi surpriză, pe care Sofia l-a acoperit spunându-i tatălui ei, cu voce ridicată, că era aproape gata de plecare.

Dacă observase cumva că fata lui purta aceleaşi haine ca ieri, n-a zis nimic despre asta. însă se apropia tot mai mult de pat. Până să iau poziţie, s-a trântit cu toată greutatea pe saltea, şi prin urmare am ajuns la un deget distanţă de

apăsarea dosului său de dimensiuni deloc neglijabile.

— *Dónde está Mamáí*® a întrebat Sofia.

Când s-a aplecat să-şi culeagă pantofii, mi-a aruncat o privire severă, gen *Stai locului.* De parcă aveam de ales. Eram, propriu-zis, ţintuit la podea, iar fruntea îmi sângera de la atacul propriului meu pantof.

— *En el vestíbulo, esperando.*[m]

— *Por qué no vas a esperar con ella? Bajo en un segundo.*[11]

N-am prea urmărit schimbul de replici, sperând doar că avea să fie unul scurt. Apoi greutatea de peste mine s-a mişcat şi tatăl Sofiei a revenit pe sol. Acum spaţiul de sub pat părea, dintr-odată, mare cât al unei mansarde din

centru. îmi venea să mă rostogolesc doar fiindcă puteam.

De îndată ce tatăl ei a ieşit, Sofia s-a băgat şi ea sub pat cu mine.

— Amuzant apelul de trezire, aşa-i? a întrebat şi mi-a dat părul într-o parte, ca să se uite la fruntea mea. Doamne, te-ai lovit. Cum s-a întâmplat?

— M-am ales cu un cucui, am replicat. E un risc al meseriei ocupaţional, dacă ocupaţia ta se nimereşte să fie dormitul cu foste prietene.

— Se plăteşte bine slujba asta?

— Clar.

Am dat să o sărut... şi m-am lovit iarăşi la cap.

— Haide, a zis Sofia, desprinzându-se de mine. Să

te duc într-un loc mai sigur.

M-am târât pe burtă după ea, apoi m-am dus la chiuvetă să mă curăţ un pic. între timp, în cealaltă cameră, ea se schimba. I- am aruncat priviri furişe prin oglinda de la baie.

— Te văd şi eu cum mă vezi şi tu, mi-a pus în vedere Sofia.

— E vreo problemă?

— De fapt, a zis ridicându-şi peste cap cămaşa, nu.

A trebuit să-mi readuc în memorie faptul că tatăl ei, neîndoielnic, o aştepta. Nu era momentul acum pentru giugiuleli, oricât de intens ar fi fost impulsul.

După ce şi-a pus o altă cămaşă, Sofia s-a îndreptat spre

mine şi şi-a apropiat faţa de a mea, în reflexia din oglinda băii.

— Bună, a zis.

— Bună, am zis.

— Când ieşeam împreună nu era niciodată aşa de distractiv,
nu?

— Te asigur, am răspuns, că niciodată n-a fost atât de distractiv.

Ştiam că urma să plece. Ştiam că nu ne-am fi putut păstra relaţia la distanţă. Ştiam că nu izbuteam să fim aşa când eram împreună, astfel că nu aveam de ce să regretăm ceea ce nu se întâmplase. Bănuiala mea este că tot ce se

petrece în camerele de hotel supravieţuieşte arareori în afara lor.

Dar voiam totuşi mai mult.

— Hai să facem planuri, m-am aventurat.

Iar Sofia a zâmbit şi a zis:

— Nu, hai să lăsăm totul la voia întâmplării.

Afară ningea, îmbibând aerul cu ceva tăcut şi minunat, împărtăşit de toţi trecătorii. Când am ajuns iarăşi în apartamentul mamei, eram o combinaţie de voioşie surescitată şi de confuzie întortocheată – nu voiam să las nimic din ce-o privea pe Sofia la voia întâmplării, dar îmi plăcea şi că făcusem un pas înapoi de la asta. Am intrat fredonând în baie, m-am uitat la leziunea provocată de

pantof, apoi m-am îndreptat spre bucătărie, unde am deschis frigiderul şi mi-am dat seama că nu aveam iaurt. M-am înfăşurat iute cu un fular dungat, mi-am pus o căciulă dungată şi mănuşi dungate – să te îmbraci pentru o vreme cu zăpadă poate fi regresia cel mai uşor acceptabilă la perioada grădiniţei – şi-am pornit-o pe lângă University, prin Washington Square Park, spre supermarket.

Abia la întoarcere m-am întâlnit cu derbedeii. Nu ştiu ce-oi fi făcut ca să-i provoc. îmi place să cred, de fapt, că nici n-a fost vorba de vreo provocare – ţinta lor era pe atât de arbitrară, pe cât de concentrată le era obrăznicia.

— Inamicul! a ţipat unul.

N-am avut nici măcar timpul să-mi adăpostesc plasa cu

iaurturi înainte de a fi bombardat cu bulgări de zăpadă.

Precum câinii şi leii, copiii mici simt frica. La cea mai mică tresărire, la cea mai măruntă şovăială or să se arunce asupra ta şi or să te devoreze. Eram plin de zăpadă pe torace, pe picioare, pe cumpărături. Niciunul dintre puşti nu-mi părea cunoscut – erau nouă sau zece, şi erau de nouă, poate zece ani.

— Atacaţi! strigau.

— E acolo! chiuiau, deşi nu încercasem să mă ascund.

— Pe el!

Aşa deci, mi-am spus aplecându-mă să adun nişte zăpadă, deşi asta îmi lăsa flancul stâng expus ofensivei.

Nu-i uşor să arunci cu bulgări de zăpadă şi să ţii totodată o plasă de cumpărături, aşa că primele mele eforturi au fost mediocre şi bulgării şi-au ratat ţintele. Puştii de nouă sau zece ani m-au ridiculizat – dacă mă întorceam spre unul, ca să-l ţintesc, alţi patru mă înconjurau şi trăgeau din laterale şi din spate. Eram, ca să folosesc o expresie din vremuri apuse, ciuca bătăilor, şi în vreme ce un alt adolescent, mai înfumurat, ar fi plecat de acolo, iar un altul, mai agresiv, şi-ar fi lăsat deoparte punga şi le-ar fi dat nişte şuturi în fundurile preadolescente, eu am ripostat la bulgări cu bulgări, râzând de parcă m-aş fi jucat cu Bum în curtea şcolii, azvârlindu-mi plin de dăruire iernatică proiectilele rotunde, dorindu-mi ca Sofia să fie acolo, cu mine...

Până ce l-am pocnit în ochi pe un puşti.

Nu acolo ţintisem. Am aruncat pur şi simplu un bulgăre şi poc! a căzut. Ceilalţi copii au aruncat în mine cu ultimii lor bulgări şi au dat fuga la el să vadă ce păţise.

M-am apropiat şi eu, întrebându-l dacă era totul în regulă, însă acum răzbunarea începea să se zugrăvească pe feţele celor de nouă/zece ani, şi nu era vorba despre o răzbunare mică şi drăgălaşă. Unii şi-au scos telefoanele ca să facă poze şi să-şi sune mamele. Alţii au luat iarăşi bulgării în mâini, dar asigurându-se că zăpada era amestecată, de data asta, cu pietricele.

Am şters-o urgent. Am gonit pe Fifth Avenue, am tulit-o pe Eighth Street şi m-am ascuns într-o brutărie Au Bon Pain,

aşteptând ca hoarda de elevi de şcoală primară să treacă de mine.

Când am revenit la casa mamei, portarul avea un pachet pentru mine. I-am mulţumit, dar am decis să aştept până ajungeam înăuntru, fiindcă ăsta era portarul bine-cunoscut pentru obiceiul său de a-şi lua „zeciuiala” de la rezidenţi prin şterpelirea câte unei reviste din zece, şi nu voiam să împart cu el vreun eventual dar.

Tocmai când intram, a sunat Bum.

— Hei, a zis, avem planuri pentru astăzi?

— Nu cred.

— Păi, ar trebui!

— Sigur. Ce învârţi pe acolo?

— îţi vizualizez celebritatea! Hai să-ţi trimit un link!

Mi-am scos ghetele şi mănuşile cu un deget, mi-am desfăcut
fularul de la gât, mi-am lăsat căciula deoparte şi m-am dus la laptop. Am deschis e-mailul de la Bum.

— MămiciWashingtonSquare? am întrebat după ce am pus iarăşi mâna pe telefon.

— Da, dă clic pe el!

Site-ul era blogul unei mămici, iar pe prima pagină ţipa un ditamai titlul:

Alertă Purpurie!
ATACATOR ÎN PARC
Postat 11: 28, 28

decembrie de

elisabethbennettlives

Am activat alerta purpurie fiindcă un tânăr – între şaptesprezece şi douăzeci şi ceva de ani – a agresat un copil în parc acum zece minute. Vă rog să studiaţi aceste fotografii, şi dacă îl vedeţi, anunţaţi urgent poliţia. Ştim că îşi face cumpărăturile la supermarketul Morton Williams (vedeţi, în poza alăturată, punga) şi că a fost văzut ultima oară pe Eighth Street. ***Nu va ezita să folosească forţa împotriva copiilor voştri, deci rămâneţi vigilenţi!!!***

maclarenpusher spune: oameni

ca ăştia ar trebui împuşcaţi.

zacephron spune: pervers

christwearsarmani spune:

amintiţi-mi care e diferenţa dintre o alertă purpurie şi una fucsia? mereu le încurc!

Fotografiile ataşate postării arătau mai degrabă părţi mari din căciula şi fularul meu.

— Cum ai ştiut că sunt eu? l-am întrebat pe Bum.

— Combinat: hainele tale, marca ta de iaurt şi ţinta ta de doi bani – în fine, asta până ce l-ai lăsat lat pe puştiul ăla.

— Şi ce făceai tu pe MămiciWashingtonSquare, mă rog?

— îmi place cum sunt rele unele cu altele acolo. îl am pe lista scurtă.

— Păi, dacă nu te deranjează să te asociezi cu sursa unei alerte purpurii, hai pe la mine.

— Nu mă deranjează. De fapt, mi se pare un pic provocator!

De îndată ce am terminat de vorbit, am desfăcut pachetul
(hârtie maro, legat cu sfoară) şi am descoperit că jurnalul cu coperţi roşii se întorsese din nou la mine.

Ştiam că lui Bum n-avea să-i ia mult până să ajungă, aşa că m-am pus imediat pe citit.

îmi pare rău că nu ţi-am înapoiat caietul

Asta, deja, suna din vremuri de mult apuse.

Tu nu îmi laşi impresia că aifi un necunoscut.

îmi venea s-o întreb: *Dar ce impresie îţi lasă un necunoscut?* Nu ca să fiu sarcastic sau s-o fac pe isteţul. Ci fiindcă voiam să ştiu dacă exista vreo diferenţă, dacă exista o cale de a deveni cu adevărat cognoscibil, dacă nu exista mereu ceva care te făcea să rămâi neştiut, chiar şi pentru aceia pentru care nu erai deloc un necunoscut.

Am sperat tot timpul că, după ce prinţul a găsit-o pe Cenuşăreasa şi au pornit-o în magnifica lor caleaşcâ, ea s-a întors spre el, după câţiva kilometri, şi i-a zis: „Ai vrea să mă laşi pe marginea drumului te rog? Acum, că am scăpat de viaţa aia de abuzuri îngrozitoare, aş vrea să văd lumea,

ştii?”

Poate că prinţul s-ar simţi uşurat. Poate că a obosit să tot fie întrebat cu cine o să se însoare. Poate că nu voia decât să se întoarcă în biblioteca lui şi să citească o sută de cărţi, doar că mereu îl întrerupea câte cineva, care-i spunea că nu are voie să rămână singur.

Cred că mi-arfi plăcut să dansez cu tine. Dacă pot îndrăzni să spun asta.

Mi-am zis:

Dar nu este un dans? Nu sunt un dans toate astea? Nu asta facem cu vorbele? Nu asta facem când vorbim, când plănuim ceva sau când lăsăm totul la voia întâmplării? Unii paşi sunt coregrafiaţi. Alţii sunt făcuţi mereu, de la începutul

vremurilor. Iar restul – restul este spontan. Restul trebuie decis pe ring, în focul clipei, înainte ca muzica să se termine.

încerc să mă pun în calea pericolului...

Nu sunt periculos. Doar poveştile sunt periculoase. Doar ficţiunile pe care le creăm, mai ales atunci când se transformă în aşteptări.

Cred că a venit timpul să experimentez viaţa în afara jurnalului.

Dar nu vezi? Exact asta am şi făcut.

îmi pare foarte rău.

Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze. Nu-i nevoie să spui că *jocul s-a sfârşit.* Dezamăgirea ta mă întristează.

Apoi Mark Ştrand:

Ne citim povestea vieţii
Ca şi cum amfl în mijlocul ei
Ca şi cum noi amfl scris-o.

Mark Ştrand, dintre ale cărui versuri cele mai cunoscute sunt:

Pe un câmp
sunt absenţa
câmpului

Am luat deci a patra vedere şi am scris:

Vedere 4: Times Square în Ajunul Anului Nou:

Pe un câmp, sunt absenţa câmpului. într-o mulţime, sunt absenţa mulţimii. în vis, sunt absenţa visului. Dar nu vreau

să trăiesc aşa, ca o absenţă. Mă mişc pentru a ţine laolaltă lucrurile. Fiindcă, uneori, mă simt îmbătat cu gândire pozitivă. Uneori mă uimeşte complexitatea amestecului de cuvinte şi vieţi, şi vreau să fac parte din învălmăşeala asta. „Jocul s-a sfârşit", spui tu, şi nu ştiu la ce să obiectez mai întâi – la faptul că spui că s-a sfârşit sau la afirmaţia ta că e vorba despre un joc. S-a sfârşit doar când unul dinre noi rămâne definitiv cu caietul. E doar un joc, numai dacă îi lipseşte semnificaţia. Şi deja am ajuns prea departe ca să mai fie aşa.

Mi-au mai rămas doar două cărţi poştale.

Vedere 5:Empire State Building la răsărit

Noi SUNTEM povestea vieţii noastre. Iar caietul roşu e

pentru a ne-o istorisi. Lucru care, în cazul vieţilor, e acelaşi cu afirmarea adevărului. Sau cât de aproape de adevăr e posibil. Nu vreau ca jurnalul sau prietenia noastră să se termine pentru că am avut o întâlnire neizbutită. Hai să etichetăm incidentul drept minor şi să mergem mai departe. Nu cred că ar trebui să încercăm să ne mai întâlnim; e o mare libertate în asta. Ce-ar fi, în loc de asta, să lăsăm cuvintele noastre să se întâlnească? (Vezi următoarea vedere.)

Pe ultima o păstram pentru viitoarea destinaţie a jurnalului. S-a auzit soneria – era Bum – şi m-am grăbit să mâzgălesc câteva instrucţiuni.

— Eşti înăuntru? a strigat Bum.

— Nu! am ţipat la rându-mi, lipind cu bandă adezivă fiecare vedere pe câte o pagină de caiet.

— Pe bune – eşti înăuntru? a zis Bum ciocănind iarăşi.

Nu asta îmi fusese intenţia când îl chemasem pe la mine, dar ştiam deja că aveam să-l trimit pe Bum cu încă o misiune. Fiindcă, oricât de curios aş fi fost să văd omul de zăpadă al lui Lily, ştiam că dacă iarăşi începeam discuţiile cu strămătuşa ei, sau puneam iarăşi piciorul în casa aceea, existau şanse serioase să zăbovesc foarte mult acolo. Şi exact de asta nu avea nevoie jurnalul.

— Bum, prietene, am zis, ai fi dornic să fii al meu Apolo?

— Dar nu trebuie să fii negru ca să cânţi acolo? a

replicat Bum.

— Mesagerul. Curierul. Trimisul meu.

— Nu mă deranjează să fiu mesager. Are de-a face cu Lily?

— Da, are de-a face.

Bum a zâmbit.

— Mişto. îmi place de ea.

După neplăcerile cu Thibaud de noaptea trecută, era înviorător să am lângă mine un prieten care iradia de bunăvoinţă.

— Ştii ce, Bum?

— Ce, Dash?

— Mi-ai redat încrederea în umanitate. Şi în ultima

vreme m-am gândit că un tip ar putea face mult, mult mai rău decât să se înconjoare cu persoane care să-i redea încrederea în umanitate.

— Ca mine.

— Ca tine. Şi Sofia. Şi Yohnny. Şi Dov. Şi Lily.

— Lily!

— Da, Lily

încercam să scriu povestea vieţii mele. Şi nu desfăşurarea acţiunii era în prim-plan, ci mai degrabă personajul.

[1] ***Sofia, eşti gata?*** **(în lb. spaniolă.)**

- Un minut, tati.

- Unde e mami?

- în hol, aşteaptă.

- N-ai vrea să aştepţi şi tu cu ea? Cobor într-o secundă.

16. (Lilv)

29 decembrie

Masculii sunt cea mai de neînţeles specie.

Tipul ăsta, Dash, nu s-a arătat ca să vadă omul de zăpadă. *Eu* m-aş fi arătat dacă cineva mi-ar fi construit un om de zăpadă, dar *eu* sunt de sex feminin. Logic.

Dna Basil E. m-a sunat să-mi spună că omul de zăpadă s-a topit. Şi mi-am zis, atunci: *Tare-i aiurea să fii în pielea*

ta, Dash. O fată a făcut un om de zăpadă, folosind fursecuri cu aromă lebkuchen pentru ochi, nas şi gură, doar pentru tine. Nici nu ştii măcar ce-ai pierdut. Deşi, potrivit dnei Basil E., sfârşitul omului de zăpadă n-ar trebui să stârnească îngrijorare. „Dacă se topeşte omul", a zis, „te apuci frumuşel şi faci altul." Doamnele sunt reprezentantele logicii pe pământ.

Langston cel ilogic şi-a revenit după răceală şi s-a despărţit imediat de Benny, fiindcă Benny a plecat pentru două săptămâni în Porto Rico, să-şi viziteze *abuelita*[u]*:* Langston şi Benny au decis că relaţia lor era încă prea nouă şi fragilă pentru a supravieţui unei absenţe de două săptămâni, aşa că despărţirea definitivă a fost compromisul

lor. Au făcut asta promiţându-şi că rămânea deschisă varianta de a-şi relua relaţia după întoarcerea lui Benny, însă cu amendamentul că, dacă vreunul dintre ei cunoştea pe altcineva în acea fereastră de două săptămâni, putea acţiona liber. Pentru mine asta n-are pic de sens. Cu aşa o logică, se merită unul pe altul – sau, cum e cazul aici, merită să nu aibă parte unul de altul. Băieţii sunt razna – prea multă dramă.

Cel mai rău dintre toţi bărbaţii? Bunicul. Se duce cu maşina până în Florida ca s-o ceară în căsătorie pe Mabel, care îl refuză, aşa că se suie în maşină şi se-ntoarce la New York în goana mare, convins că relaţia s-a sfârşit. Patru zile după aceea, pe 29 decembrie, o porneşte iar către Florida,

cu intenţiile complet schimbate.

— O să rezolv chestia asta cu Mabel, ne-a anunţat pe mine şi pe Langston bunicul, la micul dejun. Plec în câteva ore.

Chiar dacă nu mă încânta ideea ca bunicul şi Mabel să formeze un cuplu permanent, presupuneam că m-aş fi putut obişnui cu asta, dacă-l făcea fericit pe ăl bătrân. Şi, practic vorbind, plecarea bunicului din oraş aducea ca bonus faptul că n-avea să mă mai întrebe mereu unde mă duc, tocmai când lucrurile începeau să devină interesante în Lilyvers.

— Şi cum te gândeşti să rezolvi lucrurile? a întrebat Langston.

Faţa îi era încă palidă, vocea răguşită, nasul îi curgea, dar mânca acum o a doua porţie de omletă şi devorase deja multe felii de pâine cu gem, simţindu-se, era limpede, mult mai bine.

— Ce mi-o fi venit cu afacerea asta, cu trebuie-musai-să-ne- căsătorim? a zis bunicul. E un concept demodat. O să-i propun lui Mabel să avem o relaţie exclusivă şi atât. Fără inel, nuntă, doar... parteneriat. Aş fi unicul ei iubit.

— Dar ghici cine are un iubit, bunicule? a făcut, ameninţător, Langston. Lily!

— Ba n-am! am spus, dar pe un ton potolit, ne-

Urlător.

Bunicul s-a răsucit spre mine.

— Lily Ursuleţule, n-ai voie să-ţi dai întâlniri vreo douăzeci de ani de acum înainte. De fapt, din câte mi-aduc aminte, parcă nici maică-ta n-are încă voie să-şi dea întâlniri. Dar a scăpat ea
cumva.

Auzind-o menţionată, mi-am dat seama că îmi era dor de mami. Un dor nebun. Fusesem prea ocupată, în ultima săptămână, cu jurnalul cu şi alte isprăvi pentru a-mi aminti să- mi fie dor de ai mei, dar, brusc, îi voiam acasă *chiar acum.* Voiam să-i aud explicând de ce credeau că mutatul în Fiji era o idee bună, voiam să le văd nenorocitele de feţe

bronzate şi voiam să stau cu ei, să ne spunem câte-n lună şi-n stele şi să râdem cu toţii. Voiam SĂ-MI DESCHID ODATĂ CADOURILE DE CRĂCIUN.

Şi puneam pariu că şi ei îmi duceau dorul la fel de mult. Eram sigură că se simţeau groaznic fără mine, şi pentru că mă abandonaseră de Crăciun, ba chiar şi pentru că exista posibilitatea de a mă sili să mă mut într-un colţ îndepărtat de la capătul lumii, când aş fi fost cât se poate de mulţumită să trăiesc aici, în acest buric al pământului care este insula Manhattan.

(Dar poate ar fi mişto şi să încerc un loc nou. Poate.)

Adevărul îmi părea de la sine înţeles: era exclus să nu pot obţine, din situaţia asta, un căţeluş. Multă vinovăţie

parentală, multă nevoie din partea lui Lily de a avea un câine. Şi credeam că pot pleda pentru faptul că evoluasem ca fiinţă umană şi crescusem la statutul de deţinător de patruped, nu doar de plimbătoare. Puteam, de-acum încolo, să am grijă de propriul meu animal de companie.

Crăciun fericit, Lily.

Practic vorbind, nu intenţionam sub nicio formă să accept doar un iepuraş.

Nici n-am apucat bine să cercetez adăposturile de animale din Fiji, în căutarea unui câine bun pentru adopţie, când am primit un mesaj text de la vărul Mark.

Lily Ursuleţule, colegul meu Marc trebuie să plece acasă, în nordul statului, ca să aibă grijă de mama

lui, care s-a intoxicat cu lichior de ouă. Ai avea loc pe lista ta de clienţi pentru un câine pe nume Boris? îi trebuie mâncare şi plimbare de două ori pe zi. Doar pentru vreo câteva zile.

Sigur, i-am răspuns. E drept că sperasem ca mesajul lui Mark să aibă de-a face cu faptul că l-a zărit pe undeva pe Dash, dar un nou client era o distragere adecvată.

Poţi veni la magazin să iei cheile?

Ajung în câteva minute.

La Ştrand, am dat peste obişnuitul amestec de oameni care se îmbulzeau frenetic şi de cititori la raft laconici. Mark nu era la pupitrul de informaţii când am sosit, aşa că am decis să mă uit puţin prin cărţi. M-am dus mai întâi la

secţiunea dedicată animalelor, dar citisem aproape toate cărţile de acolo şi nu mai puteam să mă uit, pur şi simplu, înduioşată la poze cu căţeluşi în loc să mângâi unul real.

Am tot hoinărit aşa, până ce m-am trezit la subsol, unde un semn pus pe un raft, în cele mai adânci tranşee ale magazinului, anunţa că SEXUL ŞI SEXUALITATEA ÎNCEP PE ŞIRUL DIN STÂNGA. Anunţul m-a dus cu gândul la *Bucuria Sexului Gay* (ediţia a treia), lucru care m-a făcut să roşesc, apoi să mă gândesc la J. D. Salinger. M-am reîntors la secţiunea de Ficţiune de sus, unde am decoperit un foarte curios exemplar masculin aşezând în raft un jurnal roşu familiar mie, între *Franny şi Zooey* şi *Dulgheri, înălţaţi grinda acoperişului şi Seymour: o prezentare.*

— Bum? am zis.

Tresărind şi cu o atitudine vinovată, de parcă ar fi fost prins furând dintr-un magazin, Bum a înhăţat caietul roşu, pe care abia îl pusese în raft, făcând câteva exemplare cartonate din
Nouă povestiri să cadă cu zgomot pe jos. Bum a strâns la piept jurnalul roşu de parcă ar fi fost Biblia.

— Lily! Nu mă aşteptam să te văd aici. Adică speram cumva, după aia n-am mai sperat şi m-am obişnuit cu asta, numai că uită-te acum aici, tocmai când mă gândeam că n-o să te văd, şi...

Am întins braţele:

— E pentru mine caietul?

Voiam să i-l smulg lui Bum din mână şi să-l citesc repede, dar am încercat să-mi iau un ton lipsit de emoţie, de genul A, da, vechitura aia. O să-l citesc când o să apuc. Poate mai durează ceva. Sunt foarte ocupată, nu-mi stă gândul la Dash, la caiet şi din astea.

— Da! a răspuns Bum, fără a schiţa însă gestul de a mi-l întinde.

— Poţi să mi-l dai?

— Nu!

— De ce nu?

— Fiindcă! Trebuie să-l descoperi tu pe raft! Când nu sunt eu aici!

Nu-mi dădusem seama că exista o regulă pentru

transferul jurnalului.

— Ce ai spune dacă eu aş pleca, tu ai pune caietul înapoi şi te-ai duce, iar după aceea, când nu mai eşti, eu aş reveni şi l-aş lua?

— OK!

Eram gata să-i întorc spatele, pentru a-mi duce la îndeplinire planul, însă Bum a strigat după mine.

— Lily!

— Da?

— Max Brenner e peste drum! Am uitat de asta!

Bum se referea la un restaurant aflat la un cvartal de Ştrand, un loc extravagant, în manieră Willy Wonka, unde puteai degusta produse pe bază de ciocolată – în mod sigur,

un loc destinat jecmănirii turiştilor, dar unul de soi bun, nu ca Madame Tussauds.

— Vrei să împărţim o pizza cu ciocolată? l-am întrebat pe Bum.

— Da!

— Ne vedem acolo în zece minute, am zis şi am plecat de- acolo.

— Aminteşte-ţi să te întorci după caiet atunci când nu mă uit eu! a zis Bum.

Mă intriga şi totodată mă lăsa perplexă cum un tip ce părea mai degrabă posac, asemenea lui Dash, era aşa de bun prieten cu o persoană atât de expansivă, cu cineva atât de entuziast precum Bum. îmi închipuiam că asta era de

bine pentru Dash, faptul că putea aprecia stilul unuia precum Bum.

— Nu uit, i-am strigat.

L-am înrolat şi pe vărul Mark în trupă, întrucât prezenţa unui adult în grup însemna că el avea să plătească pentru consumaţie, chiar dacă existau toate şansele ca după aceea să se prezinte la bunicul cu nota de plată.

Eu şi cu Bum am comandat pizza cu ciocolată – o foaie de aluat caldă, în formă de pizza, cu strat dublu de ciocolată topită drept „sos", decorată cu bezele topite şi alune caramelizate, tăiată apoi în felii triunghiulare, ca o pizza adevărată. Mark a comandat o seringă cu ciocolată, care era exact aşa cum o arăta denumirea – o seringă de plastic plină

cu ciocolată, pe care ţi-o puteai injecta direct în gură.

— Dar putem să-ţi dăm din pizza noastră! a zis Bum după ce Mark a comandat seringa. E mult mai distractiv când infuzia de zahăr e cu adevărat o experienţă comună.

— Mersi, puştiule, dar încerc s-o las mai moale cu carbohidraţii, a zis Mark. Mă mulţumesc cu ciocolată simplă. Nu-i nevoie să mai pun şi alţi colăcei pe talie.

Chelneriţa a plecat de la masă, iar Mark s-a întors, cu o mutră cât se poate de serioasă, către Bum.

— Şi acum spune-ne totul despre Dash, micuţul tău amic delincvent.

— Nu-i delincvent! E foarte cinstit, de fapt!

— Fără cazier, nimic?

— Nu, asta dacă nu pui la socoteală alerta purpurie!

— Alerta cum? am zis la unison eu şi Mark.

Bum a scos telefonul şi a deschis un site numit MămiciWashingtonSquare.

Am citit cu Mark postarea de alertă purpurie, inspectând dovezile prezentate pe site.

— Mănâncă *iaurt?* a făcut Mark. Ce fel de adolescent mai e şi ăsta?

— Cu toleranţă la lactoză! a zis Bum. Lui Dash îi place mult iaurtul şi tot ce e cu frişcă, şi mai ales brânzeturile spaniole.

Mark, consolator, s-a răsucit spre mine.

— Lily, drăguţă, îţi dai seama că Dash s-ar putea să

nu fie hetero?

— Dash e sigur hetero! a anunţat Bum. Are o fostă prietenă superdrăguţă pe nume Sofia, pentru care cred că încă mai are o slăbiciune, plus că într-a şaptea, când am jucat „învârte sticla” şi a fost rândul meu să o învârt şi s-a oprit în dreptul lui Dash, nu m-a lăsat să îl sărut.

— Asta nu demonstrează nimic, a mormăit Mark.

Sofia? *Sofia?*

Aveam nevoie de o pauză la toaletă.

Nu cred că ar trebui să mai încercăm să ne întâlnim; e multă libertate în asta.

Şi apoi, cireaşa de pe tort, Dash mă insultase.

Vedere 6: Muzeul Metropolitan de Artă.

a întâlni: *a te afla în prezenţa cuiva*

a da întâlnire: *a stabili un loc şi o oră de întâlnire, a intra în contact sau în legătură cu cineva.*

a însoţi: *a te alătura unei...*

— Eşti în regulă, Lily? am auzit o voce de la chiuveta alăturată, în timp ce citeam ultimul şi inexplicabilul (lipsit de logică; *vezi:* Băieţi) său mesaj.

Am închis caietul şi am ridicat ochii. în oglindă, am văzut-o pe Alice Gamble, o fată de la şcoală, care era şi în echipa mea de fotbal

— A, bună, Alice. Ce cauţi pe-aici?

Aproape că mă aşteptam să-mi întoarcă spatele şi să mă

lase acolo de fraieră, de vreme ce nu făceam parte din „gaşca mişto” a şcolii. Dar, poate datorită sărbătorilor, n-a făcut asta.

— Locuiesc după colţ, a zis Alice. Surorile mele mai mici, gemenele, iubesc locul ăsta, aşa că sunt târâtă aici ori de câte ori vin bunicii prin oraş.

— Băieţii n-au pic de logică, i-am spus.

— Clar că da! a zis Alice, părând bucuroasă să aibă la îndemână un subiect mai interesant decât surorile şi bunicii.

A aruncat o privire curioasă spre caiet.

— Te gândeşti la vreun băiat anume?

— Habar nu am!

Şi n-aveam. Nu pricepeam, din mesajul ăsta ultim, dacă

Dash zicea să ne întâlnim iarăşi sau că ar trebui să ne limităm la corespondenţa prin intermediul jurnalului. Şi nici nu pricepeam de ce-mi păsa atâta. Mai ales dacă mai era şi o altă fată, pe nume Sofia, la mijloc.

— N-ai vrea să bem o cafea mâine şi să discutăm şi să analizăm pe îndelete situaţia? a întrebat Alice.

— Aşa-s de naşpa bunicii tăi? am zis.

Nu-mi imaginam că Alice ar vrea să petreacă timp cu mine şi să facem chestii de fete, cum ar fi vorbitul despre băieţi, decât dacă ar fi fost cu adevărat disperată.

— Bunicii mei sunt chiar faini, a zis Alice. Dar apartamentul nostru e mic şi e cam înghesuială când vine prea multă lume în vizită de sărbători. Simt nevoia să mai

ies din casă. Şi ar fi ca lumea să ajung, în fine, să te cunosc.

— Pe bune? am întrebat.

Oare genul ăsta de invitaţii îmi stătuseră mereu la îndemână şi nu le observasem eu până atunci, prea învăluită fiind în frica Urlătoarei?

— Pe bune!

— Şi eu pe tine! am zis.

Am stabilit să ieşim a doua zi la o cafea.

Cui îi trebuia Dash?

Mie una clar că nu.

Când am revenit la masă, vărul Mark îşi turna ciocolată direct în gură, cu seringa mare de plastic.

— Fantastic! a exclamat sorbind.

— Probabil că nu-i ciocolată provenită din comerţ echitabil, totuşi! a exclamat Bum.

— Ţi-am cerut eu părerea? a făcut Mark.

— Nu! a zis Bum. Dar nu mă deranjează că n-ai făcut asta!

Exista o chestiune în care voiam să-i cer părerea lui Bum.

— I-a plăcut lui Dash marioneta Rânjilă pe care i-am făcut-o?

— Nu chiar! A zis că arată ca progenitura lui Miss Piggy, concepută după ce a făcut sex cu Animal.

— Ochii mei! a spus Mark, care nu îşi turnase din greşeală ciocolată în ei, totuşi. Ce gând dezgustător. Voi,

adolescenţii, aveţi idei tare perverse.

Şi-a lăsat pe masă seringa.

— M-ai făcut să-mi piară apetitul, Bum.

— Mama îmi zice asta mereu! a spus Bum şi s-a întors spre mine. Familia ta probabil că e ca a mea!

— Mă cam îndoiesc, a zis Mark.

Bietul Rânjilă. Mi-am jurat în barbă să-l salvez pe micuţul din fetru şi să-i dăruiesc căminul plin de iubire pe care Dash n- avea niciodată să i-l ofere.

— Puştiul, Dash, a continuat Mark. Scuze, Lily. Pur şi simplu, nu-l plac.

— Măcar îl cunoşti? a întrebat Bum.

— Suficient cât să-mi fac o părere.

— Dash e de fapt un tip de treabă, a zis Bum. Cred că termenul pe care îl foloseşte mama lui ca să-l descrie e *flţos,* lucru destul de adevărat, dar crede-mă, e om bun. Cel mai bun! Mai ales dacă pui la socoteală că părinţii lui au divorţat destul de urât şi nu mai vorbesc *deloc* unul cu celălalt. Nu-i aşa că-i ciudat? Probabil că nu i-ar plăcea să vă spun toate astea, dar Dash a fost târât într-un proces de custodie oribil când era mic, atunci când tatăl lui a încercat să obţină custodie deplină numai pentru a-i face în ciudă mamei lui, şi Dash a trebuit să treacă prin tot soiul de discuţii cu avocaţi, judecători şi asistenţi sociali. A fost *groaznic.* Dacă eşti prins într-o chestie din asta, crezi că mai poţi, după aceea, să fii o persoană superprietenoasă? Dash e genul care a trebuit să

descopere totul pe cont propriu. Dar ştiţi ce-i aşa beton la el? Mereu descoperă! Şi e cel mai credincios prieten posibil. Este greu să-i câştigi încrederea, dar odată realizat acest lucru, ar face orice pentru tine. Te poţi baza pe el pentru orice. Uneori pare cam singuratic, dar asta nu-i din cauză că ar fi un criminal în serie, pe cale să înceapă crimele; uneori se simte mai bine doar cu el însuşi, asta-i tot. Şi nu-l deranjează. Cred că nu-i nimic rău în asta.

Admit, am fost mişcată de însufleţirea cu care Bum îşi apăra prietenul, chiar dacă încă îmi era ciudă din cauza lui Rânjilă, însă Mark a dat din umeri.

— Pff, a zis.

— Nu îţi place de Dash, mi-am întrebat vărul,

deoarece crezi pe bune că nu-i nimic de plăcut sau pentru că ai în tine o bucăţică din bunicul, care nu vrea să-mi fac prieteni noi, care sunt băieţi?

— Eu sunt un prieten nou, care-i băiat, Lily, a subliniat Bum. Pe mine mă placi, nu, Mark?

— Pff, a repetat Mark.

Răspunsul era clar: Mark îl plăcea pe Dash, nicio problemă cu asta, atâta vreme cât Dash nu era cineva de care, potenţial, să fiu interesată. La fel stăteau lucrurile şi cu Bum.

Boris, câinele ce trebuia plimbat, s-a dovedit a fi mai degrabă un ponei care avea nevoie să fie alergat. Era un bullmastif ce-mi venea cam până în talie, un câine tânăr,

plin de energie, care încerca, la modul propriu, să mă târască prin Washington Square Park. Boris abia dacă m-a lăsat să lipesc pe un copac afişul pe care-l creasem. Avea alerta purpurie în mijloc, însoţită de un mesaj care spunea aşa: *CĂUTAT – adolescent, deloc pervers, nu e membru al niciunei bande, e doar un băiat căruia îi place iaurtul CĂUTAT – ca să ofere o explicaţie.*

Dar nu ar fi trebuit să pun afişul.

Fiindcă, la cinci minute după ce l-am amplasat, Boris a început să latre tare la un adolescent, care se apropiase de mine tocmai când culegeam cea mai mare bucată de caca de câine pe care-am văzut-o vreodată.

— Lily?

Am ridicat ochii de la punga de plastic plină cu excrementul gigantic.

Normal.

Era Dash.

Cine, dacă nu el, să fi dat peste mine într-un asemenea moment? Mai întâi mă găsea beată, acum mă găsea strângând
după un ponei lătrător, pe cale să ia poziţie de atac.

Perfect.

Nu-i de mirare că nu avusesem niciodată o relaţie cu un băiat.

— Salut, am zis, încercând să par nepăsătoare, dar conştientă că vocea îmi suna piţigăiată, cu o nuanţă de

Urlătoare.

— Ce faci aici? a întrebat Dash, dându-se câţiva paşi în spate, la distanţă de Boris şi de mine. Şi de ce ai atât de multe chei? a zis şi a arătat spre inelul uriaş cu chei prins de geanta mea, cu cheile tuturor clienţilor cărora le plimbam câinii.

— PLIMB CÂINI! am strigat peste lătratul lui Boris.

— EVIDENT! a strigat la rândul său Dash. Dar pare că el te plimbă pe tine.

Boris s-a lansat iarăşi în acţiune, trăgându-mă după el, cu Dash alergând pe lângă noi – într-o latură, mai la o parte, de parcă n-ar fi fost tocmai sigur că voia să participe la spectacol.

— Ce faci aici? l-am întrebat.
— Mi s-a terminat iaurtul şi am ieşit să mai cumpăr.
— Şi să-ţi aperi reputaţia?
— Of, măiculiţă, ai auzit de alerta purpurie?
— Cine n-a auzit?

Probabil că nu-mi văzuse încă afişul. Oare puteam să-l dau jos înainte să se apropie de copacul ăla?

Am smucit de lesa lui Boris, ca să ne întoarcem în direcţie opusă, departe de arcada de la Washington Square, către centru. Nu ştiu de ce, dar schimbarea de direcţie l-a calmat pe Boris, care a trecut de la un galop dezlănţuit la un trap mai blând.

Logic vorbind, bazându-mă pe ce ştiam despre băieţi, în

general, şi despre Dash, în special, m-aş fi aşteptat ca acesta să se năpustească în direcţia opusă în momentul acela.

Dar în loc de asta a întrebat:

— încotro mergi?

— Habar nu am.

— Pot să vin şi eu?

Serios?

— Ar fi grozav, am zis. Unde crezi că am putea merge?

— Să pornim aşa, fără ţintă şi să vedem ce se întâmplă, a zis Dash.

-Bunicuţă, **în lb. spaniolă.**

17. Dash

29 decembrie

Era destul de stânjenitor felul în care şovăiam între a avea o posibilitate şi a nu avea nimic.

— încotro ar trebui s-o apucăm? a întrebat Lily.

— Nu ştiu – tu încotro ai vrea?

— Oriunde.

— Eşti sigură?

Categoric era mai atractivă în stare de trezie, cum sunt majoritatea oamenilor. Avea şi un aer inocent totodată – dar o inocenţă la modul isteţ, nu la cel lipsit de minte.

— Am putea merge spre High Line, am zis.

— Nu cu Boris.

Ah, Boris. Părea să-şi fi pierdut răbdarea cu noi.

— Ai vreun traseu anume de plimbat câinii? am întrebat.

— Da. Dar nu e musai să merg pe acolo.

Pauză. Pauză totală. O privesc pe furiş. Mă priveşte pe furiş. Şovăială, şovăială, şovăială.

Unul dintre noi, în cele din urmă, a luat o decizie.

Şi nu a fost vorba despre mine sau Lily.

A fost ca şi cum o orchestră de fluiere pentru câini ar fi pornit brusc să interpreteze *Uvertura 1812.* Sau ca şi cum o paradă de veveriţe ar fi mărşăluit pe cealaltă parte a Washington Square Park şi s-ar fi apucat să se ungă cu ulei.

Oricare ar fi fost provocarea, Boris a pornit-o ca din puşcă. Lily s-a dezechilibrat, a fost trasă pe o bucată cu polei şi a căzut. Punga cu caca a zburat prin aer. Spre profundul meu deliciu, Lily, în cădere, a slobozit un strident „mizda păşii" – o înjurătură cum nu mai auzisem până atunci.

A aterizat deloc graţios, însă fără să-şi rupă ceva. Punga cu caca i-a trecut razant pe lângă tâmplă. între timp, scăpase din mână lesa lui Boris, pe care, prosteşte, am înhăţat-o strâns. Acum eu eram acela care avea senzaţia că face schi nautic pe asfalt.

— Opreşte-1! a ţipat Lily, de parcă aş fi avut vreun buton pe care să apăs, pentru a-i tăia câinelui curentul.

Dar nu eram decât un balast inutil agăţat la goana lui.

Era clar că îşi stabilise o ţintă. Galopa către un grup de mame, ţânci în cărucioare şi puştime. Cu groază, am văzut că se îndrepta fulgerător spre prada cea mai vulnerabilă – un copil cu petic pe un ochi, care ronţăia un baton cu cereale.

— Nu, Boris, nu! am strigat.

Dar Boris avea de gând să-şi vadă de drum, indiferent dacă eram sau nu de acord. Puştiul l-a văzut cum vine şi a slobozit un ţipăt piţigăiat care era, sincer să fiu, mai potrivit pentru o fetiţă cu jumătate din vârsta lui. Până să apuce maică-sa să-l tragă din calea primejdiei, Boris se şi aruncase peste el, doborându-l şi trăgându-mă şi pe mine cu el.

— îmi pare rău, am zis, încercând să-l fac pe Boris să

se oprească.

Era ca şi cum aş fi încercat să împing singur o grămadă de rugby.

— El e! a schelălăit băiatul. ATACATORUL!

— Eşti sigur? a întrebat o femeie, despre care puteam presupune că e maică-sa.

Băiatul şi-a ridicat legătura, dezvăluind un ochi perfect funcţional.

— El e, jur, a zis.

A apărut încă o femeie, cu un fel de afiş de informare, cu faţa mea pe el.

— ALERTĂ PURPURIE! a răcnit în aer. O CREŞTEM DE LA MANGO!

O altă mamă, pe cale să-şi scoată bebeluşul din cărucior, l-a lăsat acolo şi-a început să sufle într-un fluier – scurt, de patru ori, ceea ce, mi-am imaginat, corespundea cu nivelul purpuriu de alertă.

Fluieratul n-a fost o idee prea bună. Boris l-a auzit, s-a întors şi a năvălit.

Femeia i-a sărit din cale. Căruţul n-a putut face la fel. M-am lăsat la pământ, încercând să devin cât de greu puteam. Boris, confuz, a dat exact peste cărucior, făcând să salte în aer copilul aflat în el. L-am văzut cu încetinitorul, plutind, cu o expresie şocată pe figura-i docilă.

Voiam să închid ochii. N-aveam cum să ajung la copil în timp util. Eram cu toţii paralizaţi. Până şi Boris s-a oprit să

privească.

În coada ochiului: mişcare. Un ţipăt. Apoi cea mai grandioasă dintre privelişti: Lily zburând prin aer. Cu părul unduindu-i-se. Cu braţele desfăcute larg. Complet nepăsătoare în privinţa felului în care arăta, atentă doar la ce făcea. Un salt. Un plonjon onest executat cu toată încrederea. Fără niciun pic de panică pe chip. Doar hotărâre. S-a plasat dedesubtul copilului şi l-a prins. De îndată ce i-a ajuns în braţe, bebeluşul a început să scâncească.

— Dumnezeule, am murmurat.

Nu mai văzusem ceva care să-ţi taie respiraţia în felul ăsta.

Am crezut că mulţimea o să izbucnească în aplauze. Dar

apoi Lily, revenindu-şi după săritură, a făcut încă vreo câţiva paşi, iar o mamă din spatele meu a răcnit:

— Hoaţă de copii! Opriţi-o!

Mămicile şi ceilalţi de prin preajmă şi-au scos cu toţii telefoanele. Unele femei din cercul de mămici au început să se ia la harţă privitor la cine să transmită alerta purpurie şi cine să sune la poliţie. Lily, în acest timp, era încă în momentul ei de aur, nu-şi dădea seama de agitaţie. Ţinea copilul şi se străduia să-l liniştească după acel zbor traumatizant.

Am încercat să mă ridic de la pământ, dar am simţit deodată o greutate formidabilă pe spinare.

— Nu pleci nicăieri, a zis una dintre mame, aşezându-

se cu fermitate pe mine. Consideră asta o arestare cetăţenească.

S-au mai îngrămădit peste mine încă două mame şi copilul cu petic pe ochi. Aproape că am dat drumul lesei. Din fericire, Boris părea să fi avut parte de suficientă distracţie pentru o zi, şi lătra acum nepăsător.

— Vine poliţia! a ţipat cineva.

Mama bebeluşului a alergat spre Lily, care habar nu avea cine era. Am văzut-o cum zice: „O clipă”, fiindcă încerca să facă bebeluşul să se oprească din plâns. Cred că mama începuse să-i mulţumească – însă îndată au apărut alte câteva mame, înconjurând-o pe Lily.

— Am văzut asta la *Dateline* zicea una dintre

mămicile mai gălăgioase. Creează o diversiune, apoi fură copilul. Ziua-n amiaza mare!

— E absurd! am ţipat.

Puştiul a început să salte pe noada mea.

Au apărut doi agenţi de poliţie, imediat asaltaţi cu versiuni ale poveştii. Adevărul a fost dramatic alterat. Lily părea nedumerită când a predat copilul – nu făcuse ce trebuia? Poliţia a întrebat-o dacă mă cunoaşte şi a zis că da, sigur că mă cunoaşte.

— Vedeţi! a croncănit o mamă. O complice!

Pământul era rece şi acoperit cu zăpadă topită, iar povara mămicilor era pe cale să-mi rupă unul dintre organele interne preferate. Aş fi fost în stare să mărturisesc

şi o infracţiune pe care n-o comisesem, numai să scap de acolo.

Era neclar dacă eram sau nu arestaţi.

— Cred că ar trebui să veniţi cu noi, a zis unul dintre poliţişti.

Şi nu părea că *Ştiţi ce, aş prefera să nu* ar fi fost un răspuns potrivit circumstanţelor.

Nu ne-au încătuşat, dar ne-au dus la maşina de poliţie şi ne- au pus să stăm în spate, cu Boris. Abia acolo, pe banchetă, cu câteva mame cerând răzbunare şi în vreme ce mama copilului era absorbită de încercarea de a-şi da seama dacă bebeluşul era bine, am apucat să-i spun ceva lui Lily.

— Tare prinderea, i-am zis.

— Mersi, a spus bulversată, uitându-se pe geam.

— A fost frumoasă, pe bune. Unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le-am văzut.

M-a privit, părând că mă vede pentru prima dată. Am rămas aşa preţ de câteva bătăi de inimă. Maşina de poliţie a plecat din parc. Nu s-au obosit să dea drumul la sirenă.

— Cred că ştim unde mergem acum, a zis.

— Soarta are un fel bizar de a face planuri, mi-am exprimat acordul.

Lily avea rude în toate cele cinci regiuni administrative ale oraşului, dar, din păcate, niciuna dintre rude nu se număra printre oamenii legii. Mi-a enunţat o groază de

rubedenii, încercând să-şi dea seama care dintre ele ar fi mai potrivită pentru a ne scoate de la răcoare.

— Unchiul Murray a fost închis, opusul a ce ne-ar trebui. Strămătuşa Basil E. şi-a dat un timp întâlniri cu cineva de la procuratură... dar nu cred că s-a terminat cu bine. Unul dintre verii mei e în CIA, dar n-am voie să spun care. E aşa de frustrant!

Nu eram, din fericire, închişi într-o celulă. Fusesem duşi într-o cameră de anchetă, deşi nimeni nu se gândise încă să ne ancheteze. Poate se uitau prin oglindă ca să vadă dacă nu aveam de gând, cumva, să ne confesăm unul altuia.

M-a surprins cât de bine se adapta Lily încarcerării noastre. Nici vorbă să fie o fiară a jelaniei disperate – mai

degrabă eu îmi pierdusem cumpătul pe parcursul reţinerii noastre. Agenţii de poliţie nu păreau prea impresionaţi de faptul că părinţii niciunuia dintre noi nu se aflau la o distanţă suficient de mică pentru a ne elibera pe cauţiune. Lily a sfârşit prin a-şi suna fratele. Eu am sfârşit prin a-l suna pe Bum, care, întâmplător, era cu Yohnny şi Dov.

— E peste tot la ştiri! mi-a spus Bum. Unii vă numesc eroi, alţii vă fac infractori. Filmuleţele sunt peste tot pe net. S-ar putea să ajungeţi şi la jurnalul de ora şase.

Nu aşa îmi imaginasem eu ziua.

Nu ni s-au citit drepturile şi nici nu ne-a fost oferit un avocat din oficiu, aşa că am presupus că încă nu eram puşi sub acuzare.

Pe Boris, între timp, îl apucase foamea.

— Ştiu, ştiu, a răspuns Lily scâncetelor sale. Să sperăm că tăticul tău nu are internet la îndemână pe unde e.

Am încercat să mă gândesc la subiecte interesante de conversaţie. O numiseră după floarea cu acelaşi nume? De cât timp se ocupa cu plimbatul câinilor? Nu era uşurată că niciunul dintre poliţişti nu-şi folosise bastonul pe noi?

— Eşti neobişnuit de tăcut, a zis, aşezându-se la masa de interogatoriu şi scoţând caietul roşu din buzunarul gecii. Vrei să scrii ceva şi să-mi dai după aceea să citesc?

— Ai un pix? am întrebat.

A clătinat din cap.

— E în geantă. Şi geanta mi-au luat-o.

— Cred, în cazul ăsta, că o să trebuiască să vorbim.

— Sau să ne folosim de dreptul de a tăcea.

— Eşti prima dată la închisoare? am întrebat.

Lily a dat din cap că da.

— Tu?

— Mama a trebuit să-l scoată pe tata odată, şi n-avea cine să rămână acasă cu mine. Aşa că am mers şi eu. Cred că aveam şapte sau opt ani. La început, mi-a zis că a avut un mic accident, lucru care m-a făcut să cred că făcuse pipi pe el din greşeală. Apoi mi s-a zis că fusese vorba despre „tulburarea liniştii publice" – nu s-a ajuns la proces, aşa că nu apare nicăieri.

— E groaznic, a zis Lily.

— Cred că este. Atunci mi s-a părut normal. La puţin timp după aceea au divorţat.

Boris a început să latre.

— Nu eşti un fan al divorţului, bag seamă, am observat eu.

— Şi gustările lui au rămas tot în geantă, a zis Lily cu un oftat.

A închis, pentru un minut sau două, ochii. A stat şi a lăsat totul să se scurgă, să nu mai conteze. Nu mă deranja că, în felul ăsta, dispăream şi eu. Părea să aibă nevoie de o pauză şi eram dispus să i-o acord.

— Hei, Boris, am zis încercând să mă împrietenesc cu

fiara.

M-a privit circumspect şi s-a apucat să lingă podeaua.

— Cred că nu mă simt tocmai în largul meu fiindcă ne-am întâlnit aşa, a zis într-un târziu Lily, tot cu ochii închişi.

— Şi eu la fel, am asigurat-o. Mi se pare că rareori mă ridic la înălţimea vorbelor mele. Şi, de vreme ce mă cunoşti mai ales prin intermediul vorbelor mele, sunt atât de multe feluri de a te dezamăgi.

A deschis ochii.

— Nu e doar asta. Numai că data trecută când m-ai văzut...

—... nu erai chiar în apele tale. Crezi că nu ştiu?

— Sigur. Dar nu se poate ca tocmai atunci *să fi fost* în apele mele? Poate asta ar trebui să fiu, doar că nu las foarte des să iasă la iveală.

— Cred că îmi place mai mult de Lily care plimbă câinii, prinde copiii şi rosteşte adevărul. Nu-i mare filosofie.

Şi asta era întrebarea, nu? Era vreo mare filosofie?

— Lily aia ne-a băgat la zdup, a subliniat Lily.

— Păi ai vrut pericol, aşa-i? Şi, de fapt, am ajuns la zdup din cauza lui Boris. Sau poate caietul roşu ne-a adus în puşcărie. Caietul roşu a fost o idee de milioane, apropo.

— Fratele meu a avut ideea, a recunoscut Lily. Scuze.

— Da, dar tu ai pus-o în practică, nu?

— N-a fost mare filosofie.

Mi-am tras scaunul lângă al ei, la masa de interogatoriu.

— Ba eu cred că a fost ceva, i-am zis. Că a fost ceva ca lumea. încă nu ne cunoaştem, bine? Şi o să admit că am crezut că o să fie mai bine dacă ne rezumăm doar la scris, dacă ne trecem caietul unul altuia până la nouăzeci de ani. Dar e limpede că nu asta ne este menirea. Şi cine sunt eu să suflu contra vântului?

Lily a roşit.

— „Şi ce-aţi făcut la prima întâlnire, Lily?" „Păi, ne-am dus până la secţia de poliţie şi-am înşfăcat două pahare de plastic cu apă." „Pare foarte romantic." „Păi da, a *fost."*

— „Şi la a doua întâlnire ce-aţi făcut?" am continuat. „Ei, neam dat seama că era cazul să jefuim o bancă. Doar că

s-a dovedit a fi o bancă de spermă şi am fost acostaţi de viitoare mămici furioase, în sala de aşteptare. Aşa că ne-am trezit la închisoare din nou." „Pare interesant." „Da, a fost. Şi a continuat. Acum, când vreau să-mi amintesc vreo întâlnire, n- am decât să-mi consult cazierul."

— „Şi ce te-a atras la ea?" a întrebat Lily.

— „Păi", i-am răspuns intervievatorului fantomă, „trebuie să spun că a fost vorba despre felul în care prinde bebeluşi. E de-a dreptul adorabil. Iar tu? Ce te-a făcut să-ţi spui: *Uau, acest domn merită o şansă?"*

— „îmi place un bărbat care nu dă drumul la lesă, chiar şi când lesa e pe cale să-l bage în bucluc."

— Bine jucat, am zis. Bine jucat.

M-am gândit că acest compliment avea s-o bucure pe Lily. Dar a oftat şi s-a lăsat pleoştită în scaun.

— Ce e?

— Şi cu Sofia ce se aude?

— Sofia?

— Da. Bum a menţionat-o pe Sofia.

— A, Bum.

— O iubeşti?

Am clătinat din cap.

— Nu pot s-o iubesc. Locuieşte în Spania.

Lily a râs.

— Cred că ai puncte în plus pentru onestitate.

— Nu, pe bune, am zis. Cred că e fantastică. Şi,

sincer, îmi place acum de douăzeci de ori mai mult decât îmi plăcea când eram împreună. Dar dragostea are nevoie de un viitor. Iar Sofia şi cu mine n-aveam un viitor. Am avut parte doar de un prezent plăcut împreună, atâta tot.

— Chiar crezi că dragostea are nevoie de un viitor?

— Absolut.

— Bine, a zis Lily, şi eu cred la fel.

— Bine, am îngânat-o, aplecându-mă spre ea. Şi tu crezi la
fel.

— Nu repeta ce zic, mi-a spus, plesnindu-mă uşor peste braţ.

— Nu repeta ce zic, am murmurat zâmbind.

— Eşti caraghios, a spus, însă vocea ei suna caraghioasă.

— *Tu* eşti caraghioasă, am asigurat-o.

— Lily e cea mai mişto fată din lume.

M-am dat mai aproape.

— *Lily e cea mai mişto fată din lume.*

Cred că uitaserăm amândoi, pentru o clipă, unde eram.

Apoi au revenit poliţiştii şi ne-am reamintit.

— Ei bine, a zis agentul White, care era negru, o să vă bucuraţi să aflaţi că filmuleţele cu isprăvile voastre de astăzi au deja două sute de mii de vizionări pe YouTube. Şi aţi fost prinşi cam din toate unghiurile posibile – mă mir că statuia lui Washington n-a scos şi ea un iPhone şi n-a trimis

poza prietenilor.

— Ne-am uitat cu atenţie la toate imaginile, a zis agenta Black, care era albă, şi am ajuns la concluzia că există un singur vinovat în această încăpere.

— Ştiu, doamnă, m-am băgat eu în faţă. A fost vina mea. Pe bune, ea n-a avut nimic de-a face cu asta.

— Nu, nu, nu, m-a dezaprobat Lily. Eu am pus posterul ăla în copac. Era o glumă. Dar asta le-a cam înnebunit pe mămici.

— Serios, am zis întorcându-mă spre Lily, n-ai făcut decât să ajuţi. Pe mine mă voiau.

— Nu, despre mine au crezut că vreau să fur copilul. Şi crede-mă, nici măcar nu *vreau* un copil.

— Niciunul dintre voi nu este vinovat, ne-a întrerupt agentul White.

Agenta Black a întins degetul spre Boris.

— Dacă e de vină cineva, atunci e patrupedul.

Boris a dat înapoi, cu o mutră vinovată.

Agentul White m-a privit.

— Cât despre Johnny Un-Ochi, n-am descoperit nimic în neregulă la el. Aşa că, deşi l-ai pocnit întâmplător cu un bulgăre de zăpadă în mijlocul unei bătăi cu bulgări – şi nu spun că ai făcut sau nu asta –, nu s-a produs nicio pagubă, nu s-a încălcat nicio lege.

— Asta înseamnă cu putem pleca? a întrebat Lily.

Agenta Black a încuviinţat.

— Vă aşteaptă o ditamai gaşca afară.

Agenta Black nu glumise. Bum era acolo nu doar cu Yohnny şi Dov, ci şi cu Sofia şi Priya. Şi se părea că tot familionul lui Lily îşi făcuse apariţia, prezidat de dna Basil E.

— Uite aici! a zis Bum, întinzându-mi două foi imprimate, una de la site-ul *Post* şi cealaltă cu un articol din *Daily News.*

Ambele aveau câte o poză extrem de reuşită cu copilul căzând în braţele lui Lily.

„EROINA NOASTRĂ!” ţipa *Daily News.*

„HOAŢĂ DE COPII!” răcnea *Post.*

— Sunt reporteri afară, ne-a informat dna Basil E. Majoritatea sunt indecenţi de-a binelea.

Agenta Black s-a întors spre noi.

— Păi bine... vreţi să fiţi celebri sau nu?

Eu şi cu Lily ne-am uitat unul la altul.

Răspunsul era destul de clar.

— Nu, am zis.

— Cu siguranţă nu, a completat Lily.

— Atunci spre uşa din dos! a zis agenta Black. După mine.

Cu atâţia oameni veniţi să ne întâmpine, m-am pierdut de
Lily în îmbulzeală. Sofia întreba dacă sunt bine, Bum era
entuziasmat că mă întâlnisem cu Lily în celedin urmă, iar
restul căscau gura.

N-am apucat nici măcar să ne luăm la revedere. Uşile s-au deschis şi poliţia ne-a spus să ne mişcăm rapid, fiindcă reporterii aveau să se prindă iute de schema noastră.

Am simţit o greutate în buzunar.

Pata asta, iscusită, îmi strecurase acolo caietul.

18. (Lilv)

30 decembrie

Ştirile se răspândesc rapid peste tot. Chiar şi în Fiji.

Ei nu şi-au dat seama, dar am oprit cu intermitenţe sonorul difuzoarelor de la computer cât timp mi-au făcut părinţii capul calendar, din partea lor de videochat. Am mai dat câte un clic când şi când, ca să prind crâmpeie din

tiradă:

— Cum să avem încredere în tine, Lily, când...

închis.

Mâinile li se agitau frenetic, din cealaltă parte de lume, în vreme ce mâinile mele se concentrau asupra noului proiect de împletit.

— Cine e Dash ăsta? Bunicul ştie de...

închis.

I-am urmărit pe ai mei cum încearcă să-şi facă, furioşi, bagajele, ţipând totodată la computer.

— Am întârziat la avion! O să avem noroc dacă-l mai prindem. Ai idee câte telefoane am...

închis.

Tati părea să-şi certe telefonul fiindcă suna din nou. Mami se uita în ecranul computerului.

— *Unde* a fost Langston în tot timpul ăsta...

închis.

Mi-am continuat munca la cea mai nouă creaţie a mea: un puloveraş cu dunguliţe, în stil puşcărie, pentru Boris. Am ridicat privirea şi am văzut cum mami agită indexul la mine.

Deschis.

— Şi încă ceva, Lily! a zis mami şi şi-a apropiat, cât de mult a putut, faţa de monitor.

Nu observasem până atunci, dar avea pori excelenţi. Ceea ce nu putea decât să vestească lucruri bune în privinţa propriului meu proces de îmbătrânire.

— Da, mami? am zis în vreme ce tati, aşezat pe pat lângă ea, explica iarăşi situaţia cuiva care-l sunase.

— A fost o prindere nemaipomenită, dragă.

Bunicul tocmai străbătea statul Delaware (capitala mondială a taxelor rutiere, cum îi zicea), când dl Borş l-a sunat ca să-i relateze ştirile fierbinţi ale zilei, urmate de apeluri de la scandalizaţii domni Curry şi Rulou. Bunicul, mai întâi, a fost cât pe ce să aibă un infarct la volan. Apoi s-a dus la un McDonald’s şi şi-a luat un Big Mac ca să se mai calmeze. După care l-a sunat pe Langston şi a ţipat la el, acuzându-l că mă lăsase să ajung o puşcăriaşă şi o celebritate mondială, la doar câteva ore de când fusese însărcinat cu supravegherea mea, după noua plecare a

bunicului în florida. Apoi bunicul a făcut cale întoarsă şi a ajuns iarăşi în Manhattan, sincronizându-se cu momentul în care Langston şi dna Basil E. mă aduceau acasă de la secţia de poliţie.

— Eşti pedepsită până când ajung acasă părinţii tăi, ca să se ocupe de harababura asta! a ţipat bunicul de mi-au ţiuit urechile.

A arătat spre bietul, mititelul de Boris.

— Şi ţine dihania aia de câine cât mai departe de motanul meu de la etaj!

Boris a lătrat tare, părând dornic să se repeadă asupra bunicului şi să-l răstoarne.

— Jos, Boris, i-am spus bestiei.

Boris s-a tupilat la podea şi şi-a lăsat capul peste piciorul meu, mârâind în direcţia bunicului.

— Nu cred că eu şi Boris rezonăm cu ideea că suntem pedepsiţi, i-am spus bunicului.

— E o aiureală, Arthur, a intervenit dna Basil E. Lily n-a făcut nimic greşit. E doar o mare neînţelegere. A salvat un bebeluş! Nu-i ca şi cum ar fi furat o maşină şi-ar fi pornit-o la plimbare.

— Se ştie că nimic bun nu poate să iasă, pentru o tânără doamnă, din apariţia pe prima pagină din *New York Post!* a strigat bunicul. Pedepsită!

— Du-te în camera ta, Lily Ursuleţule, mi-a şoptit la ureche dna Basil E. Mă ocup eu de aici. Ia şi poneiul acela cu

tine.

— Te rog să nu-i spui bunicului despre Dash, am şoptit la rândul meu.

— Nu pot să ţin acest lucru ascuns, a zis cu voce tare.

Concluzia, după toate istericalele părinţilor şi ale bunicului, a fost, până la urmă, că nu eram, tehnic vorbind, pedepsită. în loc de asta, mi s-a comunicat cu fermitate că aş face bine s-o las mai moale până ce ajungeau mami şi tati acasă din Liji, de Anul Nou. Mi s-a *recomandat* să stau în casă şi să mă liniştesc un timp.

Nu că aş fi vrut, dar am fost instruită să nu discut cu presa; toată tărăşenia trebuia trecută prin tocător, nu aveam voie să plănuiesc cum mi-ar sta pe coperta revistei

People (o exclusivitate care mi-ar fi permis, dintr-o mişcare, să-mi plătesc facultatea), şi dacă suna Oprah, trebuia să vorbească mai întâi cu mami, nu cu mine. Sinceră să fiu, întreaga familie ajunsese să nădăjduiască în moartea vreunei celebrităţi, ca tabloidele să o scoată din colimator pe Lily Plimbătoarea de Câini.

Mi s-a mai sugerat, pentru echilibrul meu emoţional, să nu
mă caut pe Google.

Potrivit înţelepţilor familiei, în afară de rude, nu sunt pe lumea asta prea mulţi oameni în care să te poţi încrede. Mai bine să stai la sânul iubitor al familiei, până se limpezesc apele.

Dar eu ştiu sigur asta: poţi avea încredere într-un câine.

Boris îl plăcea pe Dash.

Poţi spune multe despre oameni din felul în care se poartă cu animalele. Dash nu ezitase să apuce lesa lui Boris la vreme de criză. E un tip foarte vertical (sau foarte orizontal, dacă apar prin zonă mămici cu alerte purpurii, care se pun pe el), asta e sigur.

Bum, care aduce şi el cu un câine, îl place pe Dash.

Instinctele câinilor sunt întotdeauna corecte.

Dash merită cu prisosinţă să fie plăcut.

Sunt foarte multe posibilităţi pe lume, am decis. Dash. Boris. Trebuie să-mi ţin mintea deschisă la oportunităţi şi să nu ajung la concluzia că lumea e lipsită de speranţă dacă nu

se întâmplă exact ce vreau eu. Fiindcă alte lucruri fantastice s-ar putea întâmpla.

Verdictul în privinţa lui Boris, totuşi, e lipsit de echivoc: îl păstrez.

Deţinătorul lui Boris, Marc, colegul vărului Mark de la Ştrand, îl adăpostise ilegal pe Boris în garsoniera lui dintr-o clădire unde nu se permitea accesul animalelor. Izbutise să scape cu asta deoarece în clădire nu locuia nici proprietarul şi nici vreun administrator, însă acum, că Boris devenise atât de faimos (conform sondajului online făcut de *New York Post,* 64 la sută din respondenţi consideră că Boris e o ameninţare la adresa societăţii, 31 la sută îl socotesc victimă involuntară a propriei sale forţe, în vreme ce 5 la

sută sunt de părere că Boris ar trebui să-l întâlnească pe creator, într-o manieră ce nu poate fi menţionată), Marc nu mai putea să-l aducă „acasă”.

E-n regulă, fiindcă am luat decizia executivă că acum casa mea e şi a lui Boris. în mai puțin de douăzeci şi patru de ore de când se află în grija mea, Boris a învăţat să Stea, să Vină la Picior, să Nu Cerşească Mâncare la Masă şi să Dea Drumul (pantofilor bunicului, pe cale să fie roşi până la anihilare). E clar că problema, în tot acest timp, a fost că proprietarul lui Boris nu i-a acordat atenţia şi călăuzirea necesare pentru a înflori şi a deveni un membru de vază al societăţii. în plus, potrivit internetului, Marc nu era un culegător de caca de nădejde şi îl folosea pe Boris doar ca

acoperire pentru a cunoaşte fete. Şi mai supărător încă, Marc îmi trimisese mai multe mesaje în care afirma că nu-l deranjează să-l ţin pe Boris oricât de mult vreau. E un câine cu costuri de întreţinere ridicate. E limpede că Marc nu l-a meritat niciodată pe Boris.

Am petrecut cu Boris o noapte la puşcărie. Suntem legaţi pentru eternitate. Bine, am petrecut vreo câteva ore într-o cameră de anchetă, la secţie, împreună cu un băiat deosebit de drăgălaş. E cam pe acolo. Căminul lui Boris e la mine acum, iar mami, tati şi toţi ceilalţi vor trebui să se obişnuiască. Familia are grijă de membrii ei, iar Boris face acum parte din familie.

Echipa de gestionare a crizei s-a dovedit a fi compusă din

Alice Gamble, însoţită de Heather Wong şi Nikesha Johnson, alte două fete din echipa de fotbal.

Cum stăteam noi aşa, la mine în cameră, Alice a zis:

— Deci, Lily. Cu toate că te ştim de mult, n-am apucat, de fapt, să *ne ştim,* aşa-i? Aşa că, dacă bunicul tău tot ne-a invitat la petrecerea asta în pijamale, ca să nu ieşi pe afară...

— Petrecerea a fost ideea mea, am întrerupt-o. Bunicul a apucat doar să-mi ascundă telefonul exact când voiam să vă sun personal.

— Şi unde l-ai găsit? a întrebat Alice.

— în cutia cu prăjiturele. Sărea. în. Ochi. De parcă nici nu s- ar fi străduit.

Alice a zâmbit.

— Am pus la cale ceva dulce pentru tine, eu şi cu fetele.

Mi-a luat laptopul şi a deschis un clip de pe YouTube.

— Dacă tot nu eşti disponibilă pentru media, să te aperi singură, am decis că fotbalul poate s-o facă pentru tine.

— Ha? am îngăimat.

— Eşti o portăreasă dement de bună! a zis Nikesha. Cine, dacă nu o portăreasă dement de bună, ar putea să prindă aşa un copil? Un portar prinde copilul din instinct. Nu fiindcă încearcă să-l fure! încearcă să-l salveze!

— Fii atentă, a zis Heather şi a dat drumul

videoclipului.

Şi iată-l. Pe piesa „Stop” de la Spice Girls, coechipierele montaseră o serie de fotografii şi filmuleţe care mă înfăţişau în mijlocul acţiunii – alergam, pufneam, şutam, săream, plonjam, blocam.

Habar nu avusesem că joc atât de bine. Habar nu avusesem că fetele din echipă băgaseră asta de seamă sau că le păsa. Poate fiindcă nu mă obosisem să le socotesc coechipiere. Poate că eu însămi eram o cauză majoră a impasului într-ale prieteniei.

Nu există *eu* în *echipă,* aşa vine vorba.

Când s-a terminat filmuleţul, fetele m-au cuprins într-o îmbrăţişare victorioasă, acolo în dormitor, cum nu

făcuserăm niciodată pe teren. Nu m-am putut abţine şi am început să plâng – nu o boceală jenantă cu sughiţuri, ci lacrimi vărsate în tăcere, lacrimi de bucurie şi recunoştinţă.

— Uau, ce chestie. Mulţumesc, abia am reuşit să bolborosesc.

— Am ales piesa „Stop” fiindcă asta faci tu – stopezi avântul celeilalte echipe, a zis Heather. Şi la fel ai stopat copilul acela, să nu cadă pe asfalt.

— Şi mai e şi un omagiu adus lui Beckham.

— Clar, am rostit în acelaşi timp cu Alice.

— Dacă citeşti comentariile, a zis Heather... sunt 845 până acum, poate ar fi mai bine să nu. Dar le-am parcurs când am încărcat clipul online, ca să-ţi apăr reputaţia şi, Lily,

deja aveai cinci cereri în căsătorie, asta când m-am oprit eu din citit. Şi, vreau să zic, 95 223 de vizualizări... nu, tocmai au sărit la 95 225 în secunda asta. Deci am citit cererile astea în căsătorie şi o droaie de alte propuneri indecente. Mai sunt şi recrutori pentru facultăţi care au postat, zicând că ar trebui să încerci pe la echipele lor.

Boris a lătrat aprobator de pe noul său pătuţ de câine, aflat în colţul camerei mele.

31 decembrie

— Benny şi cu mine suntem iarăşi împreună, a anunţat Langston la prânz.

Fetele de la petrecerea în pijamale plecaseră acasă între

timp, să se pregătească pentru sărbătoarea Anului Nou, iar bunicul, la etaj, negocia cu Mabel la telefon, încercând s-o convingă să lase Miami în urmă şi să vină la New York să-l viziteze – în *ianuarie!* – ca să nu mai trebuiască să conducă el, iarăşi, până în Florida, să revină la New York, să se întoarcă în Florida, iarăşi la New York, şi totul într-o perioadă scurtă de timp.

Bărbaţii, pur şi simplu, nu pot decide ce vor.

— Câteva zile de despărţire au fost prea de tot pentru tine şi Benny? mi-am întrebat fratele.

— Şi asta, da. Numai că ne-am gândit şi că, na, am început împreună chestia asta cu caietul roşu, pentru tine. Destinele noastre sunt legate.

— Şi vă e foarte dor unul de celălalt! Şi aţi recunoscut asta, din fericire, şi acceptaţi să vă vedeţi pe baze exclusive?

— N-aş merge chiar *atât* de departe, a zis Langston. Hai să zicem, doar, că am cu Benny, care-i în Porto Rico, o întâlnire de taină în seara asta, pe Skype. N-am de gând să te păzesc pe tine când îţi faci de cap.

— Scârbos. Şi niciodată nu m-ai păzit, apropo.

— Ştiu. Şi, crede-mă, o să fiu învinuit pentru tot restul vieţii mele din cauza a ceea ce s-a întâmplat.

— Mersi că te-ai descurcat groaznic cât am fost în grija ta, frate. M-am distrat de milioane.

însă mă deranja ceva în legătură cu originile caietului

roşu.

— Langston? am întrebat.

— Da, Lily Ursuleţ Celebru? A, Ursu-lebru! Aşa o să-ţi spun de acum înainte.

Am ignorat ultima parte.

— Dacă, de fapt, te place pe tine?

— Cine? La ce te referi?

— La Dash. La găsitul caietului roşu. A fost ideea ta. Am scris de mână primele mesaje, dar cuvintele şi ideile au fost ale tale. Poate că persoana pe care Dash a scos-o la întâlnire de Anul Nou e bazată pe un imbold al imaginaţiei stârnit de tine?

— Şi dacă ar fi, ce? Tu ai continuat cu caietul. Tu ai

continuat aventura. Şi uite cum a ieşit! Eu am zăcut în dormitor, mi-am rupt plămânii tuşind şi aproape că m-am despărţit, în mod eronat, de prietenul meu. Tu ai ieşit şi ţi-ai croit singură destinul cu caietul acela!

Nu pricepea.

— Dar, Langston, dacă... Dash, până la urmă, nu mă place. Pe *mine*-mine, nu *ideea* lui despre mine.

— Şi dacă nu, ce?

M-aş fi aşteptat ca fratele meu să-mi ia apărarea şi să proclame drept cert faptul că Dash mă place.

— Cum? am zis, ofuscată.

— Dacă, adică, lui Dash nu-i place de tine odată ce ajunge să te cunoască, ce-i cu asta?

— Nu ştiu dacă vreau să-mi asum riscul ăsta.

Să sufăr. Să fiu respinsă. Cum a fost odată Langston.

— Recompensa stă în risc. Nu te poţi ascunde pe vecie în coconul hiperprotector al bunicului. Mi se pare că de ceva timp ai avea nevoie să ieşi de-acolo. Mami şi tati plecaţi, plus chestia cu caietul roşu, lucrurile astea doar au ajutat. Acum e vremea să te gândeşti cum se potriveşte Dash în peisaj. Cum te potriveşti *tu* în peisaj. Asumă-ţi riscul.

Voiam tare mult să cred, însă teama era la fel de intensă şi copleşitoare ca dorinţa.

— Dar dacă totul n-a fost decât un vis? Dacă ne pierdem timpul unul cu celălalt?

— De unde să ştii dacă nu încerci? a zis Langston şi a

citat din poetul după care fusese numit, Langston Hughes: „Un vis amânat e un vis refuzat”.

— Mai suferi după el? am întrebat.

Ştiam amândoi că nu la Benny mă refeream, ci la acel *el* care-i frânsese atât de rău inima lui Langston. Prima lui iubire.

— Sub anumite aspecte, n-o să îmi treacă niciodată, a zis Langston.

— E un răspuns foarte nesatisfăcător.

— Asta fiindcă îl interpretezi greşit. Nu zic asta la modul dramatic, plin de jale. Voiam să zic că iubirea pe care am simţit- o pentru el a fost uriaşă, reală şi că, deşi m-a durut, relaţia cu el m-a schimbat ca persoană, în acelaşi

mod în care faptul că-ţi sunt frate reflectă şi modifică felul în care evoluez, şi viceversa. Oamenii cu adevărat importanţi din viaţa noastră lasă urme. Ei pot rămâne sau pot pleca, în viaţa reală, dar vor fi în inima ta pentru totdeauna, fiindcă te-au ajutat să-ţi formezi inima. Nu se poate trece peste asta.

Inima mea, indubitabil, voia să îl primească pe Dash, sau să fie călcată în picioare de el. De asta eram sigură. Riscul trebuia să-şi descopere recompensa.

De sub masă, Boris m-a lins pe glezne. Am zis:

— Boris rămâne la noi, e în inima mea acum, iar mami şi tati n-au decât să accepte ideea.

— Ha, ha, ce glumă, Ursu-lebrule. Marele tău cadou

de Crăciun oferit de Anul Nou urma să fie permisiunea lui mami şi tati, în cele din urmă, de a avea un nou animal de companie.

— Chiar? Dar dacă ne mutăm în Fiji?

— Or să vadă ei. Dacă decid că merg, vor păstra apartamentul ăsta, unde o să stau cât urmez facultatea la NYU. Nu cred că mami şi tati au de gând să stea în Fiji permanent, ci doar cât ţine anul şcolar. Cât o să fii plecată, o să am eu grijă de Boris, asta dacă o să mergi cu ei şi dacă lui Boris n-o să i se permită accesul în Fiji. Ce-ai zice să fie ăsta cadoul meu de Crăciun pentru tine?

— Deoarece ai fost prea ocupat cu Benny ca să-mi iei ceva anul ăsta?

— Mda. Şi ce-ai zice ca în loc de puloverul pe care fără îndoială mi l-ai împletit şi prăjiturelele nenumărate pe care le- ai copt pentru mine, să îi spui bunicului să nu dea vina pe mine pentru toate năzdrăvăniile tale şi să mi-l iei de pe cap?

— OK, am încuviinţat. Să stabilească fata regulile, cum se şi cade să fie.

— Apropo de reguli... *ce faci* de Anul Nou, Lily? O să te lase să ieşi în oraş, nu? Şi Monsieur Dashiell o să-ţi fie cavaler în periplul prin frumoasa noastră metropolă?

Am oftat şi am clătinat din cap. N-aveam ce face decât să recunosc:

— Nu m-a sunat, nu mi-a dat e-mail şi nici în caiet nu

mi-a mai scris de când cu secţia de poliţie.

M-am ridicat brusc de pe scaun pentru a mă întoarce la mine în cameră, să simt o teribilă milă faţă de mine şi să mă îndop, de una singură, cu prea multă ciocolată.

Puteam, sigur că da, să-i dau un mesaj lui Dash, sau un e- mail (ba chiar să-l *sun...* ceee?!!?), însă opţiunile păreau intruzive după toate prin câte trecuserăm. Potrivit caietului roşu, Dash era un tip care aprecia spaţiul personal şi care se simţea bine în solitudine. Respectam asta.

El ar fi trebuit să mă contacteze.

Nu?

Ce spunea despre mine faptul că n-o făcuse?

Că nu avea cum să mă placă la fel de mult pe cât

ajunsesem eu să-l plac. Că nu voi fi niciodată drăguţă şi interesantă ca fata aia, Sofia, în vreme ce chipul arătos al lui Dash urma să-mi apară şi pe mai departe în faţa ochilor, în reverii.

Adică nereciprocitate.

Nu era cinstit că, într-un fel, îi duceam dorul. Nu atât prezenţa lui o doream – abia dacă-l cunoşteam –, ci să am legătura aceea cu el, prin caiet. Să ştiu că era acolo, că gândea sau făcea un lucru care avea să-mi fie comunicat apoi într-un fel surprinzător.

M-am întins pe pat, visând cu ochii deschişi la Dash, şi am întins mâna în jos ca să fiu linsă încurajator de Boris, dar nu era acolo. Ieşise la plimbare.

Soneria apartamentului nostru a bâzâit tare. Am sărit din pat şi am dat fuga pe hol să răspund.

— Da? am zis de după uşă.

— Eu sunt, strămătuşa ta preferată. Mi-am uitat cheia înăuntru când am venit să-l scot pe Boris la plimbare.

Boris!

Cele douăzeci de minute cât lipsise aproape că mă distruseseră. Boris nu mă ignora niciodată, ca Dash ăla. M-am uitat la Boris, care mişca din labe, pe la picioarele mele, ca să fie băgat în seamă. în dinţi, umed de salivă, Boris ducea un caiet roşu, legat cu fundă roşie.

19. Dash

30 decembrie

După ce mi-au dat drumul de la puşcărie, ne-am retras în apartamentul mamei. Adrenalina, în noi toţi, era ceva de speriat – alternam ţopăitul cu levitaţia, de parcă încântarea că scăpasem ar fi transformat lumea într-o gigantică trambulină.

îndată ce am trecut pragul, Yohnny şi Dov au încercat să dea o raită pe la frigider şi s-au declarat nemulţumiţi de conţinutul acestuia.

— Budincă de tăiţei? s-a mirat Yohnny.

— Da, a făcut-o mama, le-am zis. Mereu o păstrez ultima.

în vreme ce Priya s-a dus la baie, iar Bum s-a apucat să-şi verifice e-mailul la telefon, Sofia a intrat în dormitor la

mine. Nu cu intenţii lascive – ci ca să vadă cum mai arăta.

— Nu s-a schimbat prea mult, a observat, uitându-se la citatele pe care le lipisem pe perete.

— Nişte mărunţişuri s-au mai schimbat, am zis. Sunt citate noi. Nişte cărţi noi pe rafturi. Am nişte creioane care au rămas fără radiere. Cearşafurile sunt schimbate săptămânal.

— Deci, chiar dacă nimic nu pare schimbat...

— ...Lucrurile se schimbă continuu, de cele mai multe ori puţin câte puţin. Totul se schimbă şi se duce, presupun.

Sofia a dat din cap aprobator.

— Ce ciudat că spunem *se duce.* Aşa *se duce* viaţa.

— *Aşa vine viaţa* sună cam aiurea.

— Păi uneori vezi cum vine viitorul, nu? Uneori viitorul, să zicem, poate să prindă un copil.

I-am cercetat chipul, căutând indicii ale sarcasmului – mă uitam şi după tristeţe sau regret –, dar n-am descoperit decât amuzament.

M-am aşezat pe pat şi mi-am luat capul în mâini. Apoi, dându-mi seama că era un gest prea dramatic, am ridicat privirea spre ea.

— Chiar nu înţeleg nimic din toate astea, m-am confesat.

A rămas în picioare, în faţa mea.

— Aş vrea să te ajut, dar nu pot.

Deci asta era situaţia. Odată ca niciodată, pe parcursul

întâlnirilor noastre ca de poveste, pretinsesem că ar fi fost posibil s-o iubesc, când, de fapt, doar o plăceam puţin. Acum nu mai aveam nicio dorinţă să pretind că o iubisem vreodată şi că- mi plăcea de ea la nebunie.

— Putem încerca să ne purtăm înţelept unul cu altul, pentru foarte mult timp? am întrebat-o.

A râs.

— Adică să ne povestim rateurile şi să vedem dacă ne alegem cu vreun pic de înţelepciune din ele?

— Mda, am zis. Ar fi simpatic.

Simţeam că trebuie să pecetluim noul nostru pact. Pupatul ieşea din discuţie. îmbrăţişatul era cam penal. I-am întins, aşadar, mâna. Mi-a strâns-o. Apoi ne-am dus să ne

alăturăm celorlalţi prieteni.

Nu mă puteam abţine să nu mă întreb ce făcea Lily. Cum se simţea. Da, era vorba despre confuzie, dar nu o confuzie din cele rele. Voiam să o văd iarăşi, într-un fel în care nu mai voisem să o văd până atunci.

Ştiam că am caietul. îmi trebuia şi lucrul perfect de spus.

M-a sunat mama, să vadă care e situaţia. în staţiune nu aveau internet, şi nu era ea genul care să dea drumul la televizor dacă nu era acasă. Nu trebuia, aşadar, să-i explic nimic. I-am spus doar că au venit nişte prieteni pe la mine şi că ne-am purtat frumos.

Tata, nu puteam să nu observ, verifica de obicei ştirile, o dată la cinci minute, pe telefon. Probabil că văzuse titlul de

pe site-ul *Post,* împreună cu fotografiile. Doar că, pur şi simplu, nu- şi recunoscuse fiul.

Mai târziu în aceeaşi seară, după un maraton cu filme de John Hughes, i-am adunat pe Bum, Sofia, Priya, Yohnny şi Dov în dormitorul mamei şi am scos din biroul ei o tăbliţă de scris.

— înainte să plecaţi, le-am spus, aş vrea să derulez un scurt simpozion pe tema iubirii.

Am luat un marker roşu – până la urmă, de ce nu? – şi am scris pe tăbliţă cuvântul *iubire.*

— O avem aici, am zis. Iubire.

Pentru ca totul să fie în regulă, am desenat o inimă în jurul cuvântului. Nu una cu ventricule şi toate cele. Una

simbolică.

— Există în stare pură, plină de idealuri. însă apoi... vin şi cuvintele.

Am scris *cuvinte* de mai multe ori, pe toată tabla, inclusiv peste cuvântul *iubire.*

— Şi sentimente.

Am scris *sentimente* în acelaşi fel, de-a curmezişul a tot ce scrisesem deja.

— Şi aşteptări. Şi istorie. Şi gânduri. Ajută-mă cu astea, Bum.

Am scris amândoi cuvintele astea de cel puţin douăzeci de
ori fiecare.

Rezultatul.

Absolut ilizibil. Nu doar că *iubire* dispăruse, dar nu se mai desluşea absolut nimic.

— Cu asta, am zis ridicând tăbliţa, ne confruntăm noi.

Priya părea deranjată – mai mult de mine decât de ceea ce
spuneam. Sofia încă părea amuzată. Yohnny şi Dov se lipeau unul de altul. Bum, cu carioca în mână, încerca să-şi dea seama de ceva.

A ridicat mâna.

— Da, Bum?

— Spui că ori eşti îndrăgostit, ori nu eşti. Şi dacă eşti, se transformă în asta.

— Ceva de genul.

— Dar dacă nu-i o întrebare tip da-sau-nu?

— Nu pricep ce vrei să zici.

— Dacă iubirea nu-i o întrebare de tip da-sau-nu? Nu există *eşti îndrăgostit* sau *nu eşti.* Nu-s, adică, niveluri diferite astea? Şi poate că toate astea, cuvintele, aşteptările şi ce mai este, nu se cocoaţă peste iubire. Poate e ca o hartă în care îşi au toate locul lor, şi când le vezi de sus, de pe cer... uau.

M-am uitat la tablă.

— Cred că harta ta e mai limpede decât a mea, am zis. Dar nu aşa arată coliziunea dintre doi oameni potriviţi care se întâlnesc la momentul potrivit? E total brambura.

Sofia a chicotit.

— Ce-i? am întrebat-o.

— *Persoana potrivită, timpul potrivit* e un concept eronat, Dash, a zis.

— Absolut, s-a arătat Bum de acord.

— Ce vrea să spună cu asta? l-am întrebat.

— Ce vreau să spun, a zis Sofia, e că atunci când oamenii zic *persoana potrivită, persoana greşită, timpul potrivit,* evită de obicei problema. Ei cred că soarta le joacă feste. Că suntem cu toţii participanţi la un reality show romantic, pe care-l urmăreşte Dumnezeu ca să se distreze. Dar universul nu decide ce este potrivit sau nu. Tu decizi. Da, poţi s-o ţii cu teoria până te albăstreşti la faţă, să

dezbaţi dacă ceva ar fi putut merge altă dată sau cu altcineva. Dar ştii cu ce te alegi?

— Te albăstreşti la faţă? am întrebat.

— Mda.

— Ai caietul, corect? s-a băgat Dov în discuţie.

— Chiar sper că nu l-ai pierdut, a adăugat Yohnny.

— Da, am zis.

— Şi ce mai aştepţi? a întrebat Sofia.

— Să plecaţi de la mine odată?! am zis.

— Bun, a replicat ea. Acum ai o temă de scris.Fiindcă ştii ce? De tine depinde, nu de soartă.

Dar tot nu ştiam ce să scriu. Am adormit cu caietul

alături,
holbându-ne amândoi la tavan.

31 decembrie

Dimineaţa următoare, la micul dejun, mi-a venit măreaţa idee.

L-am sunat imediat pe Bum.

— Am nevoie de o favoare, i-am zis.

— Cine-i la telefon?

— Mătuşa ta e în oraş?

— Mătuşa mea...

I-am explicat ideea mea.

— Vrei să-ţi dai o întâlnire cu mătuşa mea? a

întrebat.

I-am explicat iarăşi ideea.

— *Aha,* a zis. N-ar trebui să fie o problemă.

Nu voiam să dezvălui prea multe. N-am scris decât locul şi ora de întâlnire. Când s-a făcut o oră decentă, m-am îndreptat spre casa dnei Basil E. Am găsit-o afară, plimbându-l pe Boris prin cartier.

— Te-au lăsat părinţii în libertate? a vrut dna Basil E. să ştie.

— Se poate spune şi aşa, am zis.

— Ştii vorba aia, a lansat dna Basil E., că plictiseala e aroma vieţii. De aceea trebuie neapărat să folosim şi alte arome.

A întins mâna să ia caietul, dar Boris i-a luat-o înainte.

— Fată rea! l-a mustrat.

— Sunt destul de sigur că Boris e băiat, am zis.

— A, ştiu, m-a asigurat dna Basil E. Doar că-mi place să-l menţin în confuzie.

Şi, zicând acestea, ea şi cu Boris au plecat, ducând viitorul meu cu ei.

Când a apărut Lily, la ora cinci, mi-am dat seama că era un pic dezamăgită.

— O, uite, a zis privind spre patinoarul de la Rockefeller Centre. Patinatori. Cu milioanele. Purtând pulovere din toate cele cincizeci de state.

Aşteptasem cu încordare. Fiindcă, de fapt, era prima

noastră şansă să avem o conversaţie aproape normală, asta dacă nu se băgau tot soiul de câini şi mame peste noi. Şi la astfel de conversaţii nu eram atât de bun ca la cele scrise sau iscate de adrenalină într-un moment suprarealist. Voiam să o plac, voiam ca ea să mă placă, şi nu mai avusesem de multe luni o asemenea dorinţă.

De tine depinde. Nu de soartă.

Adevărat. Dar depindea şi de Lily.

Asta era partea mai complicată.

M-am prefăcut lezat de reacţia ei lipsită de entuziasm la aflarea banalei mele destinaţii.

— Nu vrei să ne dăm pe gheaţă? am zis bosumflându-mă. Am crezut că o să fie aşa de *romantic.* Ca

într-un *film.* Cu Prometeu veghind asupra noastră. Fiindcă, nu-i aşa, ce-i mai potrivit decât Prometeu *deasupra unui patinoar?* Sunt sigur că de asta a şi furat focul pentru noi – ca să ne putem face patinoare. Apoi, după ce ne-am da pe pista aia supraaglomerată, ne-am putea duce în Times Square, unde să fim înconjuraţi de *două milioane de oameni,* fără *vreo toaletă* la dispoziţie pentru următoarele şapte ore. Haide. Ştii că asta vrei.

Era distractiv. Se vedea bine că nu ştiuse pentru ce ocazie să se îmbrace, aşa că o lăsase baltă şi se îmbrăcase pentru ea însăşi. Admiram asta. La fel cum admiram şi repulsia ei imposibil de ascuns la ideea că nu eram tocmai singuri într-o mulţime.

— Sau..., am zis, am putea trece la planul B.

— Planul B, a zis imediat.

— Vrei să fii surprinsă, ori ai vrea să ştii dinainte?

— A, a zis, cu siguranţă surprinsă.

Am început să luăm distanţă de Prometeu şi patinoarul său. După vreo trei paşi, Lily s-a oprit.

— Ştii ce, a zis, a fost o minciună gogonată. Mi-ar plăcea mai mult să ştiu dinainte.

Aşa că i-am spus.

M-a plesnit peste braţ.

— Da, cum să nu, a zis.

— Da, am replicat, cum să nu.

— Nu cred o iotă... dar mai spune-mi o dată.

Şi i-am mai spus o dată. Iar de data asta am scos din buzunar o cheie şi i-am agitat-o prin faţa ochilor.

Mătuşa lui Bum e celebră. N-o să dau acum nume, dar pe ea o cunoaşte oricine. Are propria revistă. Are, practic, propria televiziune prin cablu. Propria marcă de obiecte de uz casnic la un lanţ mare de magazine. Bucătăria ei studio e faimoasă în toată lumea. Şi se întâmpla să am în mână cheia de acolo.

Am aprins toate luminile. Ajunseserăm: eram în centrul celui mai stilat studio culinar din întregul New York.

— Acum, ce-ai vrea să pregăteşti? am întrebat-o pe Lily.

— Glumeşti, a zis. Chiar putem *atinge* chestii.

— Nu e un tur cu ghid, am asigurat-o. Uite. Materii prime. Eşti un as într-ale coptului, deci meriţi materii prime de calitate.

Se găseau acolo oale de cupru şi tigăi de toate mărimile. Şi mai erau toate ingredientele dulci şi/sau sărate şi/sau acre pe care le îngăduia vama Statelor Unite.

Lily abia îşi stăpânea încântarea. După o clipă, a început să deschidă sertare şi să-şi evalueze opţiunile.

— Asta-i debaraua secretă, am zis arătând spre o uşă mai dosnică.

Lily s-a dus glonţ acolo şi a deschis-o.

— Oho! a ţipat.

Fusese cel mai magic loc cu putinţă, pentru mine şi Bum,

când eram mici. Mă simţeam de parcă aş fi avut iarăşi opt ani, de parcă şi Lily ar fi avut opt. Am rămas amândoi încremeniţi de veneraţie în faţa tărâmului de lapte şi miere care ni se întindea înainte.

— Nu cred că am mai văzut atâtea cutii de Rice Krispies, a zis Lily.

— Nu uita de bezele şi de combinaţii de arome. Avem toate felurile de bezele şi toate aromele cu putinţă.

în ciuda tuturor aranjamentelor florale pe care mătuşa lui Bum le *nimerea la fix,* şi cu toate tururile de degustat vinuri organizate în numele ei, felul ei de mâncare favorit erau cerealele Rice Krispies, iar ţelul ei în viaţă era să ducă reţeta la perfecţiune.

I-am explicat asta lui Lily.

— Bun, păi să trecem la treabă.

Rice Krispies sunt concepute pentru a fi preparate curat – fără făină, fără cernut, fără copt. Şi totuşi am făcut, cu Lily, un talmeş-balmeş de nedescris.

În parte, din cauza încercărilor de a combina aromele – totul, de la alune până la cireşe uscate, ba chiar şi o incursiune defel nimerită, într-un recipient cu fulgi de cartofi. Am lăsat-o pe Lily să preia conducerea, iar ea, la rându-i, şi-a lăsat patiserul interior să-şi facă de cap. Până să mă dezmeticesc, peste tot se topeau bezele, se îmbulzeau cutii cu fulgi de cereale, iar bobiţele de Rice Krispies se cuibăreau prin părul, prin pantofii şi,

neîndoielnic, prin lenjeria noastră intimă.

Dar nu conta.

Crezusem că Lily o să fie metodică – genul de patiser având lista de ingrediente în dotare. Spre marea mea surpriză – şi încântare –, nu era defel aşa. Era mai degrabă impulsivă, instinctivă, combina la nimereală ingredientele. Acţiunile ei aveau ceva serios – voia să-i iasă –, dar şi ceva jucăuş. Deoarece îşi dădea seama că asta *era,* până la urmă, o joacă.

— Trosc! a făcut Lily, hrănindu-mă cu nişte Krispies cu biscuiţi Oreo.

— Pleosc, am spus, dându-i să guste nişte Krispies cu cremă de banane.

— Poc! am zis amândoi deodată, îndopându-ne reciproc dintr-un recipient ce conţinea Krispies cu prune şi brânză Brie, respingătoare de-a dreptul.

M-a surprins privind-o.

— Ce? a întrebat.

— Ai inima atât de uşoară, am zis fără să ştiu prea bine ce spuneam. E dezarmant.

— Ei bine, a zis ea, am şi eu ceva bun pentru tine.

M-am uitat la oalele şi tigăile pline cu chestii.

— Aş zice că avem ceva bun pentru toţi membrii familiilor noastre extinse, i-am zis. Şi asta spune multe.

A scuturat din cap.

— Nu, ceva bun, dar în alt fel. Nu eşti singurul, să ştii,

care poate face planuri secrete.

— Ce e? am întrebat.

— Păi, îţi place să fii surprins sau vrei să ştii dinainte?

— Să ştiu dinainte.

Apoi, chiar când deschidea gura să-mi spună, m-am grăbit să corectez:

— Nu, nu, nu – îmi place să fiu surprins.

— Bun atunci, a zis, zâmbind într-un fel aproape diavolesc. Să punem la pachet gustările astea, să facem curat în bucătărie şi s-o luăm din loc.

— Undeva unde-s bebeluşi de prins, am zis.

— Şi cuvinte de găsit, a adăugat răutăcioasă.

Dar mai mult n-a vrut să spună.

Am început să mă pregătesc pentru surpriză.

20. (Lilv)

31 decembrie

Imaginează-ţi asta:

Poate că nu ai acces la un prieten pe nume Bum, care să facă rost de cheia studioului de gătit al celebrei sale mătuşi.

Dar eşti mai mult decât încântată să beneficiezi de comorile aflate sub cheia mai sus menţionată.

Trosc. Pleosc. Dash dulce.

în schimbul privilegiului respectiv, ai ocazia de a o suna pe străMătuşa poreclită dna Basil E. şi de a-i cere să-i telefoneze unui văr pe nume Mark şi să-l bată la cap până îţi

dă cheia unui tărâm cu totul diferit.

Ce faci atunci?

Răspunsul este evident:

Faci rost de cheia aia.

— Lovitură sub centură, Lily, m-a întâmpinat vărul Mark la intrarea în Ştrand. Data viitoare să-mi ceri chiar tu.

— Refuzai dacă-ţi ceream eu.

— Aşa este. Păi se putea să nu-mi manipulezi slăbiciunea pentru strămătuşa Ida?

Mark l-a măsurat cu privirea pe bietul Dash, apoi a întins spre el, circumspect, un deget.

— Şi tu! Fără chestii dubioase pe-aici noaptea asta, ai priceput?

Dash a zis:

— Te asigur că n-aş putea nici cu gândul să gândesc chestiile dubioase la care te referi, ţinând cont că n-am nici cea mai vagă idee în privinţa motivului pentru care mă aflu aici.

Mark a pufnit dispreţuitor.

— Pervers mic şi pedant.

— Mulţumesc, domnule! a zis Dash pe un ton voios.

Mark a întors cheia în uşa din faţă şi ne-a deschis magazinul. Era 11 noaptea, în prag de Anul Nou. Petrecăreţii curgeau şuvoaie pe Broadway şi auzeam cum mulţimi festive şi gălăgioase se adunau câteva cvartale mai încolo, în Union Square.

Librăria cea liniştită, destinaţia noastră de seară, se închisese cu ore înainte.

Pentru noi, şi doar pentru noi, se deschidea acum, în ajunul Anului Nou.

Merită să te ştii cu lumea. Sau merită să te ştii cu lume care poate suna anumiţi verişori, ca să le reamintească cine a pus deoparte în cont, cu ani mulţi în urmă, bani pentru educaţia lor universitară şi ca să le ceară, în schimb, doar un serviciu mititel pentru un ursuleţ pe nume Lily.

Am păşit înăuntru, eu şi cu Dash, iar Mark a închis şi a încuiat uşa după noi. Apoi a zis:

— Conducerea a cerut ca, în schimbul acestui privilegiu, voi doi să pozaţi pentru nişte panouri publicitare,

purtând tricouri cu Ştrand şi ţinând în mână sacoşe cu Ştrand. Am vrea să scoatem ceva profit de pe urma faimei voastre, înainte ca tabloidele să vă uite cu totul.

— Nu, am zis eu şi cu Dash la unison.

Mark a dat ochii peste cap.

— Puştii din ziua de azi. Au impresia că totu-i de pomană.

Zăbovea, ca şi cum s-ar fi aşteptat să ne răzgândim. A mai
stat vreo câteva secunde, după care şi-a ridicat mâinile în aer.

Mie, Mark mi-a zis:

— Lily, să încui pe aici când plecaţi.

Lui Dash, Mark i-a zis:

— încearcă tu ceva cu fetiţa asta scumpă şi...

— NU MĂ MAI PROTEJA ATÂTA! am scos un ţipăt de Urlătoare.

Aoleu.

Am adăugat încetişor:

— O să fim bine, Mark. Mulţumesc. Pleacă, te rog. Un An Nou fericit.

— Nu vreţi să vă răzgândiţi în privinţa pozelor publicitare?

— Nu, am afirmat, la unison, Dash şi cu mine.

— Hoţi de copii, a bombănit Mark.

— Vii mâine-seară la cina de Crăciun de Anul Nou,

da? l-am întrebat pe Mark. Mami şi tati ajung acasă de dimineaţă.

— O să fiu acolo, a zis Mark şi s-a aplecat spre mine să mă pupe pe obraz. Te iubesc, puştoaico.

L-am pupat şi eu pe obraz.

— Şi eu pe tine. Ai grijă să nu te transformi într-un bătrân morocănos ca bunicul.

— N-am eu norocul ăsta, a zis Mark.

A descuiat apoi uşa de la Ştrand şi a păşit înapoi în noaptea de revelion.

Dash şi cu mine am rămas înăuntru, holbându-ne unul la altul.

Acolo eram, singuri şi împreună, pe tărâmul cel sfânt al

cărţilor, în noaptea asta de sărbătoare şi de speranţă maximă.

— Şi acum? a întrebat Dash, zâmbind. încă un dans?

în metroul care ne dusese de la studioul de gătit până la Union Square şi Ştrand fusese o trupă mexicană, ce câmtase în vagonul nostru. Nu mai puţin de cinci oameni în formaţie, în costume mexicane tradiţionale, cu un solist arătos, cu mustaţă şi sombrero, care cânta un preafrumos cântec de dragoste. Cred că de dragoste era, nu sunt sigură (notiţă: de învăţat spaniola!). Dar două cupluri, care stăteau prin preajmă, începuseră să se pupe auzind cântecul cel atât de frumos şi sunt de părere că se datora cuvintelor foarte romantice ale cântecului şi nu era din cauză că respectivele

cupluri n-aveau chef să se caute după nişte *dinero* de pus în pălăria muzicanţilor.

Dash aruncase acolo un dolar.

Riscasem şi ridicasem miza, zicând:

— *Cinco* dolari dacă dansezi cu mine.

Dash mă invitase să ies cu el de revelion. Puteam, măcar, să- i întorc favorul şi să-l invit la dans. Cineva trebuia să facă pasul ăsta.

— Aici? a îngăimat Dash, arătând îngrozit de-a binelea.

— Aici! Te provoc.

Dash a scuturat din cap. S-a îmbujorat.

Un cerşetor, tolănit într-un scaun pe colţ, a strigat:

— Fă-o un dans pe fetiţă, pârlitule!

Dash s-a uitat la mine. A ridicat din umeri.

— Plata, tanti, a zis.

Am lăsat bancnota de cinci dolari să cadă în pălăria muzicantului. Formaţia a început să cânte cu vigoare sporită. Simţeam presiunea aşteptării venind dinspre mulţimea de petrecăreţi din tren. Cineva a mormăit:

— Nu-i aia hoaţa de copii?

— Prinzătoarea! m-a apărat Dash.

Mi-a întins mâinile.

Nu mi-aş fi imaginat că provocării mele chiar avea să i se dea curs. M-am lăsat spre urechea lui Dash.

— Dansez oribil, i-am şoptit.

— Şi eu la fel! mi-a şoptit la rândul lui.

— Hai, dansaţi odată! a cerut cerşetorul.

Petrecăreţii au aplaudat, încurajându-ne. Formaţia a început să cânte mai tare şi mai cu foc.

Trenul a oprit la Union Square.

Uşile s-au deschis.

Mi-am aşezat braţele pe umerii lui Dash. El şi-a potrivit braţele pe după mijlocul meu.

Am ieşit din tren pe ritm de polca.

Uşile s-au închis.

Mâinile s-au întors la proprietarii lor.

Stăteam, acum, în uşa depozitului special de la Ştrand.

— Vrei să ghiceşti ce-i acolo? l-am întrebat pe Dash.

— Cred că deja m-am prins. E o provizie de caiete roşii, pe care vrei să le umplem cu notiţe despre opera lui... să zicem... Nicholas Sparks.

— Cine? am zis. Nu, gata cu poeţi tânguitori. N-aş face faţă.

— Nu ştii cine e Nicholas Sparks?

Am clătinat din cap.

— Te rog să nu afli niciodată, a zis.

Am scos cheia camerei de pe un cârlig de lângă uşă.

— închide ochii, am spus.

N-ar fi fost nevoie să-i cer să închidă ochii. Pivniţa era rece, întunecoasă şi nu tocmai primitoare, dacă nu ţineai seama de aroma minunată, de mucegai, a cărţilor. Dar

simţeam că era nevoie de un element-surpriză. Şi, pe lângă asta, voiam să scap, fără să vadă el, de nişte Rice Krispies care-mi aterizaseră în sân.

Dash a închis ochii.

Am răsucit cheia şi am deschis uşa.

— Mai ţine-i închişi un pic, am cerut.

Mi-am scos din sutien încă o bucată de Rice Krispies caramelizată, apoi am luat din geantă o lumânare şi am aprins-o.

Încăperea rece şi umedă s-a umplut de lumină pâlpâitoare. Am luat mâna lui Dash şi l-am călăuzit înăuntru.

Îşi ţinea încă ochii închişi. Mi-am dat jos ochelarii, ca să par, nu ştiu – mai sexy – în noul ambient.

Am lăsat uşa să se închidă după noi.

— Acum deschide ochii. Darul ăsta nu-i de păstrat. Ci doar de vizitat.

Dash a deschis ochii.

Nu a observat noua mea înfăţişare fără ochelari. (Sau aveam eu privirea prea înceţoşată ca să-i desluşesc reacţia.)

— N-are cum! a exclamat Dash.

Chiar şi cu o atât de slabă vizibilitate, nu-i trebuia o explicaţie pentru vraful de volume legate, aşezate lângă zidul de ciment. A dat fuga să atingă tomurile.

— Toate volumele din *Dicţionarul Englez Oxford*! Uau, ohoho, UAU!

Dash era în extaz, având aceeaşi bucurie nemărginită ca

a lui Homer Simpson când rosteşte: „Mmm... gogoşi”.

Un an nou fericit.

îmi pare rău că-s atât de penibilă şi de străvezie cu declaraţia asta, dar tânărul Dashiell avea ceva... *răpitor.* Nu datorită pălăriei cu boruri late şi nici felului armonios în care i se asorta cămaşa albastră cu ochii albaştri, pătrunzători; era mai degrabă vorba despre chipul său, cu o expresie dulce şi arătoasă, tânără, dar şi înţeleaptă, răutăcioasă şi totuşi emanând bunătate.

Voiam să par rece şi indiferentă, ca şi cum genul ăsta de chestii mi se întâmplau mai mereu, dar n-am izbutit.

— îţi place? îţi place? am întrebat cu febrilitatea unui copil de cinci ani care gustă cea mai bună brioşă din lume.

— La *nebunie,* ce mama dracului, a zis Dash.

Şi-a scos pălăria, cu o plecăciune, în semn de apreciere.

Au. înjurătură – nu mai părea atât de răpitor.

Am decis să pretind că zisese „ce mama *dragului”.* Ne-am
pus pe jos şi am ales un volum ca să-l explorăm...

— îmi place etimologia, i-am zis lui Dash. îmi place să-mi imaginez ce s-a întâmplat când au venit pe lume cuvintele.

Caietul roşu scotea capul din geanta mea. Dash l-a înşfăcat, apoi s-a uitat la un cuvânt din *DEO* şi l-a scris în caiet.

— Ce spui de ăsta? a întrebat.

Scrisese *desfătare.* Am luat volumul cu litera *D* din poala lui Dash şi am citit explicaţia.

— Hmm, am zis. Desfătare. Circa 1300, „serbare gălăgioasă, petrecere, distracţie”. Ce mai e? Aha, „a te desfăta”, înseamnă „să petreci într-o manieră zgomotoasă”, circa 1325.

Lângă desfătarea lui Dash din caietul roşu, am scris Umple troaca aia cu lături, fătucă. E Anul Nou! O să ne desfătăm măcelărind porcul, nevinovat bietul, şi-o să avem şuncă la masă. D-E-S-F-Ă-T-A-R-E.

Dash a citit cele scrise de mine şi a chicotit.

— Acum alege tu un cuvânt.

Am deschis tomul cu litera *E* şi am ales la întâmplare un

cuvânt. Am scris *epigin pe* foaie.

Abia după ce l-am trecut în caiet am şi citit ce însemna. *Epigin:* care are elemente florale inserate deasupra ovarului, ca de pildă floarea de măr, de castravete şi de narcisă.

Aş fi putut alege un cuvânt mai sugestiv?

Dash avea să creadă că sunt o persoană promiscuă.

Ar fi trebuit să aleg cuvântul *promiscuă.*

Lui Dash i-a sunat telefonul. Cred că ne-am simţit uşuraţi amândoi.

— Bună, tata, a răspuns Dash.

Aerul răpitor a părut să i se diminueze pentru o clipă, umerii i-au căzut, vocea i-a devenit măsurată şi... *tolerant* era singurul cuvânt care-mi venea în minte pentru a descrie

tonul pe care-l folosea Dash cu tatăl lui.

— A, păi ce fac de obicei de Anul Nou. Pileală şi femei.

Pauză.

— A, da, ai auzit de asta? Ciudată poveste...

Pauză.

— Nu, nu vreau să vorbesc cu avocatul tău.

Pauză.

— Da, sunt conştient că o să ajungi acasă mâine-seară.

Pauză.

— Super. Nimic nu-mi place mai mult ca discuţiile tată-fiu despre lucrurile importante din viaţa mea.

Nu ştiu de unde mi-a venit îndrăzneala, dar simţeam că expresia decisă şi apăsătoare care se citea pe chipul lui Dash era pe cale să-mi zdrobească sufletul. Degetul meu mic s-a furişat şi s-a lipit de al lui, pentru alinare. Ca un magnet, degetul lui mic s-a agăţat şi l-a cuprins pe al meu.

Tare mult îmi plac magneţii.

— Bun, acum să ne întoarcem la cuvântul ăla, a zis Dash după ce a terminat de vorbit. *Epigin.*

Am sărit imediat în picioare, căutând o altă carte de referinţă, având cuvinte mai puţin stânjenitoare. Am scos ceva numit *Dicţionarul de Argou Urban* şi l-am deschis la întâmplare.

„A o face lată”, am zis cu voce tare. „A face un mare

chef, a face o mare prostie, o gafă.”

Dash s-a întors la scrisul în caiet.

Scuze că am ajuns târziu la birou, dar am făcut-o lată aseară.

Am luat pixul şi am adăugat Scuze că ţi-am buşit şi maşina!

Dash s-a uitat la ceas.

— Aproape miezul nopţii.

Zona mea epigină îşi făcea griji. Oare Dash avea să creadă că-l atrăsesem în debaraua asta pentru a-l sili să ia parte la acel ritual oribil (sau minunat) al sărutului de Anul Nou?

Dacă mai zăboveam mult în această cameră, Dash ar fi

putut să afle cât de totală era lipsa mea de experienţă în chestiunile pe care ardeam de nerăbdare să le experimentez. Cu el.

— Vreau să-ţi spun ceva, am rostit cu voce domoală.

Nu ştiu ce fac. Să nu râzi de mine, te rog. Dacă-s un dezastru total, fii te rog bun şi părăseşte-mă cu blândeţe.

— *Ce?*

Voiam să-i spun, chiar voiam. însă pe gură mi-a ieşit:

— Marioneta Rânjilă mi-a fost înapoiată de unchiul Carmine. Mi-a cerut să locuiască în depozitul ăsta, înconjurată de dicţionare. Preferă cărţile astea vechi, cu iz de mucegai, sufocării într-un spărgător de nuci.

— Deştept băiat, Rânjilă.

— Promiţi să-l vizitezi pe Rânjilă?

— Nu pot promite asta. E ridicol.

— Cred că ar trebui să promiţi.

Dash a oftat.

— Promit să încerc. Dacă încrâncenatul tău văr Mark o să- mi mai dea vreodată voie în Ştrand.

M-am uitat la ceasul de pe peretele din spatele capului lui Dash.

Era trecut de miezul nopţii.

Pfuu.

1 ianuarie

— Avem o ocazie rară, Lily, să fim singuri în Ştrand.

Cred că ar trebui să profităm pe deplin de asta.

— Cum aşa?

Se putea oare ca inima să-mi tremure la fel de tare cât îmi tremurau mâinile?

— Ar trebui să dansăm pe lângă rafturile de afară. Să parcurgem tone de cărţi despre monştri de circ şi nave eşuate. Să dăm iama în cărţile de bucate, ca să descoperim reţeta ultimă de Rice Krispies. A, şi să descoperim a patra ediţie din *Bucuria...*

— OK! m-am piţigăiat. Să urcăm! Tare îmi plac cărţile despre monştri.

Fiindcă şi eu sunt unul. S-ar putea să fii şi tu. Vrei să fim monstruoşi împreună?

Ne-am îndreptat spre uşa debaralei.

Dash s-a aplecat misterios spre mine. Flirta. A ridicat o sprânceană şi a declarat:

— Noaptea e abia la început. Avem volume peste volume din *DEO* la care să ne întoarcem.

Am răsucit mânerul uşii.

Nu s-a clintit.

Am observat un afiş scris de mână, pus lângă întrerupătorul pe care nu mă ostenisem să-l apăs când intraserăm în încăpere, atât de concentrată fusesem asupra construirii unei atmosfere cu flacără de lumânare. Pe afiş scria:

ATENŢIUNE!

în caz că nu ai citit afişul imens de pe peretele de-afară, citeşte-l te rog pe acesta:
MĂI OMULE! De câte ori trebuie să ţi se spună?
Depozitul se închide pe DINAFARĂ.
Fii sigur că ai cheia la tine dacă vrei să deschizi din interior, altfel n-o să mai poţi ieşi.

Nu.

Nu nu nu nu nu nu nu.

NUUUU!!!!!!!!

M-am întors înspre Dash.

— Ăă... Dash?

— Ă... da?

— Cred că ne-am cam încuiat aici.

N-aveam altă soluţie decât să cer ajutorul vărului Mark.

— M-ai trezit, Lily Plimbătoarea de Câini, a lătrat în telefon vărul. Ştii că e o tradiţie la mine să mă culc cu mult înainte să pornească balul ăla stupid în Times Square.

Am explicat care era problema.

— Măi, măi, a făcut Mark. Strămătuşa Ida nu te poate salva din buclucul ăsta, aşa-i?

— *Tu* poţi, Mark!

— Aş putea decide să n-o fac.

— N-ai îndrăzni.

— Ba da. Fiindcă şantajul emoţional la care m-aţi supus tu şi delincventul tău de prieten v-a băgat în situaţia asta.

Avea dreptate.

— Dacă nu vii să ne ajuţi, am zis, o să chem poliţia să ne scoată.

— Dacă faci asta, reporterii de la *Post* şi *News* or să audă pe frecvenţele poliţiei. Şi ajungi iar pe prima pagină. Chiar când sosesc mami şi tati şi trec pe lângă standurile de presă din aeroport. încerc să-mi imaginez şi să presupun că ei, ca şi bunicul, cred că ai rămas peste noapte la vreo prietenă şi nu că umbli cu un gagiu, nici că ai tăi complici, Langston şi dna Basil E., te acoperă. Dacă iese cu scandal, ai tăi n-or să te mai lase nicăieri singură. Ca să nu mai spun că, dacă apare în presă incidentul, sunt şanse mari să-mi pierd serviciul. Şi, Lily, ştii care-i partea cea mai proastă?

Adolescenţii lumii vor pierde accesul la dicţionarul secret din pivniţa librăriei Ştrand, şi asta numai din cauza ta şi a dorinţei nesăbuite a micului tău prieten pervers şi pedant de a răsfoi volumele exact de Anul Nou. Poţi avea cugetul împăcat, Lily? O, câtă oroare!

Nu m-am grăbit să-i dau replica. Dash, care ascultase discuţia, se prăpădea de râs lângă mine. Era o uşurare.

— N-am ştiut că eşti aşa de malefic, Mark.

— Ei, cum să nu ştii. Bun, acum Mark cel Mic vrea să-şi termine somnul. Fiindcă-i un tip de gaşcă, o să se trezească la şapte dimineaţa şi-o să vină să vă salveze din încurcătură. Dar nu înainte de răsăritul soarelui.

Am încercat o ultimă stratagemă.

— Dash se cam dă la mine, Mark.

Voisem, de fapt, să spun că *aş fi vrut* ca Dash să se dea la mine.

Dash a ridicat iarăşi sprânceana.

— Ba nu, a zis Mark.

— De unde ştii?

— Fiindcă, dacă făcea asta, nu mă sunai pe mine să te salvez acum, Ochi Bulbucaţi. Deci uite cum facem. Ai vrut să-l cunoşti pe tipul ăsta. Asta e şansa ta. Aveţi o noapte doar pentru voi. Ajung şi eu după ce mi-am făcut somnul. E o cămăruţă într-un ungher, cu toaletă, în spatele depozitului, dacă nu te poţi ţine. S- ar putea să nu fie tocmai curată. Şi probabil nici hârtie igienică nu-i.

— Să ştii că în momentul ăsta chiar te urăsc, Mark.

— Poţi să-mi mulţumeşti dimineaţă, Lily dragă.

Am făcut, cu Dash, ce-ar fi făcut oricare doi adolescenţi rămaşi singuri într-o pivniţă.

Ne-am aşezat alături pe podeaua rece şi am jucat „spânzurătoarea” în caietul roşu.

A-R-O-G-A-N-T

N-E-M-I-Ş-C-A-T

Am stat de vorbă. Am râs.

N-a făcut nicio mişcare îndrăzneaţă.

M-am gândit la tabloul extins al vieţii mele şi la oamenii – mai ales tipii – pe care urma să-i întâlnesc pe parcursul vieţii. Cum puteam să ştiu vreodată când era momentul

potrivit, când aşteptările se întâlneau cu anticiparea şi alcătuiau... conexiunea?

— Lily? a zis Dash pe la două dimineaţa. Te-ar deranja dacă
ne-am culca? Şi să ştii că îl cam urăsc pe vărul tău.

— Pentru că te-a închis aici, cu mine?

— Nu, fiindcă m-a închis fără pic de iaurt.

Mâncare!

Uitasem că aveam nişte fursecuri cu aromă lebkuchen în geantă, împreună cu o cantitate obscenă de gustări Rice Krispies. Nu mai puteam pune în gură niciun bob de Rice Krispies fără riscul de a mă transforma într-un trosc-pleosc-poc uman, aşa că am căutat punga de plastic cu prăjiturele.

Cât umblam prin geantă, am ridicat privirea şi am văzut cea mai chipeşă faţă din lume *privindu-mă* atent. într-un fel anume, care eram sigură că însemna ceva.

— Faci nişte fursecuri foarte, foarte bune, a zis Dash, cu vocea aia de „Mmm... *gogoşi".*

Să-l aştept să facă o mişcare sau să am curajul de a o face chiar eu?

De parcă ne-am fi întrebat acelaşi lucru, s-a aplecat înspre mine. Şi gata. Buzele ni s-au întâlnit în cele din urmă – s-au izbit de-a binelea, într-un mod care nu aducea defel cu un sărut romantic.

Ne-am retras amândoi mai în spate.

— Au! am exclamat amândoi deodată.

Pauză.

— Mai încercăm? a zis Dash.

Nu-mi trecuse prin minte că această chestiune ar fi necesitat mai întâi conversaţie. Treaba asta cu manevratul buzelor era dificilă. De unde să fi ştiut?

— Da, te rog!

Am închis ochii şi am aşteptat. Apoi l-am simţit. Gura lui peste a mea, buzele lui apucându-le pe ale mele uşor, jucăuş. Neştiind ce să fac, am imitat mişcările lui, i-am explorat blând buzele, bucuroasă. Şi pupăceala asta în toată regula a durat, cred, mai bine de un minut.

Nu exista în dicţionar vreun cuvânt care-ar fi putut descrie mai bine senzaţia decât termenul *senzaţional*

— Mai vreau, te rog! am solicitat, când ne-am separat să mai şi respirăm cu frunţile lipite.

— Pot să fiu cinstit cu tine, Lily?

Aoleu, momentul groazei. Toate speranţele şi temerile mele, pe cale să fie făcute zob de respingere. Sărutam prost. Nici n- apucasem să iau startul bine.

— Sunt aşa de obosit, pe bune, încât îmi vine să cad lat. Putem, te rog, să dormim un pic şi să reluăm mâine?

— Cu frecvenţă ridicată?

— Da, te rog.

Mă mulţumeam cu apropierea buzelor noastre, urmată de un minut de senzaţionale sărutări. Pentru moment mi-am lăsat capul pe umărul lui, iar el şi-a lăsat capul pe umărul

meu.

Am adormit amândoi.

Aşa cum ameninţase, vărul Mark a apărut după ora şapte a primei zile din an, ca să ne salveze. încă aveam capul pe umărul lui Dash când am auzit paşii lui Mark coborând scările şi am văzut o geană de lumină pe sub pragul uşii.

Trebuia să-l trezesc pe Dash. Şi trebuia să cred că nu fusese totul un vis. Mi-au căzut ochii pe jurnalul roşu, aşezat la Dash în poală. Probabil că se trezise în miez de noapte, cât dormisem eu, şi notase în el. Avea încă pixul în mână şi caietul rămăsese deschis la o pagină proaspăt umplută cu scrisul lui.

Scrisese cuvântul *anticipa* şi definiţia sa, iar lângă

acesta, cu litere mari, trecuse: DERIVAT: ANTICIPATOR.

Dedesubt desenase două siluete ce aduceau cu personajele din desene animate. înfăţişa doi adolescenţi eroici cu mantii, un băiat cu pălărie şi o fată cu ochelari negri şi botine de majoretă, trecându-şi unul altuia un caiet roşu. *Anticipatorii,* aşa intitulase desenul.

Am zâmbit şi mi-am păstrat zâmbetul pe faţă în timp ce mă pregăteam să-l trezesc. Voiam ca primul lucru pe care-l vedea când deschidea ochii să fie faţa bucuroasă a cuiva care-l plăcea mult, cineva care în dimineaţa asta nouă, în anul cel nou, avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să preţuiască această persoană nouă, al cărei nume, în sfârşit, îl ştia.

L-am împuns în braţ.
Am zis:
— Trezeşte-te, Dash.